

FÅNGAD AV HOPP

FÅNGAD AV HOPP

Anita Barker Andersen
Textbearbetning Titti Axén Sonesson

FÅNGAD AV HOPP

© 2009 Anita Barker Andersen

Omslagsdesign: Eduardo Souza

Omslagsbild: Leif Lorentzon

Fotomontage: Karin Andersen

Bibelcitaten är hämtade från Svenska Folkbibeln 1998

Tryck: W S Bookwell, Finland, 2009

ISBN 978-91-973955-5-7

Förlag: OmegaSkrift, Box 151, 45116 Uddevalla

www.omegaskrift.nu

**Denna bok tillägnas
barn och barnbarn
min make Erik,
och pastorsparet
Håkan och Gunilla Gniste.**

Denna bok tillägnas

*barn och barnbarn
min make Erik,
och pastorsparet Håkan och Gunilla Gniste.*

Fångad av hopp

Innehåll

	Inledning	11
2	THAILAND	14
3	FAMILJEN	19
4	STARGARDTS DISEASE	26
5	ENGLAND OCH EKO-TEAMET	32
6	USA	40
7	GÅ I TRO	48
8	ED BARKER	52
9	MICHAEL OCH BENJAMIN	64
10	SMÅBARNSTIDEN	73
11	GUDSINGRIPANDEN	77
12	FLYTTER TILL SVERIGE.....	88
13	HELANDEUNDER.....	97
14	KOLPORTÖREN	103
15	STUDIER I USA	109
16	FLER HELANDEN	115
17	UDDEVALLA OCH EN NY TID.....	120
18	MIN EGEN UPPRÄTTELSEPROCESS.....	124
19	FYSISKA HELANDEN	143
20	LIVETS ORD	154
21	SVÅRIGHETER VÄNDS TILL MÖJLIGHETER	159
22	SKILSMÄSSAN	164
23	OMEGASKRIFT.....	169
24	UT ÖVER HELA VÄRLDEN	179
25	BARNEN	185
26	PAPPA, MAMMA OCH SIGGE	199
27	ERIK ANDERSEN	206
28	OFÖRGLÖMLIGA MINNEN FRÅN RESOR.....	215
29	OFÖRGLÖMLIGA HÄNDELSER	231
30	KRISTNA MEDIER	238
31	ETT I ANDEN	244
32	TANKAR OCH KOMMENTARER	249
	Epilog.....	267

Förord av överläkare Stig-Evert Thornberg, Bjurholm.

När Anita Barker och vår familjs vägar korsades för ett tiotal år sedan var det som en mindre stormvind dragit in i vårt hem trots att hon bara är 156 cm i strumplästen. Redan från första dagen blev hon mer än en gäst i vårt hus – och med åren en av vår familjs bästa vänner.

När Anita nu sammanfattar en del av sitt liv är det ett äventyr – och vilket äventyr sedan! Det är som att åka berg- och dalbana genom ett liv fyllt av glädje och skratt såväl som ångest och tårar, där tron på Guds möjligheter bryter igenom allt. Med humor, självdistans och öppenhet delar hon med sig av sitt livs resa. För Anita har verkligen levt med mottot; ”Ty för Gud är allting möjligt!”. Hon har levt i ett dagligt mirakel.

Vi har fått förmånen att följa henne en bit på vägen - och förstått att trots svårigheter, misslyckanden och ibland omöjliga omständigheter kan ändå det goda segra. Det är fascinerande att ha fått lära känna en människa som samhället nästintill räknat bort och som enligt läkarutlåtandena är gravt handikappad. Att det är samma människa som tagit pastorsexamen i USA, drivit möbelsnickeri med flera anställda, blivit mamma till 3 barn, varit heltidsanställd evangelist och predikant, skrivit en rad av böcker och nu drivit ett mediaförlag i mer än 25 år är helt osannolikt. Men, när man förstår Anitas livshållning, hennes enkla tro på Gud och Guds möjligheter blir livet ett äventyr i verklig bemärkelse, där allt är möjligt.

Hennes orubbliga tro på Gud har förändrat hopplösa situationer i hennes eget och i många andra människors liv. Anita har fått se många människor bli helade genom förbönens makt.

Det som gör Anita så trovärdig är hennes enkelhet, ödmjukhet och prestigelöshet – både privat, offentligt och i sin tro på Gud. Hon väjer inte heller för de svåra frågorna. Genom sina egna erfarenheter guidar hon läsaren genom den kunskap hon själv samlat på sig genom åren och blottlägger också upplevelser som skurit djupt ner i

hennes eget liv. Det är lika naturligt att berätta om de övernaturliga miraklerna som att berätta om svårigheterna i livet, misslyckandena efter vägen och de komiska situationer hennes synhandikapp ibland ställer till med. Det kan handla om allt från att borsta tänderna med muskelliniment, sminka sig med shampo - såväl som att berätta om sina egna själsliga sår efter skilsmässan.

Personligen har jag lärt känna Anita och sett henne i funktion. Jag har stort förtroende för henne som person, förkunnare och författare. Hon är en kvinna som i ödmjukhet valt att se på Gud och hans möjligheter istället för det synliga – bokstavligt och bildligt. Att göra det naturliga, och förvänta det övernaturliga från Gud. Med sin egen biografi visar hon att det är fullt möjligt.

Inledning

”Fångad av en stormvind”, så hette sången som Carola vann schlagerfestivalen med. I 15-årsåldern fångades jag av något annat än en stormvind – jag fångades av hopp. Ögonläkarna hade inte gett mig särskilt mycket hopp, mänskligt sett. Till synes oändliga rader av läkare och läkarkandidater skulle undersöka min ögonbotten. Jag skulle titta stort in i den upplysta förstoringslinsen utan att blinka. Man hade inte sett denna ögonsjukdom i en ung människa tidigare, och ingen visste om jag skulle bli helt blind. Det såg ut som den vanliga ögonsjukdomen som äldre kan få: ”gula fläcken”. Då förlorar man centralsynen. Men jag hade dessutom fullt av små hål över hela näthinnan. I brist på andra möjliga diagnoser, fick jag beskedet att jag led av ”senil makular degeneration”. Min synskada upptäcktes innan optiska hjälpmedel kunde erbjudas. Man befarade att ansträngning av ögonen kunde försämra synen, så därför fick jag inte gå i skolan.

Livet har inte varit enkelt, utan det har bjudit på många tuffa utmaningar. Men orden ”fångad av hopp” sammanfattar allt. Vad som än har hänt mig i livet, har något inom mig rest sig upp. Med Guds hjälp ska jag klara detta också. Källan till denna styrka kan jag inte skryta med i mig själv. Det är min högsta önskan att denna livsberättelse ska förmedla hopp till dig som läser. Du behöver inte heller ge upp, för du kan också få ett rikt och spännande liv. Från samma källa där jag ständigt får kraft, kommer också hela tiden inspirationen att ge hoppet vidare till andra. Gud kan hjälpa dig också.

Redan då min synskada befann sig på ett tidigt stadium, fick jag ett bibelord från Jesaja 42:16: *”De blinda skall jag leda på en väg som de inte känner, på okända stigar skall jag föra dem fram. Jag skall göra mörkret framför dem till ljus och det som är ojämnt till jämn mark. Detta är vad jag skall göra, och jag skall inte överge dem.”*

Det är bara att konstatera, att detta Guds löfte har hållit genom hela livet. Jag älskar Erik Bernspångs dikt, som säger så mycket om hur viktigt det är att inte ge upp:

GE INTE UPP

*Två grodor ramlade ner i ett krus
där gumman förvarar grädden.
Den situationen var alls inte ljus.
De tittade upp emot brädden.
Den ena hon sade: "Det här går ej alls.
Jag dör och jag sjunker till botten."
Hon lade sin arm om sin älskades hals
Beklagande ödet och lotten.*

*Sen sjönk hon och kvävdes i grädden så söt,
och ensam blev genast kamraten.
Men han var kavat och på stubben beslöt
försöka att leva i maten.*

*Med grädde i ögon och grädde på nos
han simmade runt, runt i kruset.
Han tänkte på henne som farit sin kos
Men sneglade uppåt mot ljuset.*

*"Vad hjälper det världen om jag också dör?"
han tänkte och fortsatte simma.
Hans livhank väl hängde på silketråd skör.
Dock såg han av hoppet en strimma.*

*Han simmade runt en timme, ja, två.
Han tappade inte humöret.
Och plötsligt, nu hände det något ändå.
Han satt där nu mitt upp i smöret.*

*Han rätade på sig och andades ut
och måttade upp emot ljuset.
Sen tog han ett skutt upp från smöret till slut
och hoppade bort ifrån kruset.*

Omslagsbilden

Omslagsbilden till den här boken togs för några år sedan, en dag med sommarens på sommarens absolut sämsta väder. När jag vid lunchen kom tillbaka från frissan 5 mil bort och fotografen hade kommit från Göteborg var det kaos. Det var drivor av hagel på Uddevallas gator, svart himmel och ösregn. Vi åkte ut till ett strandcafé och inväntade uppehåll. Eftersom himlen var så mörk, blev kontrasterna så starka. En solig dag hade bron bara sett grå ut. Bilden blev så bra - för att vädret var så dåligt. Det känns som en bra illustration på mitt liv. Jag går förstås inte på vattnet, även om det ser så ut. Men det mesta i livet har känts som att kliva över relingen och gå på vattnet – göra det omöjliga.

En del av livsuppgiften för oss, som snart når pensionsåldern, är att ge något vidare till nästa generation av det vi lärt oss av våra misstag och erfarenheter. Detta är mitt bidrag. I tidigare böcker har jag berättat om många händelser från livet – bl. a. många fantastiska gudsingripanden mot alla odds. Dessa återkommer även här, men nu tillsammans med en del svåra och smärtsamma saker som inte många känner till. Jag har inget att förlora på att vara öppen och ärlig, och vill att hela mitt liv skall vara en predikan. Min bön och önskan är att även du ska fångas av hopp.

Kapitel 1

THAILAND

”Må hoppets Gud uppfylla er med all glädje och frid i tron, så att ni överflödar i hoppet genom den helige Andes kraft.”
Rom. 15:13

Reseanteckningar

Klockan är fem och omnejdens alla tuppar är i full fart med att annonsera att morgonen har kommit. Erik och jag kliver raskt upp ur den hårda sängen och gör oss klara för att träffa de 80 skolhemsbarnen som har morgonsamling halv sex varje morgon. Det är andra året vi besöker skolhemmet i Omkoi, och nu ska vi få se hur fin matsalen blivit sen förra året. Pengarna från försäljningen av min bok ”Det finns frihet” på Thailändska, går till skolhemmet och matsalen som förra året bara hade cementgolv, stolpar och tak. Det har nu fått väggar och fönsterluckor

Vi befinner oss i det som varit Thailands allra fattigaste distrikt, Omkoi, i provinsen Chiang Mai. De tillhör stamfolket karéerna som finns i bergstrakterna i Thailand och Burma. I Omkoidistriktet med 60.000 invånare och 230 byar finns bara två högstadie- och gymnasieskolor. Avstånden är stora och man har tidigare varit tvungen att bo på buddist- eller bahaitempel under terminerna. Nu ville varken barn eller föräldrar ha det så längre efter att de lärt känna Jesus, och ett mycket enkelt skolhem byggdes bredvid en bibelskola. På varje logement bor 15 elever i åldrarna 7-18 år. De äldre tar hand om de yngre.

Thailand har mindre än 1 % kristna, men på några år har Omkoi numera 30 % kristna, och en del byar hela 80 %. De sista två åren har det varit tre stora ungdomsläger i Omkoi, med ungefär 10.000 deltagare som i tre dagar sjunger och ber för sitt land. Vilket framtidshopp!

Sången har redan börjat och vi kliver in. Men vart har alla bord och bänkar tagit vägen? Alla sitter på mattor på golvet, killarna på ena sidan och tjejerna på den andra. Senare får vi höra att barnen och ungdomarna hellre ville ha en egen kyrka än en matsal, nu när det blivit så fint. Därför valde de att istället sitta på marken utanför med sin risskål. Möblerna flyttades bort, för i kyrkolokalerna här sitter man på golvet.

Efter en halvtimme är den ljuvliga morgonsamlingen slut. Erik och jag får den stora glädjen att dela ut en stor godispåse till alla. Någon i Bangkok, som vet hur sällsynt godis är för dessa unga, har bekostat det. Så är det dags för frukost. Alla går till kanten under ett tak där den stora, meterhöga risgrytan står över öppen eld. Alla håller fram sin skål och får ris och kryddat grönsaksspad, samt en plastpåse kokt ris att ta med till skolan. Skollunchen består sedan av soppa som hålls över det medhavda riset. Kvällsmaten har samma meny. Jag rörs till tårar när jag tänker på deras tacksamhet och livsglädje, trots bristen.

Sidney, thailändaren som numera är känd både i Thailand, Sverige och en del andra länder, talar om för Erik och mig att det är dags att åka vidare. Våra tre dagar i Omkoi är över för denna gång. Sidney, som står i spetsen för arbetet här har översatt och gett ut min bok på thailändska. Han har också lagt upp vår fyra veckor långa resa med konferenser och tolkar åt oss. 1 800 pastorer i landet har redan fått boken och från olika platser kommer inbjudan att hjälpa dem. Vi sätter oss i bilen och medan vi åker på minst sagt hisnande vägar i bergen, kommer tankarna: Hur har vi hamnat i allt detta? Det är helt ofattbart! Jag som inte kunnat läsa en bok på 45 år får vara med om att skriva en som översatts till så många språk. Jag vet att den engelska översättningen finns i 60 nationer. Den finns i Kina på mandarin, i Indien på hindi och den finns också på ryska och burmesiska. I dagarna trycks den i Egypten på arabiska. För Gud är tydligen ingenting omöjligt.

Tänk att Erik och jag får göra detta tillsammans. Vi gifte oss för två år sedan, efter att hans hustru gått bort tre år tidigare. De hade

tillsammans arbetat på missionssjukhus i Afrika i yngre dagar, men deras önskan att få åka tillbaka dit igen hade inte blivit möjlig. Nu reser Erik och jag tillsammans både i Sverige och i andra länder.

Jag tänker också tillbaka på konferensen veckan innan. Dit kom en man från Bangkok som i många år arbetat i Thailands finansdepartement. Han hade bjudit med sig tre icke-kristna vänner som alla tog emot Jesus. En av dem var en överste som just gått i pension från det militära. Gud rör vid alla samhällskategorier, inte bara Thailands fattigaste stamfolk. En oförlömlig upplevelse är eftermiddagen på ett kristet barnhem i ChangMai där vi hade en förbönsstund för HIV-smittade barn. Jag har varit med om det en gång tidigare och vet att mångas kärlek och förböner ger dessa barn framtid och hopp. Efter att ha kramat om och bett för varje barn är man inte heller själv densamme.

Bangkok

Sista veckan står Bangkok på programmet med bl. a. en kväll med 500 ungdomar. Under denna resa får vi uppleva hur många människor blir påtagligt helade fysiskt, det handlar om flera hundra. Så mycket har jag aldrig varit med om förut. Är det en ny tid, tro?

Det kända missionärsparet Daniel och Paulina Brolin möter upp med oss i Bangkok och vi äter lunch tillsammans. De bor i denna storstad med sina fyra barn och jobbar bland studenter. Mina ögon fylls av tårar när Paulina berättar hur de som 22-åringar upplevde fångenskapen i Tjetjenien, den fångenskap som uppmärksammades mycket i medierna. 165 dagar utan dagsljus och hygien – bara en toaletthink på golvet och utan vetskap om utgången: död eller frigivning. Paulina berättar att Bibeln och Guds löften var deras hopp. Daniel berättar hur han mot slutet blev misshandlad varje kväll. Mitt på dagen började han sjunga sången ”Bara i dig har min själ sin ro”. Sedan sjöng han hela eftermiddagen för att förbereda sig mentalt inför den dagliga misshandeln.

Bestsellerboken ”165 dagar” skildrar den dramatik som de unga missionärerna gick igenom. Paret sjöng sången för mig, och jag instämmer helt från mina egna livserfarenheter:

”Endast hos Gud söker min själ sin ro, från honom kommer min frälsning. Endast han är min klippa och min frälsning, min borg, jag skall inte vackla. Ps. 62:2-3.

Blinda får sin syn

Sista dagarna i Bangkok blir intensiva. Under lördagens seminarier med 300 deltagare i en baptistkyrka undervisar jag och ber för sjuka i 11 timmar. Tror att det är mitt livs längsta maraton. Många bad för oss hemma i Sverige, och då blir det teamarbete med himlens Gud. Många människor blir påtagligt helade. En i taget får sätta sig på en stol efter mötets slut och med hjälp av tolk berätta om sina krämpor och sjukdomar. Därefter ber vi och frågar sen om det känns bättre. Ibland ber vi, Erik och jag, flera gånger tills det blivit bättre med rörlighet, värk m.m. Diskbråck, whiplashskador och många andra till synes hopplösa krämpor släpper. Människor lyser upp av glädje och bugar jättedjupt flera gånger på sitt thailändska sätt, i tacksamhet över vad Gud gjort. De som väntar på sin tur applåderar och blir uppmuntrade i sin tro och förväntan. Personligen blir jag alldeles överväldigad av en 22-årig universitetsstuderande som varit helt blind sedan födseln. Efter förbönen berättar hon att något rör sig framför henne, men hon vet inte vad det är eftersom hon aldrig kunnat se tidigare. Jag låter henne känna på min hand och hon säger att den rör sig en halvmeter framför hennes ögon. Det är definitivt en början till ett helande, som jag hoppas kunna följa upp på något sätt.

Söndagskvällens möte med de 500 ungdomarna avslutas också med flera timmars förbön för sjuka. Jag som våndats så mycket för ungdomsmötet i Bangkoks största kyrka fylls av en oerhörd tacksamhet när ca 80 ungdomar kommer fram på inbjudan till frälsning eller förnyande av sin gudsrelation. En mycket hög procent av thaimbefolkningen har varit utsatta för sexuella övergrepp som barn. Jag berättar om sådana upplevelser från mitt eget liv och uppmanar dem att förlåta och påbörja upprättelseprocessen. Därefter ber vi om helande och frihet och jag berättar om bibelordet att ”med den

tröst vi själva fått, kan vi trösta andra.” Vi kan förmedla vidare till andra den hjälp vi får från Gud.

Branden

En timme innan vi åker till det sista Bangkokmötet på tisdagskvällen nås vi av budet att det har brunnit i pastorsparets, familjen Gnistes hem. Alla kom ut, men Håkan är mycket allvarligt brännskadad och förd i ambulanshelikopter till Linköpings brännskadeavdelning, där man tar hand om de svåraste brännskadorna.

Håkan och Gunilla Gniste, pastorsparet som jag har arbetat tillsammans med i 22 år, även grundarna av församlingen Fristaden där jag är anställd, är skadade. Är detta verkligen sant? Det är ofattbart! Kommer Håkan att överleva sina svåra brännskador? Jag måste erkänna att under kvällens predikan var en del av mina tankar hos Håkan, och i avslutningen ledde jag de 500 mötesbesökarna i en gemensam förbön för Håkan och familjen. Halv tre på torsdagsmorgonen lyfter vi från Bangkoks flygplats med China Air, för att förenas med församlingarna i Uddevalla där kampen för familjen Gniste tar vid.

Kapitel 2

FAMILJEN

”Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej av från den när han blir gammal.” Ordspr. 22:6

Två flickor - en med äventyrsblod

I september 1945 började min livsberättelse, i östra Skåne. På Kristianstads BB såg jag dagens ljus. Då ropade barnmorskan: ”Det kommer en till!” Detta var något man bara haft misstankar om innan men inte kunnat bekräfta. Tvillingssystemen fick namnet Gunvor. Tre år senare kom lillebror Sigge. Mamma Elly och pappa Ivar Olsson hade då redan sonen Sven, som precis fyllt 1 år.

Det visade sig vara mycket äventyrsblod i mina ådror. Min pappas farbror Per reste som 20-åring till Sydamerika och jobbade i Argentina i 25 år. Som barn älskade jag att lyssna på hans äventyrsberättelser om hur han som cowboy på Pampas slätter var med om många strapatser. Han tämjde vildhästar och tillbringade ibland ensam hela veckor på hästryggen, med bara prärien och himlen som hotell och matställe. Varken potatis, ris eller sås serverades till middagen, utan kött på grillspett - egenhändigt införskaffat. I början byggde han järnvägar i vildmarken, där arbetarna skyddades från jaguarerna av militären. Per och en kamrat till honom, hade råkat komma utanför det skyddade området och blev överfallna av en jaguar. Kamraten klättrade upp i ett träd, men jaguaren gjorde ett språng och dödade honom. Per kom undan helskinnad.

De ägodelar en karl var tvungen att ha för att klara sig i Argentina på den tiden var häst, sadel, lasso, kniv och gevär. Per hanterade dessa livsnödvändigheter skickligt och levde också tillsammans med indianer som han lärde sig mycket av. Anlagda vägar var det ont om i Argentina på den tiden. De hade istället körstråk som resenärerna följde. Spannmål transporterades med vagnar som hade

stora hjul, dragna av fyra hästar. Det var ett krävande och farligt arbete, som dock inte avskräckte Per. En kväll när han körde ett fyrspann, fick han krångel med ett hjul och måste stanna i en okänd skog. Per band hästarna och började bereda sig på att slå läger, när ett ekipage stannade. Karlarna som kom begärde att få vatten. Per anade att de hade ont uppsåt, så han ställde sig med ryggen mot vagnen där han hade både gevär och pistol. Något vatten fick inte männen, och när de såg att Per var beväpnad, gav de sig av. Per lade sig till ro i gräset. Senare på natten vaknade han av en ny påhälsning. Men en av karlarna sa till den andre att ”de var ju före oss, så här är nog ingenting kvar att hämta”. Min pappas farbror klarade sig åter undan helskinnad.

1914 reste Per tillbaka hem till Sverige igen för att hälsa på släkten. Men första världskriget bröt ut, så han blev kvar hemma medan kriget rasade. Systrarna ville antagligen att han skulle stanna i Sverige för gott och han reste heller inte tillbaka. Hemma i Sverige läste Per mycket i bibeln, och i tidningarna följde han världshändelserna. Han bodde i ett torp i Bökestorp på Österlen, tillsammans med sina två ogifta systrar. Berättelserna gick i bygden om den ”förvildade” farbror Pers levnadsvanor efter livet på Pampas. Första middagen hemma, när maten skickades runt, tog Per allt köttet och skickade potatis och grönsaker vidare. Han fick lära sig svensk matkultur och bordsskick på nytt. Efter att ha sovit under öppen himmel under långa tider, blev det alldeles för instängt i det lilla sovrummet. Han gjorde därför en lucka i taket så att han kunde få ordentligt med frisk luft och känna vindens fläkt i ansiktet.

Mitt andliga arv

Innan jag föddes, brann det lilla huset i Bökestorp ner. Farbror Per och hans systrar flyttade till Kyllingaröd, några kilometer bort. Min pappa, som var byggmästare, byggde ett nytt hus åt dem där också farmor, som blivit änka, kunde bo. Pappas syster Marta var den som tog hand om dem alla.

Pappa byggde också ett större hus intill åt vår familj, där vi bodde tills jag började skolan. Mamma tog då över en kläd- och handarbetsaffär i Löberöd, ett litet samhälle mitt i Skåne, dit vi flyttade. Men många helger och lov tillbringade vi i Kyllingaröd .

Pappa hade också byggt ett missionshus i Kyllingaröd, ett par hundra meter från vårt hem. Mamma, som var 25 år när de gifte sig (och 13 år yngre än pappa), samlade in pengar till bygget bland människor i bygden. Pers syster Helena, då i 80-årsåldern, var söndagsskollärare och lade en god grund i många barnahjärtan. Farmor Anna, som var nästan blind, ville alltid att jag skulle läsa högt ur en andaktsbok för henne, och farbror Per hade små minipredikningar. Han läste mycket i bibeln i mina tidiga tonår. När han 94 år gammal och ”frisk som en nötkärna” till slut dog och gick hem till Herren, sa kyrkoherde Liedman på minnesstunden: Per kunde bibeln som en teologie doktor.” Han berättade om hur Per gått omkring och talat med de gamla på ålderdomshemmet om de himmelska tingen, så Liedman kallade honom för sin ”hjelpepräst”. De människor som han själv inte kom tillrätta med, ”dem tog Per hand om”, berättade kyrkoherden.

När jag nu ser tillbaka på mitt liv, förstår jag hur mycket Per har betytt för mig. När jag har stått i svåra situationer, speciellt när det gäller barnen, har Herren ofta talat till mig på ett speciellt sätt. När jag blundar, har orden liksom stått skrivna framför mig: ”Gud är trofast.” Då vet jag att allt blir bra. Gud har det i sin hand. Dessa ord, ”Gud är trofast”, minns jag från min uppväxttid som en broderad tavla. Nyligen fick jag veta att på farbror Pers och hans systrars gravsten, står de orden: ”Gud är trofast.” Fastän jag inte minns det, förstår jag att farbror Per påverkat mig till att hysa en stark förtröstan till Gud.

Farmor Anna, som jag vet bad för oss barn, fick som 95-åring flytta hem till himlen. Jag gick då i sjunde klass, och hade glidit bort lite från tron. Intresset för killar hade tagit över, men på ett tonårsläger i Bjärnum, där lägerchefen konfronterade mig, kom jag tillbaka till Herren. Det blev en genomgripande upplevelse. Nästa morgon kom budet att farmor bara ett par timmar efter min

överlåtelse till Herren, hade fått flytta hem. Farmor hade fått bönesvar. Detta berättade jag sedan ofta om i möten.

Inget helgon

Det låter kanske som om jag var ett litet helgon som barn, men så var inte fallet. Jag gjorde många upptåg, men bara några stycken sitter kvar i mitt minne. En gång försökte jag flyga från ett tak med hjälp av ett paraply. Jag har fortfarande ett jack i benet som minne efter flygfärden, som fick ett hastigt slut på ett brunnsock.

När vi flyttade till affären i Löberöd, ägdes fastigheten av Örebro-missionen. Bredvid vårt hus fanns deras lilla kapell och där bodde en tid Greta, en evangelist som hade hand om verksamheten. Hon var syster till sångerskan Siw Malmqvist. Som 15-16 åring jobbade Siw i vår familj och passade oss barn. Det enda jag minns från den tiden är när jag hade stulit ”hushållsbörsen”, gått till affären, köpt en massa godis för matpengarna och sedan gömt mig bakom soffan därhemma. Samvetet måste ha sagt ifrån rejält. Det var Siw Malmqvist som hittade den 7-åriga tjuven bakom soffan. Den minnesbilden har jag fortfarande kvar. Några år senare följdes hela familjen åt till byns konditori där det fanns en ”jukebox”. För en slant kunde vi lyssna till Siw Malmqvists första skiva. Det var högtidligt.

Som 9-åring hade jag samlat cigarettfimpar och stoppat i en pipa som en kompis hittat. Jag minns inte hur det smakade när vi rökte, men jag minns att det inte blev så roligt efteråt.

Min tvillingsyster och jag var på många sätt olika. Gunvor satt hos fastrarna och lärde sig sticka och virka och gjorde dockkläder. Faster Helena var sömmerska liksom farmor. Där lades nog hennes grund för att senare välja textilhantverket. Jag själv byggde kojor med bygdens pojkar, klättrade i träd och spelade fotboll i det lilla pojklaget.

I sjuan gick Gunvors och mina vägar mycket påtagligt åt var sitt håll när det gäller kreativa intressen. På den tiden gick inga flickor i träslöjd, men jag fick underkänt i syslöjden för att jag busade i

avsaknad av intresse. Som straff fick jag, till min stora förtjusning, gå i träslöjd med killarna. I tonåren kompletterade vi sedan varandra, då vi var bra på olika saker. Fram tills jag som 16-åring flyttade hemifrån, klädde vi oss likadant. Gunvor fixade håret på mig och jag pratade i telefonen åt henne.

Musik i familjen

Det andliga arvet att prata om och dela med sig av sin tro lades nog tidigt ner i mig i gemenskapen med den äldre generationen. Jag kan inte minnas att mamma och pappa pratade om andliga ting med oss barn, och jag minns inte att de bad högt utöver bords- och aftonbön. Men de läste sin bibel och var mycket aktiva i sång och musik. Detta förde tidigt oss barn till att vara aktiva inom kyrkans musikliv (inom EFS).

Några släktingar på pappas sida och många i mammas släkt var präster och diakonissor m.m. Någon var föreståndare för Ersta diakonianstalt, och ett par släktingar var Kinamissionärer i början av 1900-talet. I mitt hjärta har det alltid funnits en dragning till Kina, men min tvillingsyster Gunvor kom dit först. Hon har gjort några textilresor dit. Hoppas att min dröm också blir verklighet en dag.

Alla fyra syskonen tog till sig det kristna arvet, två av oss på heltid, alltså som anställda. Min äldre bror Sven ville som barn antingen bli präst, kyrkovaktmästare eller kantor. Ofta stannade vi hela familjen för att titta på kyrkor och köpa vykort av dem på Svens begäran. Han lekte kyrka i det gamla hönshuset - med en badrock som mässkrud. En gång, 8 år gammal "predikade" han när släktingar var på besök, då med farmors svarta förkläde som prästkappa. Han tog även upp en missionskollekt som sedan nämndes i EFS-tidningens kollekt rapport. Han hade också anlagt en liten kyrkogård vid vinbärsbuskarna, där han begravnade småfåglar och annat han hittade. En gång hade han som utsmyckning tagit sorgband från den riktiga kyrkogårdens sophög. Det var däremot inte populärt när det kom till kännedom. Av de tre "yrkesområden" han tränade på som barn, blev han till slut kyrkomusiker. Som 16-åring hade han sitt första kantorsommarvikariat i Småland. "Sver-

iges yngste kantor” stod det i tidningen. Många år senare fanns även en orgelkonsert i Notre Dame (Paris) på hans meritlista.

Efter orgellektioner hos kantor Helga, började Gunvor och jag spela fiol. Vid 12 års ålder fick vi börja i strängmusiken i kyrkan och spela tillsammans med pappa på fiol, mamma på gitarr och Sven vid pianot. Lillebror Sigge kom också med så småningom, med kornett. Gunvor och jag började på musikskolan i Lund, hos tonsättare John Fernström. Han tog bara emot de främsta eleverna, men gjorde ett undantag. Han ville följa ett tvillingpars musikaliska utveckling. Då föddes en dröm hos mig att bli violinist, och få spela i en symfoniorkester.

Hemma hade vi ett rum att öva i, där Sven hade en orgel med pedaler. Under en period i tonåren övade jag ibland tre timmar om dagen på fiolen. Det var ibland slagsmål om vem som skulle få öva i rummet, eftersom det bara gick att hållas en i taget. Under de bråk som uppstod, slog jag sönder tre stråkar i huvudet på Sven. Pappa fick laga många stråkar. Sven och jag hade livliga diskussioner om musikstilar också. Även då gick vi ibland till handgripligheter. För att klara mig lite bättre i slagsmålen, lånade jag en bok om jujitsu för att lära mig några användbara grepp. Men han klarade sig bra ändå.

Kallelsen

12-årsåldern kändes på något sätt som en avgörande tid för mig. Jag var på mitt första juniorläger i Hällvik i Blekinge då. Vid inbjudan att fatta ett eget beslut att följa Jesus, gick jag till bönerummet, böjde mina knän tillsammans med de andra och tog emot Jesus. Ingen kan ju fortsätta att leva på föräldrarnas tro, så nu blev tron på Jesus också min personliga övertygelse. Det var då jag också började spela fiol i strängmusiken i kyrkan.

Samma år fick jag vara med om en annan mycket viktig upplevelse. En dag, ute på gatan vid mitt hem, fick jag höra en klar mansröst säga: ”Du ska bli missionär”. Jag såg mig omkring för att se vem som pratade, men ingen människa syntes. Jag förstod att det var Gud som talade, och på ett barnsligt enkelt sätt bejakade

jag det: ”Gud, jag blir gärna missionär i ett annat land - bara jag slipper tala offentligt från plattformen på missionärsavskiljningen, för det vågar jag inte.” Rädslan att tala inför publik kom jag så småningom över. Strax innan jag fyllde 17 år, reste jag ut som evangelist i EFS. Tänk, vad man kan bekymra sig i onödan!

Mamma jobbade också på sitt sätt med mission. På den tiden fanns många syföreningar som sålde sina alster på auktioner och skickade pengarna till missionen. Mamma plockade ihop starkt rabatterade materialpaket, som hon annonserade ut i kristna tidningar. Syföreningar från hela landet beställde dem. I mitt vardagsrum hänger ett känguruskin. Det kom från Svenska Sjömanskyrkan i Australien, som tack för handarbetspaket som gått dit. Det var mammas missionsinsats, som har påverkat mig när det gäller kreativa idéer i missionsarbete.

Kapitel 3

STARGARDTS DISEASE

”De blinda skall jag leda på en väg som de inte känner, på okända stigar skall jag föra dem fram. Jag skall göra mörkret framför dem till ljus och det som är ojämnt till jämn mark. Detta är vad jag skall göra, och jag skall inte överge dem.” Jes. 42:16

Beskedet

Sommaren 1960 var jag och min syster Gunvor tillsammans med ca 1000 andra ungdomar på Tonårsriksläger i Kalix, Norrbotten. Det var ett dygns tågresa med sittvagnarna fyllda av förväntansfulla tonåringar. Det skulle bli tältläger med mötessamlingar i ett jättestort tält. Jag har två minnen därifrån. Det ena var när vi åkte till en kyrka i Finland för att titta på en död präst¹ som bevarats otroligt väl. Han låg i en kista med ett glaslock över, och hade varit död i många, många år. Medan han ännu levde, hade han sagt: ”Som ett bevis på att det jag har predikat är sant, kommer inte min kropp att förmultna när jag dör.” Jag blev minst sagt tagen av att se uppfyllelsen av det.

Det andra minnet kan jag när som helst framkalla. Jag stod i det stora tältet med ett sånghäfte för att läsa texten och sjunga med i sångerna. Då upptäckte jag att jag inte kunde läsa texten, och fattade inte varför. Visserligen var jag lite närsynt och hade haft glasögon ibland på lågstadiet, men detta var mycket värre. När jag kom hem från lägret, kontaktades ögonkliniken i Lund. Jag fick en tid tre månader senare. Det visade sig då att jag drabbats av en mycket sällsynt ögonsjukdom, som på den tiden var okänd i Sverige. Den

¹ **Nikolaus Rungius**, död 1629, var en kyrkoherde i norra Finland på 1600-talet. Rungius sade i sina predikningar att om hans ord var sanna skulle hans kropp inte förruttna. Idag kan man genom ett glas i golvet i Keminmaas församlings gamla kyrka se hans naturligt mumifierade kropp. Tyska soldater skändade liket under andra världskriget, sedan dess saknas en arm. Hämtad från: http://sv.wikipedia.org/wiki/Nikolaus_Rungius

vanliga synskada som drabbar äldre människor, det man i dagligt tal kallar ”gula fläcken”, innebär att man mister centralsynen och bara ser åt sidorna. Läkarna tyckte att det liknade det i mina ögon, så trots att jag bara var 15 år, blev diagnosen ”senil makular degeneration.” Synnedläggningen kom på kort tid, och i början visste läkarna inte om jag skulle bli helt blind. Man förberedde mig på att det kunde bli så. Senare kunde man konstatera att synförsämringen just då tillfälligt stannade när jag hade 15 % syn kvar. Ibland har jag fått frågan hur det kändes att få en sådan diagnos. Det har jag inget svar på, för jag minns inget av det. Mer än 30 år senare skulle jag förstå att jag blev så chockad av beskedet att förlora synen, att jag stängde av mina känslor. Då stängde jag naturligtvis också av sorgen, och bestämde mig för att klara mig ändå.

Jag skämdes också för att inte kunna se så bra. Därför jobbade jag i början på att dölja det, och fick en djärv livsstil som har dröjt kvar. Ibland kunde jag sitta och låtsas läsa, men upptäcka att boken faktiskt var upp- och nervänd. Det skulle dröja sju år innan jag erkände synskadan, och tog nödvändiga kontakter för att få särskilt stöd, som talböcker för att klara studierna. Först 15 år senare, när jag bodde i USA, fick jag den korrekta diagnosen: en sällsynt genetisk sjukdom som heter ”Stargards disease”. Om jag och min syster hade varit enäggstvillingar, skulle vi båda haft samma sjukdom.

Inget är omöjligt för Gud!

Jag blev synskadad innan optiska hjälpmedel kunde erbjudas. Man befarade att ansträngning av ögonen kunde försämrade synen, och därför fick jag inte gå i skolan. Efter tre veckor på ögonklinik i Lund, fick jag stanna hemma från skolan resten av terminen. Jag följde då med min pappa till jobbet. Det var inte vilket jobb som helst. I Åhus i Skåne höll en stor ungdomsgård på att byggas i EFS regi, med frivillig arbetskraft och skänkt byggnadsmaterial. Eldsjälen i projektet hette Thure Carlsson. Han var predikant och arbetade mycket med ungdomar. Han hade också fått be med mig till frälsning när jag var 12 år. Anställda på ungdomsgårdsbygget

med en kyrka och fyra hus, var en verkmästare och min pappa som var snickare. Resten var frivilliga. Thure besökte många företag i hela Skåne och fick se ett mirakel växa fram. Både troende och icke troende hjälpte till eller skänkte pengar och byggmaterial. Alla behov lades fram inför Gud i bön och bönhörelserna kom. Signaturmelodin under byggnadstiden var den kända kören: ”Spärras din väg utav hinder så väldiga/ och utav berg som där skyhöga står/ räkna med Gud ty Han gör det omöjliga/ Han gör vad människor icke förmår”. I denna trosfyllda atmosfär befann jag mig en stor del av hösten. Inte förrän nu, snart 50 år senare, har jag förstått hur mycket detta påverkade mig och gav mig tro för det omöjliga i mitt eget liv. Det förlöste också en pionjärande i mig att inta nya områden och tro Gud om mirakel. Under den tiden såddes fröet till det som skulle bli ett motto för mig: ”Ingenting är omöjligt för Gud”.

Hur mycket nytta jag egentligen gjorde på bygget är osäkert. En dag bad Thure mig att laga middag till alla karlarna. Det skulle bli fläskkotletter, men det hade jag aldrig lagat förut. Jag visste inte så mycket om matlagning, men Thure sade att jag skulle rulla fläskkotletterna i salt och mjöl innan jag stekte dem. Jag begrep inte bättre än att jag först rullade dem i en tallrik med salt - och sedan i mjöl. Jag minns att de försökte spola kotletterna under vattenkranen för att försöka få bort lite salt innan de åt. Det var nog inte alltid så lätt med frivillig arbetskraft, men ungdomsgården blev väldigt fin. Den besökte jag senare under många läger, både som deltagare och ledare.

Många år senare förstod jag varför det varit så lätt för mig att lita på Gud och räkna med Hans hjälp i allting. Mycket av vår gudsbild formas ju genom relationen till vår egen far. Inte i vårt förstånd, men i våra känslor och reaktioner överförs vår jordiske pappas karaktärsdrag på vår himmelske Far. Jag hade världens go’aste pappa; kärleksfull, omtänksam och hjälpsam. Det är jag mycket tacksam för. I mitt liv skulle jag ju komma att vara så beroende av Guds hjälp. Det var ingen tvekan om att pappa alltid ville mitt bästa. Orden i Matt. 7:11 blev tidigt levande och verkliga

för mig: ”Om ni som är onda, förstår att ge era barn goda gåvor, hur mycket mer skall då inte er Fader i himlen, ge det som är gott åt dem som ber honom.”

En ny sång i min mun

16 år gammal gick jag och en jämnårig kompis ute i skogen och njöt av allt det vackra i naturen omkring oss. Min kompis var diabetiker, och en läkare hade precis talat om för henne att hon troligtvis skulle komma att mista sin syn. Man visste ännu inte om jag skulle få behålla något av den syn jag ännu hade kvar. Ingen av oss tycktes ha någon särskilt ljus framtid, men vi litade båda på Herren. När vi såg allt det vackra i naturen den dagen, kom vi på att vi skulle skriva en sång. Ingen av oss hade prövat på det tidigare. Vi hade en brun papperspåse med äpplen med oss. Den tömdes och vi delade på påsen för att få skrivpapper. Min kompis började skriva en text och jag ritade lite noter. Efter en stund jämförde vi. Hennes text passade precis till mina noter. Så går det verkligen inte till att skriva en sång! Jag tror att Gud ville visa oss att likaväl som Han på detta övernaturliga och oförklarliga sätt kunde ge oss en sång, kunde Han också ta hand om vår framtid. Det har han verkligen gjort också. Min kompis har inte mist synen trots att så många år har gått. Jag sjöng senare in sången på skiva tillsammans med en grupp. Så här lyder texten:

HAN TAR VÅRD OM DIG

*Gör dig ej bekymmer ty Gud allt ordnat har
Han skapat blad och blommor och vård om allting tar
Han skapat alla fåglar, ja, djur av alla slag
och trädens ljuva grönska till människans behag
//: Men detta är dock större, han tar vård om dig //:
och leda vill din stig*

*Han skapat källans vatten och floder, bäckar små
och grönskande ängar och hav och himmel blå
Han skapat himlens vindar och sol så underbar*

*och molnens vita täcken som över fästet far
//: Men detta är dock större, han tar vård om dig //:
och leda vill din stig.*

Text Anna Rosén

Fiolen tystnar

Mitt fiolspel fick läggas på hyllan eftersom jag inte längre kunde läsa noter. Klassisk musik och skalövningar var för mig ett minne blott. Kvar fanns bara sporadiska tillfällen då Gunvor, pappa och jag spelade ”Gärdebylåten” och andra spelmanslåtar på bröllop och liknande tillfällen. Mitt musicerande gick över till gitarr istället. Den nyskrivna sången ”Han tar vård om dig” passade ypperligt. På egen risk gick jag ytterligare tre terminer på den fyraåriga realskolan. Däremot var gymnasiet otänkbart. Istället gick jag en månadslång bibelskola, ”Tid-åt-Gud”-kursen på Hagabergs Folkhögskola i Södertälje. När jag just hade fyllt 17 år, började jag en anställning som evangelist och ungdomsledare inom EFS. Tillsammans med min jämnåriga kompis Dagny tillbringade jag hösten i Boråstrakten och Sölvesborgsområdet i Blekinge. På programmet stod både barn- och ungdomsarbete, samt egna offentliga gudstjänster. Vi sjöng då duett och pratade så länge vi kunde mellan sångerna, någonstans mellan ett par till fem minuter. Med åren har det sannerligen blivit mycket mera prat. Dagny började sedan en utbildning, och jag fortsatte själv i Blekinge ytterligare ett år. Så även om mina stråkdrag från fiolen tystnat, var det inte tyst på mig.

I början hade jag mörka glasögon för att dölja att jag tittade upp i taket eller åt sidan när jag pratade med någon. Så småningom lade jag ifrån mig glasögonen och tränade mig på att titta rakt fram. Det har sedan blivit en reflex att följa rösten.

Storfiskaren

Ett oföreglömligt minne från Blekingetiden var fiskedagen på bron mellan Tjurkö och Sturkö i Karlskrona skärgård. Två predikanter, som jag arbetade tillsammans med, skulle fiska med sina kastspön.

Jag följde med för att titta på. Själv hade jag aldrig fiskat, mer än att jag tränat med lillebror Sigges kastspö och ett gummidrag hemma i trädgården i Löberöd. Nu var det på riktigt. Efter en stund, utan minsta tecken på intresse från någon eventuell fisk, åkte Bertil och Sven-Erik för att köpa bättre drag. De trodde nog att felet satt i draget. Jag undrade om jag kunde stå kvar och kasta med spöet tills de kom tillbaka, och det gick bra. De trodde väl knappast att något skulle hända ändå.

Men något helt fantastiskt hände. Ett sillstim kom precis då under bron, och jag fick napp med detsamma. En man som stod längre bort kom till undsättning, och lärde mig att ta av fisken från kroken. Sedan satte han på fler krokar på linan, vilket resulterade i att jag fick både två och tre sillar åt gången. Ibland satt kroken i ryggen eller stjärten. Sammanlagt drog jag upp 36 stycken på den halvtimme jag stod ensam vid mitt spö. Det var roligt att se reaktionen när predikanterna kom tillbaka från affären. Nu fick också de napp, och det blev sill i olika former både till frukost, middag och kvällsmat den veckan. Behöver jag berätta att jag tycker det är kul att fiska?

Kapitel 4

ENGLAND OCH EKO-TEAMET

”Frukta inte, ty jag är med dig, se dig inte ängsligt om, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand. ” Jes. 41:10

Salvation Army och slottsmiljö

När jag var 19 år gav jag mig av till England. Jag hade skrivit till Frälsningsarméns svenska högkvarter och bett dem ordna ett halvårsarbete åt mig på Salvation Army barnhem, i Londons slumkvarter. En kapten Fox skulle möta mig på Victoria Station i London, det var allt jag visste. Äventyret lockade, men också praktik och språkstudier för kommande missionsarbete.

Under tågresan mot London via Holland väntade en överraskning. I Köpenhamn klev en stilig ung man in i den lilla kupén, där jag satt tillsammans med en äldre, tysktalande dam. Det var Mike Landon på Europaturné. För er som minns, var det självaste ”Little Joe Cartwright” från den kända västernserien ”Bonanza”. Mike Landon spelade även ”Charles Ingalls” i den för senare generationer mer kända ”Lilla huset på prärien”. Oj, nu var jag minsann på väg ut i stora vida världen! Vi hade sällskap i åtta timmar, och den tyska tanten fotograferade oss. På fotot satt vi och sjöng iklädda cowboyhattar. Min gitarr var också i farten. När vi skildes i Amsterdam, ville han att vi skulle träffas igen i London. Men jag bestämde mig för att nu var det Frälsningsarmén och inte romantik som gällde. Så blev det sannerligen också – intensivt arbete från tidiga morgonen till sena kvällen. Men vi hade en halv ledig dag i veckan. Efter tre månader begav jag mig till Winchester i södra England. Pengarna räckte för en vecka på vandrarhem.

Direkt gick jag till närmaste kyrka – en stor katedral – och bad att få träffa prästen. Jag frågade om han visste någon i församlingen som behövde en aupair. Det gjorde han, och jag fick då komma till ett äldre par, som ägde Englands näst största plantskola. Mer än 250 utländska studenter arbetade där.

Jag fick en egen tvårumslägenhet i det slottlika huset, och min arbetsuppgift blev att duka och duka av borden vid måltiderna - samt att äta tillsammans med herrskapet. Disk, städ och tvätt skötte andra. Vilket drömjobb! Om tiden på barnhemmet i London saknat fritid, så fanns det nu gott om tid till annat. Jag hade sedan 12 års ålder sommarjobbat på trädgårdsmästeriet i Löberöd, och en sommar med kyrkogårdsarbete. Det passade mig utmärkt att få lite extraknäck ute bland växtodlingarna under tiden jag gick på språkkurs. Väl hemma till jul började jag sedan en termins husmodersskola i Eslöv.

På turné med EKO-teamet

Det var under våren 1964 som EKO-teamet startade, en av Sveriges första musikgrupper med elinstrument i kyrkorna. Dessutom ekoeffekt på sånganläggningen. EKO-teamet på turné bestod av Ingemar Bjärneroth på elorgel, Bengt Persson på elgitarr och Nisse Bertilsson på elbas. Jag sjöng och ledde teamet. Signaturmelodin löd: ”Vi vill vara ett eko ifrån himmelen som bär vidare ljudet av Hans röst...” Det blev tre egna skivinspelningar på märket Cantio, och några låtar på en samlings-LP. Första turnédagen var vi på Sveriges Radio i ett program med Egon Kerrman, den tidens store programledare.

Den här musikstilen var så ny i landet då, att det drog stor publik. Torg och andra öppna platser kunde snabbt locka runt 400 personer att lyssna. Sådant är inte vanligt idag. Överallt ville man också ha autografer. Vi hade kampanjer runtom i hela Sverige. Skolor, fängelser, varuhus och torg stod på dagsschemat. Under sommarhalvåret framträdde vi ofta på folkparkerna under sena lördagskvällar. En evangelist fanns på plats varje vecka för att avsluta kvällsmötena, och vi fick vi be med många till frälsning.

Vi mötte människor med djupa behov, och en längtan väcktes i mig att få hjälpa människor som hade det svårt.

Jag trivdes väldigt bra i den här tjänsten. Så fort jag befann mig i en andlig atmosfär, eller förmedlade det kristna budskapet genom sång eller vittnesbörd, var jag glad. Mina avstängda känslor efter chocken av att förlora synen, fungerade alltid när Guds Ande verkade genom mig. Därför ville jag ju vara i farten jämt – det var livet! Det skulle ta mig många år att förstå detta samband. I djupa, självrannsakande stunder hade jag trott att det berodde på att jag trivdes bäst när jag stod på scenen och fick uppmärksamhet. Men det var nog snarare lite av båda.

De känslomässigt starkaste upplevelserna i mitt liv har därför haft andlig karaktär, och de har satt djupa spår i mig. Naturligtvis vill jag berätta om det för andra. Det är inte en religion eller en livsfilosofi, utan det är en relation med Jesus som person - lika viktig som att andas. Det skulle jag inte byta bort för något i hela världen!

I MIN BIBEL

På insidan av pärmen till min konfirmationsbibel står de här mycket tänkvärda orden:

Läs som det står,
Tro som det står,
Gör som det står,
Så får du som det står!

Tidigt blev bibeln väldigt viktig för mig, särskilt löftena - för där fanns mitt hopp. Ankaret är hoppets symbol. Bibeln talar om själens ankare i Hebr. 6:18b-19 i ett sammanhang som handlar om Guds löften. ”...vi som har sökt vår tillflykt i att hålla fast vid det hopp vi äger. I detta hopp har vi ett tryggt och säkert själens ankare som når innanför förlåten...” Det betyder att Jesus har öppnat vägen för oss, så att vi kan gå innanför förlåten, in i Guds närvaro. Det mest stabila du kan hålla fast vid i livet, det är Guds löften i bibeln. De är ett ankare för själen, som annars kastas hit och dit i stormarna på livets hav. Det känns som om jag hela livet,

sedan tonåren, har delat med mig av vittnesbörd och upplevelser kopplat till bibelord. Det är att vara förankrad i Ordet, kan man uttrycka det.

Uppmaningen i Jes. 41:10 var ett av de första löften jag riktigt tog till mig i tonåren. *”Frukta inte, ty jag är med dig, se dig inte ängsligt om, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand.”* Detta ord har följt mig hela livet.

Fylld av Ande och kraft

Efter EKO-teamsturnén följde för mig ett år på sociala linjen på Sundsgårdens folkhögskola i Helsingborg, en förberedande utbildning inför socialhögskolan. Under det året bildades nästa sånggrupp: ”Signalerna”. Gruppen bestod av två killar och tre tjejer, vilka också anställdes av EFS under ett års Sverigeturné med skivinspelningar.

I mitten av turnén gjorde vi ett uppehåll och jobbade i Helsingborg med vanliga arbeten. Själv städade jag på folkhögskolan. Under den tiden hände något dramatiskt i mitt andliga liv. Jag hade hamnat på ett möte i en pingstkyrka, där jag gick fram för förbön. Det var inte så populärt bland lutheranerna på den tiden. Tack och lov att många gränser numera suddas ut! Jag kände mig sliten efter flera års turnéliv, med ibland upp till fem framträdanden per dag. Jag sade: ”Gud, om du inte gör något i mitt andliga liv, orkar jag inte fortsätta. Du får göra vad du vill.”

Jag kände inget särskilt medan man bad för mig, men morgonen därpå bubblade det av glädje inom mig. Jag fick lust att läsa bibeln och lära mig bibelverser utantill. Jag fick nya idéer om evangelisation, och började sprida kristen musik och litteratur på landets fängelser, ungdomsvårdsskolor och sjukhusbibliotek. Hösten 1968 började jag socionomutbildningen på Sköndalsinstitutet i Stockholm. Ett halvår hade då gått sedan upplevelsen i Helsingborg. Jag var så trött på mina futtiga ord när jag ville uttrycka kärleken till Jesus. Jag bad då Gud om hjälp, och fick ett bönespråk som blev som en explosion i mitt böneliv.

Innan jag berättar mer om detta, vill jag poängtera: i efterhand såg jag att Gud lagt ner det i mig redan den kvällen i Helsingborg när jag överlät mig till Honom. Men jag hade varit för blockerad i mitt sinne för att våga släppa fram det. Senare har jag både hört och varit med om att tala jordiska, främmande språk som varit budskap direkt till behövande människor. Nu åter till upplevelsen i Stockholm.

Jag hade besökt ett kvällsmöte i Filadelfiakyrkan. I eftermötet gick jag och många andra in i en mindre sal. Där föll jag på knä och uttryckte min längtan efter ett bönespråk, att få ”tala i tungor.” Plötsligt var det som om det exploderade inom mig, och ur min mun kom ett språk jag aldrig lärt mig. Det var som att vrida på en vattenkran i full styrka. ”Det levande vattnet” som Jesus talar om i bibeln, bara forsade fram. Jag minns inte att någon bad för mig och ingen som kände mig var där. Så kom en kvinna fram till mig, lade sin hand på min axel och började profetera. Budskapet hon förmedlade från Herren var att Han lade ner nådegåvor i mitt liv, alltså övernaturlig utrustning, och det handlade om profetians och helbrägdagörelsens gåvor. Den natten blev det inte mycket sömn. Jag var helt omtumlad och uppfylld av ett saligt rus. Man kan sammanfatta allt detta så här: den Helige Ande hjälper oss att be, när våra ord inte räcker till. När du blir frälst flyttar den Helige Ande in i din ande och ger dig andligt liv. När du helt överlåter dig till Honom, fyller Han hela dig, även själen och kroppen. Att bli fylld med Anden är liksom frälsningen en gåva som man tar emot i tro, det har inget med förtjänst att göra. Det handlar inte heller om en engångsföreteelse utan om en daglig överlåtelse, en relation med Gud och uppfyllelse av Anden.

”Men när den Helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.” Apg. 1:8. När jag tänker tillbaka på ett av våra möten i början av tiden med EKO-teamet, minns jag en äldre man som ställde sig upp och började tala i tungor. Med mikrofonen i handen och killarna vid instrumenten bakom mig, hade jag ett snabbt beslut att fatta: ”Vad gör vi nu?” Jag hade ju

aldrig hört annat än att ”tungotalet var av djävulen”. ”Vi dränker honom,” viskade jag till killarna. ”Dra på musiken!” Jag tänkte att om vi drog på ordentligt med ljud, så skulle ingen behöva höra den gamle mannen. Det gjordes i ungdomligt oförstånd, och det går att skratta åt så här i efterhand. Men så tokigt det kan bli när man är rädd för Andens uttryck. Det var faktiskt riktigt roligt att mer än 40 år senare få medverka på Nyhemsveckan, pingströrelsens stora årliga konferens och få säga: ”Tänk att jag får vara med här, jag som dränkt en pingstvän i min ungdom.”

Det är ju skönt att veta att man inte hädar den Helige Ande för att man i sitt oförstånd säger och gör dumma saker. Jag begrep inte bättre då. Förresten hörde jag i tonåren många tokiga historier om pingstvännen, hur de fångade demoner i papperspåsar och kastade tärning om huruvida man skulle få komma till himlen eller helvetet. Naturligtvis var det uppdiktade historier i den förföljelse som drabbade den unga Pingströrelsen. I början av 1900-talet var det Baptisterna som råkade illa ut, och på 1980-talet gick vilda rykten om Livets Ord i Uppsala. Jag har deltagit i ryktesspridning både om Pingströrelsen och Livets Ord, men har senare omvänt mig och bett om förlåtelse.

De andliga gåvorna utvecklas

1 Kor. 12:7-11 beskriver den andliga utrustningen eller nådegåvorna: *”Men hos var och en uppenbarar sig Anden så att det blir till nytta. Den ene får av Anden ord av vishet, den andre ord av kunskap genom samme Ande. En får tro genom samme Ande, en får gåvor att bota sjuka genom samme Ande, en annan att utföra kraftgärningar. En får gåvan att profetera, en annan att skilja mellan andar. En får gåvan att tala olika slags tungomål, en annan att uttyda tungomål. Men allt detta verkar en och samme Ande, som efter sin vilja fördelar sina gåvor åt var och en.”*

Under en anatomilektion på Sköndal, som handlade om organ och funktioner i människokroppen, fick jag inom mig höra Guds stilla röst som sade: ”Det är viktigt att du lär dig detta. En dag kommer du att i helandemöten, genom kunskapens ord kalla fram

människor och beskriva deras sjukdom eller åkomma”. Jag hade kontakt med Rolf Karlsson, en blind man, som stod i en oerhört stark helandetjänst. Han kallade fram mig att stå tillsammans med honom och be för sjuka under en kampanj i Stockholm. Jag var då 23 år gammal. Vid några tillfällen började han tala i tungor och sade sedan inför alla: ”Anita, nu har du uttydningen!” Ur min mun kom ord på svenska som jag inte själv tänkt ut. Detta var introduktionen till övernaturliga manifestationer, som det sedan skulle ta mig årtal att på allvar våga bejaka och utvecklas i. Det skulle också bli mitt livs stora kamp och vända som jag ofta försökte fly ifrån – dock utan långvarig framgång.

På Sköndalsinstitutet var det studier med böckerna inlästa på band för rullbandspelare. Vi var flera synskadade i klassen och kunde uppmuntra varandra att kämpa på. Under första terminen läste någon för mig boken ”Korset och Stiletten” av David Wilkerson, där kristet arbete bland ungdomsgång och narkomaner i New York City beskrivs på ett helt fascinerande sätt. Dit vill jag åka! blev min respons. Frimodighet och ett gott mått av äventyrslystnad fanns med i bagaget. Sagt och gjort! ”Korset och Stiletten” hamnade hos tre olika stipendiefonder tillsammans med en ansökan om att få studera detta arbete under ett halvår. Till mångas stora förvåning fick jag två av stipendierna. Det blev studieuppehåll i Sverige, och 1969 bekostade bland annat Folke Bernadottes minnesfond en studieresa till USA. Där skulle jag åka runt och besöka olika Teen Challenge-centra.

Beskydd

Strax innan avresan till USA, fick vi som familj vara med om en märklig upplevelse. Min pappa läste ofta böcker. Han hade läst om broder Andreas, en missionär som smugglade biblar till öststaterna. Boken heter ”Guds smugglare” och handlar om hur Gud gjorde märkliga under, t.ex. så att gränsvakterna inte såg biblarna som låg fullt synliga i bilen.

Inför min resa till New York ville Gud föröka både min och mina föräldrars tro på honom, så att vi inte skulle vara så fokuserade

på allt farligt som kunde tänkas hända där borta. En söndagseftermiddag innan resan till New York, åkte jag tillsammans med mina föräldrar till Lund. Jag var inte lika förtjust över att titta i stans skyltfönster, utan gick till en kyrka istället. Vi kom överens om att jag skulle sitta vid dörren i kyrkan så att de lätt kunde hitta mig när det var dags att åka igen. I kyrkan var gudstjänsten över sedan en god stund, men mina föräldrar hade inte kommit tillbaka. Jag samtalade med andra människor som dröjde sig kvar, och så dök mina föräldrar äntligen upp. De frågade upprört: ”Var har du varit? Vi har letat överallt efter dig, du var ju inte på mötet, och vaktmästaren vid dörren sade att han inte hade sett dig.”

Till saken hör att jag bar en röd byxdress som syntes på långt håll. Jag hade hela tiden suttit bara några meter från ingången, precis där både pappa och vaktmästaren stått och tittat efter mig. Pappa tyckte att vi hade fått en verklig demonstration av Guds förmåga, när jag lyckats bli så osynlig. Det stämde bra med vad han läst i boken om ”Guds smugglare.” Det måste vara så här det går till när Gud döljer saker för människors ögon.. Det här blev uppmuntrande både för mig och mina föräldrar inför resan. Jag skulle visserligen inte smugla biblar, men nu visste vi att Herren kunde beskydda mig i farliga situationer. Han kunde t om göra mig osynlig om så skulle behövas!

Under de elva år jag bodde i USA, var jag aldrig med om någon farlig incident (inte som jag vet om i alla fall). Vad jag kan tänkas ha blivit räddad ifrån, lever jag i lycklig okunnighet om. Men jag är oerhört tacksam för att Gud lärde oss att lita på hans beskydd och omsorg innan jag reste iväg.

Kapitel 5

USA

”Ty han skall ge sina änglar befallning om dig att bevara dig på alla dina vägar.” Ps. 91:11

Brooklyn, New York

Under ett års studieuppehåll från Sköndal, gav jag mig sommaren 1969 iväg på mitt livs stora långresa. Jag hade bara gjort en inrikes flygresan innan, så jag var inte särskilt världsvan. Inte hjälpte det att jag satt inklämd i mitten på en femsitsig rad på flyget. Onekligen kändes det lite läskigt och ensamt. Vad hade jag gett mig in på?

Väl framme, sent på kvällen, fick jag följa med en buss till ett hotell på Manhattan. Nästa morgon bar det av till Teen Challenge i Brooklyn. Jag fick leta efter en taxi som ville köra dit. Det här var ju i slumkvarteren och inget populärt ställe. Jag blev helt förskräckt över hur taxichaufförerna skrek på varandra under körningen också. Egentligen hade jag inbillat mig att någon skulle möta mig på flygplatsen, men det var naturligtvis omöjligt.

Första natten i Brooklyn låg jag och lyssnade på all skottlossning ute på gatan. Jag trodde att det var pistoler, men fick sedan höra att det bara var smällare. Första månaden deltog jag i café- och gatuevangelisation, andra månaden i barnarbete i slummen. Tredje månaden vistades jag på ett flickhem utanför New York City. Allt var intressant, fascinerande och spännande att se, så mycket förändring i människors liv genom Guds kraft och läkedom. Däremot var det väldigt beklämmande att se den stora nöden i slummen. Den månad jag deltog i barnarbetet, tog vi ut en grupp barn från slummen för att under en helg ha tärtläger utanför storstaden. Jag som alltid älskat friluftsliv med scoutinriktning, blev alldeles tagen av att ingen av dessa barn någonsin varit utanför asfaltdjungeln tidigare. De älskade att hoppa från en stor sten ner i det mjuka gräset. Det

var helt nya upplevelser för dem. Eldflugorna som lyste i mörkret på kvällen blev riktiga sagoäventyr.

Kulturkrockar

I början av USA-tiden upptäckte jag att till och med djuren talade annorlunda än i Sverige. Grisen säger inte alls ”nöff, nöff” på engelska, utan ”oink, oink.” Fåglarna säger ”chirp” och hundarna ”bow, bow.” Och inte visste jag vad tupp hette på engelska, så det blev ”the male hen” (den manliga hönan). Om man slår sig, säger man inte ”aj,” utan ”ouch”, fick jag veta. Det blev så många nya ord, att hälften vore nog. Så när jag sedan slog mig, sade jag snabbt: ”oink, oink” – som grisen, alltså!

Jag lärde känna Annette Larsson, en ung småländska som jobbade på ett företag i Manhattan. Hon kom att betyda mycket för mig den sommaren, och vi träffades ofta. I Annette hade jag en vän som hjälpte mig att förstå mig på allt det nya. Vi tillbringade fritiden ihop och det var skönt för mig som anlänt ensam till USA. Hon kunde också med svenskt perspektiv introducera mig i den amerikanska kulturen. Annette skrev också reportage för kristna tidningar i Sverige. Vi pratade om att börja skriva lite tillsammans. Men denna goda relation skulle dock ett år senare få ett för mig mycket smärtsamt slut. Annette blev svårt sjuk och fick flytta hem till Herren.

Detroit, Michigan

Så var det dags för nästa fas av USA-besöket. Jag hade en tvåmånadersbiljett på en Greyhoundbus för att kunna besöka andra Teen Challenge Centra i USA. Första anhalten var Detroit, Michigan. Där möttes jag av en kvinna vid namn Ardys, som tog hand om mig. Ardys hade en mycket speciell livshistoria. Hon hade levt i många år på gatorna som prostituerad och tjuv, för att få ihop den stora summa som hon varje dag måste ha för att kunna skaffa sig heroin. Hon hade många gånger försökt att bli fri från sitt beroende, och sökt hjälp på åtskilliga anstalter. Men ingenting hade kunnat hjälpa henne. Det brukade ta en hel månad för avgiftning, och då

blev hon fruktansvärt sjuk. Fem år innan vi träffades, hade hon legat på ett sjukhus och svävat mellan liv och död efter ett mordförsök. Då hade en av medlemmarna från Teen Challenge kommit på besök och talat om för henne, att Jesus kunde hjälpa henne. När hon hade repat sig en aning, hade hon kommit till centret för att pröva på om besökaren verkligen talat sanning om den där Jesus. Första kvällen sade hon att hon skulle komma att bli fruktansvärt dålig under en månad, och liksom bad om ursäkt på förhand. Hon satte sig i badrummet och väntade på att gå igenom avgiftning utan medicin, något som där kallades ”cold turkey”. Hon började läsa den 23:e psalmen i Psaltaren, för det var det enda hon kunde i Bibeln. När hon läste orden: *”Herren är min herde, mig skall intet fattas”*, tillade hon: ”Herre, om det är sant, så kan Du fixa mig nu”. Från den stunden hade hon inga som helst abstinensbesvär - efter 20 års heroinmissbruk. Efter detta gick hon två år på bibelskola, och arbetade intensivt för att hjälpa andra missbrukare.

Prövningen

Efter några veckor i Detroit borde det egentligen ha varit dags för mig att fortsätta min tur runt USA. Men Gud hade andra planer. Han tänkte ta itu med mitt eget liv, inte bara låta mig se på vad Han gjorde i andras. På centret försökte man uppmuntra mig att stanna kvar i Detroit en längre tid. Inte skulle jag bekymra mig om att gå miste om bussbiljetten (som jag inte kunde få pengarna tillbaka på), tyckte de. ”Herren tar hand om det”, sade man bara. Samma dag som biljetten gick ut, fick jag också helt oförklarligt 126 dollar från någon som ingenting kände till om min situation. Men det var exakt vad biljetten hade kostat. Det gjorde ett mycket starkt intryck på mig.

När jag beslutade mig för att stanna i Detroit, var det en ren kapitulation. Nu var det äntligen dags att ta itu med mitt eget liv, inte bara rapportera om vad Gud gör i andra människors liv. Nu följde några mörka och svåra månader då det kändes som om hela mitt liv rasade samman. Vem var jag egentligen, och vad höll jag på med? Jag kände mig förvirrad.

Under EKO-teamstiden hade jag levt i rampljuset, med tidningsreportage på varje plats vi besökte. Detta tillsammans med skivinspelningar och autografskrivande satte sina spår. Det hade blivit så viktigt för mig att göra det människor förväntade sig, att leva upp till någon sorts image. Innan avresan till USA, hade man skrivit i tidningarna om stipendierna och min resa. Lokaltidningen hemmavid ville att jag skulle skriva dagbok så att läsarna kunde följa händelserna. Likadant gjorde Allas Veckotidning, som ville ha en hel serie artiklar om människor jag mött och som blivit mirakulöst hjälpta. EFS-förlaget beställde en liten bok för ungdomar från resan. En ny soloskiva på Cantio hade spelats in under våren och kom ut i Sverige efter att jag åkt till USA. Så nog hade jag att leva upp till, alltid!

I Detroit, Michigan hann till slut det så kallade ”kändislivet” ikapp mig. Vem var jag nu, när ingen kände mig och inte hade några förväntningar på mig? Nu kändes turnélivet i Sverige väldigt långt borta. Jag blev också konfronterad med att ha dubbelmoral, och orden ”your sins will find you out” ringde i mina öron. Alltså: det går inte att dölja synd. I Teen Challenge sysslade man med att hjälpa människor - och det innebar sannerligen mer arbete än att bara ge en klapp på axeln. Det krävde helöverlåtelse till både Gud och människor.

Jag gick med på att åka till flickhemmet som låg 70 miles från stan. Rehabilitering med bibelskola. Jag hade börjat sluta mig inom ett skal och pratade nästan inte längre. Jag kände mig deprimerad och undrade vem jag egentligen var. Jag till och med funderade på att ändra mitt namn och aldrig återvända till Sverige.

En kväll under en förbönsstund i flickhemmets kapell, upplevde jag hur mörkret skingrades. Hopp och ljus kom tillbaka. Jag förstod att Gud älskade mig!

En vecka senare fick jag brev från Rolf Karlsson, den blinde mannen från Göteborg som bad för sjuka. Han hade sett mig i en syn, där jag stod med huvudet i ett mörkt moln och inte kunde se uppåt. Han hade bett att Guds kärlek skulle skingra molnet. Det visade sig att min upplevelse av Guds kärlek kom samtidigt som

Rolf bad för mig i Sverige. Vilken omsorg och makt Gud har! I bön finns inte några avstånd. Gud kopplade även på några vänner i Sverige i förbönen. Ytterligare en person skrev och berättade om sin bönenöd för mig, och uppmuntrade mig. Jag hade nått mitt livs verkliga bottenläge. Men nu vände det, och jag fick börja lägga en ny grund för mitt liv, som inte var byggd på förväntningar och prestationer - utan på Guds kärlek och Hans ord.

Andens frukter

På flickhemmet levde alla - inklusive personalen - i en storfamilj. Minst två personer i varje rum - utan dörrar. Toaletterna hade draperier istället för dörrar. Jag delade rum i ett halvår med Jane, som hade varit en top-hair-stylist, men fastnat i droger. Hon var mager som ett skelett. Hennes man var inblandad i organiserad brottslighet. Hon fixade ofta håret på mig.

Rummen var små, och vi sov i våningssängar. Det var verkligen karaktärsdanande, och man kunde inte undgå att växa i Andens frukter: kärlek, frid, tålamod, självbehärskning osv. Hela dagarna var schemalagda med lektioner i olika ämnen, etikett och uppförande, t.ex. Då lärde jag mig att aldrig stoppa en hel bit tuggummi i munnen, för det ser inte trevligt ut. Än i dag tar jag bara halva tuggummibitar. Naturligtvis fanns också ett ämne som handlade om personlighetens upprättelse, bibelämnen på ett enkelt sätt, samt allmänbildande ämnen. Praktiskt arbete och gudstjänster fanns också på dagschemat. Mottot var ”an idle mind is the devils workshop” (ett slött, lättjefullt, odisciplinerat sinne är djävulens verkstad).

En vecka låg jag svårt sjuk i halsfluss och tappade då rösten helt. Någon berättade för mig att det kan bli permanent. Hon kände någon som inte kunnat sjunga mera efter en halsfluss. Där jag låg i sängen bad jag: ”Om jag aldrig får min röst tillbaka vill jag ändå följa Dig och tjäna Dig. Använd mig som Du vill!” Då fick jag i en syn se den broderade tavlan från mitt hem med orden ”GUD ÄR TROFAST”. Detta var första gången Gud talade till mig med de orden, men det skulle komma många fler tillfällen i livet.

Slut på pengar

Efter ett halvår med Teen Challenge var stipendiepengarna slut. Jag hade inget arbetstillstånd, och ville inte skriva hem till mina föräldrar och be om pengar. Jag glömmer aldrig upplevelsen framför ett skyltfönster i Detroit. Guds tilltal inom mig gick inte att ta miste på: ”Jag är din himmelske Far och jag ska ta hand om dig och ge dig allt du behöver.” Orden i Fil. 4:19 blev också levande för mig: *”Så skall min Gud, efter sin rikedom och på ett härligt sätt i Kristus Jesus ge er allt vad ni behöver.”*

Strax efter denna händelse åkte jag en söndagsmorgon iväg med ledaren för Teen Challenge i Detroit. Han skulle predika i en församling och jag skulle sjunga några sånger. I bilen på vägen dit upptäckte jag att det hade gått maskor på mina nylonstrumpor. Så kunde jag inte se ut när jag stod på plattformen! Jag hade inga extra strumpor med mig, inga pengar och vågade inget säga till ledaren. Jag bad att Gud skulle fixa det åt mig, men hur det skulle gå till kunde jag inte räkna ut. Innan gudstjänsten var det söndagsskola för alla åldrar. Jag satte mig på sista bänken. Genast vände sig en man om i bänken framför. Han räckte mig en dollarsedel och sade: ”Detta är till personliga behov.” Överväldigad och tacksam funderade jag ändå på om pengarna skulle räcka till ett par nylonstrumpor - om det nu fanns någon affär som var öppen vid den tiden? Jodå, på andra sidan gatan fanns en öppen affär, där de billigaste strumporna kostade 99 cent. Vilken omsorg Gud har!

Nästa gång det var dags att ekipera sig, var det en för mig obekant kvinna som jobbade i en klädaffär som kom till mig med en hel låda med nya, snygga kläder. De hade bara några små defekter som lätt kunde åtgärdas, och jag blev naturligtvis överlycklig.

En ny inriktning

Efter att själv ha deltagit i rehabiliteringsprogrammet en tid fick jag ingå i teamet som jobbade på Detroits gator, bland annat bland prostituerade. En morgon kände jag en uppmaning från Herren: ”Du ska predika på ett kvinnofängelse idag – förbered dig!” På eftermiddagen ringde de från fängelset och inbjöd oss att komma

den dagen. Det var något man inte hade fått göra tidigare, men Gud visste om det hela och förberedde oss.

Jag minns att jag stod i fängelset i en gång med gallervägar på båda sidorna. Det var ca fem, sex kvinnor i varje cell och kanske sex eller åtta celler. De såg ut nästan som kaninburar med nät framtill. (Detta är 40 år sedan). Vi var ett kvinnligt team som sjöng, flera delade sina vittnesbörd om ett förvandlat liv, och jag delade något från bibeln. Flera gav respons och ville att vi skulle be för dem. Efter detta besök kunde Teerna Challenge fortsätta med regelbunden verksamhet på fängelset.

Ardys, den kvinna som jag egentligen stod närmast, hade gått två år på bibelskola, en pastorsutbildning i staten Maine på Östkusten vid Kanadas gräns. Hon berättade mycket därifrån, Faith School of Theology, och inspirerade mig till att fortsätta studera teologi. I slutet av våren, började jag att uppleva Guds kallelse och tilltal att byta utbildning, från socialhögskolan i Stockholm till bibelcollage i USA. Mänskligt sett var detta helt omöjligt. Man var tvungen att ha en stor summa pengar på ett bankkonto som garanti. Dessutom kunde jag inte få studielån, varken i Sverige eller i USA, och jag kunde inte arbeta för att tjäna ihop till uppehållet utan arbetstillstånd. Skolan där Ardys gått, och som hon berättat så mycket om kunde inte ens ta emot utländska studenter, stod det i kurskatalogen. Med en vecka kvar tills en ansökan om nytt visum måste vara inskickad, ringde jag till rektorn på Faith School of Theology i Maine. Guds maning släppte mig inte. Dr. Pier som ansvarade för ansökningarna svarade: ”Vi har just fått licens för utländska studenter. Jag tar hand om visumansökan och ekonomigarantin. Du är välkommen till höstterminen!” Vilket mirakel! Så går det verkligen inte till att komma in på högskola, särskilt inte för en utländsk student i USA. Allting är tydligen möjligt för Gud!

Vid ett besök i en församling i Detroit där jag medverkade med sång, berättade jag att jag skulle läsa teologi. En äldre man reste sig efter en stund och sade: ”Jag upplever att Herren säger att vi ska ta hand om ekonomin och det praktiska för att Anita ska kunna åka.” Det gällde t ex skoluniformer för tjejerna, mörkblå kjol och

väst med vit blus. Flera kvinnor i församlingen sydde uniformer åt mig, och ungdomarna tvättade bilar åt folk flera lördagar för att samla ihop pengar till resan. Jag fick allt jag behövde.

Kapitel 6

GÅ I TRO

”Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.” Fil 4:13

”Gå i tro som om du redan kan se!”

Som synskadad kunde jag endast ”läsa” med hjälp av böcker på band, s.k. talböcker. I USA uppmanades jag att kontakta ”American Foundation for the Blind” för att beställa litteratur för inläsning på band. Jag upplevde starkt att jag inte skulle göra det. Lika mirakulöst som Gud på några dagar hade ordnat antagning på skolan, visum och ekonomi, lika mirakulöst skulle han göra det möjligt för mig att studera utan talböcker. Jag trodde faktiskt att han skulle hela mina ögon.

Jag talade inte om för Dr. Pier att jag var synskadad, och berättade det inte heller när jag anlände till skolan. Andra studiedagen var det dags att köpa böcker, och jag kunde fortfarande inte läsa. Det var för sent att beställa böcker på band, för det skulle dröja tre månader innan jag kunde få dem. Vad skulle jag ta mig till? Packa väskorna och åka hem till Sverige? Aldrig! Den dagen bad jag: ”Gud, om det verkligen är du som sänt mig hit får du bekräfta det idag!” Den kvällen hade vi möte i kapellet med ca 150 elever, lärare och en del andra. Mötesledaren frågade vilka som hade ett böneämne, ett så kallat ”unspoken request” (outtalat behov). Ingen berättar då vad saken gäller, utan räcker bara upp handen. Någon ber sedan för alla dessa behov i en kort bön. Oftast räcker alla upp handen, för man kan då lägga fram alla privata behov inför Gud. Plötsligt pekade mötesledaren på en elev i andra årskursen, och bad henne resa sig upp och be för mitt böneämne. Ingen annan fick någon uppmärksamhet. Hon bad att Gud skulle styrka min tro, att han skulle ta hand om mig. Det var precis vad jag behövde.

Efter en stund inbjöd man till förbön för sjuka. Då gjorde jag något som jag inte rekommenderar någon annan att göra. Jag sade till Gud: ”Det är så många som har bätt för mig. Om Du vill att jag ska gå fram, får Du själv ta mig dit fram.” Direkt efter min tysta bön kom någon fram till mig, tog min hand och drog mig upp ur stolen och fram till förbönen. Publiken sjöng, och mitt behov annonserades inte ut. Så reste sig en äldre kvinna och började profetera att Herren skulle hela mina blinda ögon, men att jag tills det skedde skulle gå i tro som om jag redan var helad, så skulle Han ta hand om resten. I budskapet kom också ord om Abraham som i tro gick mot löfteslandet som han aldrig sett. Den kvällen blev minst sagt omvälvande, och jag fylldes av förväntan på vad Gud skulle göra.

Eldprovet

Några dagar efter det profetiska tilltalet kom det stora eldprovet. Vi skulle ha idrott på skolan och under säsongen skulle vi spela baseball. För den som inte vet, är baseboll ungefär som brännboll, fast någon står cirka tio meter bort och kastar bollen till den som har det runda slagträet.

Detta är en fullständigt omöjlig sport för mig. Jag kan ju knappast träffa en boll om jag inte ser den? Jag tänkte be om ledigt ifrån idrotten. Men de profetiska orden levde kvar inom mig, och Herren gav mig också orden ur Fil. 4:13: ”*Allt förmår jag i Honom som ger mig kraft.*” Nu var jag ju bara tvungen att se vad dessa ord gick för. Alla andra var uppvuxna med baseball, men för mig var det till råga på allt ett helt nytt spel. Det blev till slut min tur att fatta bollträet och jag bad en liten bön: ”Jesus, hjälp mig träffa bollen!” Sedan började jag svänga bollträet, bollen kom farande genom luften – och jag träffade! Tyvärr landade bollen redan på första basen (motsvarande brännbollens konor) och jag var ute. I nästa omgång bad jag Gud om en ordentlig träff.

Jag fortsatte spela hela säsongen och lyckades få ordentliga träffar - varje gång. Jag brukade springa minst till andra eller tredje basen. Man sade att jag spelade bättre än de flesta i laget.

Varje idrottslektion blev ett mirakel. Tänk att Gud bryr sig om ett bollspel!

Hur gick det då med studierna? Över alla förväntningar! Jag fick de bästa resultaten i mitt liv. Jag lyssnade på lektionerna, antecknade med tjock tuschpenna och bad mycket på skrivningarna. Det gick med Guds övernaturliga hjälp. När jag påbörjade studierna gjorde jag mig helt beroende av honom, eftersom det var en omöjlig situation. Både Gud och jag tog den utmaningen – ett fullständigt mirakel. Jag har aldrig tidigare haft toppbetyg i skolan, och det gick inte ens riktigt bra när jag läste med ”talböcker”. Ju mer beroende man blir av Gud - utan egna möjligheter och utvägar – desto mer får man se av det övernaturliga och mirakulösa i sitt liv.

Lovsångsdans

När jag åkte till USA 1969, var ”lovsångsdans” så vitt jag vet något helt främmande för den svenska kristenheten. Många i den äldre generationen delar min erfarenhet att vanlig dans ansågs vara synd. Själv hade jag aldrig dansat förut, och jag kunde inga danssteg.

På ”Faith School of Theology ” mötte jag något som för mig var helt okänt. Jag skulle vilja kalla det andeinspirerat jubel, eller segerdans, som framförs av en person i samlingen. Detta förekom på den tiden i fria pingstsammanhang. Den Helige Ande tog liksom över, och personen kunde framföra en dans som var nästan omöjlig mänskligt sett. Det var mycket snabba danssteg och alltid med ögonen slutna. Om den dansande personen stötte emot något fick han eller hon sluta, för då var det inte Guds Ande som styrde. Det var fantastiskt att se hur den dansande med ögonen slutna i ”vild” dans tog sig fram bland stolar, trappor och väggar. Hela publiken sjöng och jublade, medan alla tittade på den som dansade. Det var verkligen en andlig manifestation som knappast gick att härma.

Det jag nu beskrivit blev jag själv delaktig i många gånger under utbildningstiden. Jag vet vad det vill säga när den Helige Ande liksom ”tar över”, och det är en obeskrivlig känsla. Detta har sedan genom åren enbart hänt enstaka gånger i mitt privata böneliv, t ex efter en lång bönekamp i en speciell situation. Vid förnimmelsen

av det andliga genombrottet har den här ”segerdansen” kommit. Det har ibland känts som att man ”dansar på ormens huvud”. Detta uttryck betyder att själafienden, den gamle ormen, djävulen, är besegrad.

I andra kulturer är lovsångsdans mycket vanligare än här. Kyrkorna i Afrika gungar av dans. I början av 1970-talet predikade jag i en ”svart kyrka” i New York. Snart insåg jag att jag inte skulle hinna säga lika mycket som jag brukade göra. Folket reste sig nämligen upp och dansade när jag sade något de tyckte var bra. Vilken upplevelse!

Kapitel 7

ED BARKER

”Så skall min Gud, efter sin rikedom på ett härligt sätt i Kristus Jesus ge er allt vad ni behöver.” Fil.4:19

Snyggaste killen i Maine

Innan jag åkte till Maine för att gå bibelskola, upplevde jag att Herren gav mig ett tilltal: ”Du kommer att träffa din blivande man där”. Efter att nyfiket ha kollat runt lite första veckan, tänkte jag: ”Nej, han kommer nog inte förrän nästa termin.” Skolan hade strikta regler kring umgänget, något som är betydligt vanligare i USA än i Sverige. Vi bodde i tvåbäddselevrum, killar och tjejer var för sig i olika hus. Regeln för närkontakt mellan killar och tjejer var ”two foot apart”, alltså inte närmare än en halv meter från varandra. För att träffas och umgås som ett ”potentiellt par”, fick man gå till matsalen en halvtimme på kvällen och sitta tillsammans vid ett eget bord. Naturligtvis fanns en lärare med som tillsyningsman. Det kallades för ”fellowship”. När man sedan bestämt sig för att bli ett par, fick man prata med husmor. Hon ändrade då bordsplaceringen i matsalen, så att man alltid fick sitta tillsammans under måltiderna.

Olika killar frågade mig om att gå på ”fellowship” med dem, men ingen av dem som dök upp kändes rätt. Ed var en kille som jag överhuvudtaget inte pratat med alls. Han gick tredje årskursen, och var redan förlovad med en tjej på skolan. Han ansågs av många som skolans snyggaste kille, men det var inte intressant för mig.

Under januari och februari månad var skolan stängd. Värmekostnaderna var väldigt höga vintertid i de dåligt isolerade trähusen vid havet. Eleverna var då hemma och jobbade. Själv blev jag uttagen till ett skolteam på sex personer, som skulle turnera runt

USA:s östkust i två månader. Detta ersatte mina utlägg för terminsavgifterna.

Ed Sullivan Show

Under juledigheten hade jag firat jul tillsammans med en klasskompis som bodde utanför New York City. Där hände något livsavgörande för mig. Jag hade sjungit en solosång till gitarr i en stor kyrka. Det var en Negro Spiritual, ”Go down Moses, tell old Pharaoh to let my people go”. Efteråt kom en man fram till mig och presenterade sig. Han var agent för TV:s då mycket populära talangjaksprogram ”The Ed Sullivan Show”. Denna show varade i 25 år, och många kändisar hade blivit upptäckta där, bl. a Elvis. I Sverige hade vi ”Hylands hörna” som tog idén till Sveriges Television. Agenten gav mig sitt visitkort och bad mig: ”Hör av dig!” När agenten gått, böjde jag mina knän där i kyrkan och sade: ”Gud, visa mig vad jag ska göra. Är detta din väg för mig?” Jag upplevde ingen sanktion för att ge mig in i någon TV-show, så jag rev sönder visitkortet. Valet kunde ha blivit svårare om jag förstått hur stort detta egentligen var, men min okunskap blev ett beskydd. Jag tror inte att jag hade slagit igenom i USA och blivit en sångstjärna, däremot hade jag definitivt kommit in på helt andra vägar i mitt liv och fått ett annat fokus.

Alla fantastiska dörrar som står öppna i livet är inte nödvändigtvis de rätta. Tvärtom kan dessa lockande erbjudanden som kommer i ens väg vara ett sätt för själafienden att föra oss in på ett sidospår, ofta vid avgörande tidpunkter i livet.

Teamresa med Bill, Darlene och Ed

Det blev dags att sätta samman ett team för att åka på turné igen. Flera skolor skulle få besök och tanken var att vi skulle sjunga, dela Guds ord och vittna om vad Gud gjort i våra liv. Jag måste bara få berätta om några av deltagarna i teamet. 23-åriga Bill Parks var teamledare och hade en fascinerande livsberättelse. Han kom från Baltimore, Maryland, där han hade varit gängledare. Vändpunkten i hans tuffa och farliga liv under tonåren kom när han tänkte gifta

sig med en 15-årig tjej. I hans stat var han för ung för giftermål, men tillsammans med några killkompisar gav sig paret iväg till en annan stat, som inte hade samma åldersgräns. Sällskapet checkade in på ett motell. Senare på natten skulle man ge sig ut för att råna en bensinstation, men då lyckades ingen väcka Bill som hade somnat djupt. Till slut gav de upp och alla, inklusive flickvännen, lämnade den sovande Bill för sitt nattliga uppdrag.

Flera timmar senare väcktes Bill av polisen, som berättade för honom att han haft en otrolig tur. Det visade sig att när gänget hade rånat bensinstationen, hade de slagit ner ägaren med påföljden att han miste livet. Samtliga i gänget inklusive hans flickvän var nu arresterade för mord, och skulle komma att få långa fängelsestraff. Poliserna gratulerade Bill till en annan framtid.

Väl hemma i Baltimore igen, fick Bill höra att hans troende mor hade legat på knä vid sin säng och bett för sin son den natten. Hon hade fått en sådan oro för honom att hon bad i timmar, tills oron släppte. Guds räddning kom genom att en oförklarligt tung sömn kom över Bill så att ingen lyckades väcka honom. Efter denna omskakande händelse lämnade Bill gänglivet och valde att följa sin mammas Gud. Strax efter detta deltog han i ett stort kristet ungdomsläger, dit Ed Barker också hade åkt. Ed fattade där samma beslut som Bill gjort, och de två blev bästa vänner. Senare började de båda Bible College.

Darlene hette en kvinna i teamet som också hade en fascinerande livsberättelse att dela med sig av i skolorna. Darlene, som var av latinamerikanskt ursprung, hade varit narkoman och langare i Kalifornien tidigare. Där hade hon avtjänat ett långt fängelsestraff för bl. a. mord och delaktighet i det kriminella motorcykelgänget Hell's Angels. Hon hade suttit längre i isoleringscell än någon annan kvinna i Kaliforniens fängelsehistoria. Man sade att hon var som ett djur, så oerhört aggressiv och våldsam var hon. Hon hade mist ena armen i en olycka, men en domstol beslutade att hon inte fick ha protes, eftersom den skulle bli ett dolt vapen. Hon fick använda en krok i stället. Efter fängelsetiden hamnade hon på sjukhus. Man trodde att hon var död, och hon lades på bår i en

korridor med ett lakan över sig. Någon kom förbi och sade: ”Jesus loves you!” (Jesus älskar dig). Ett under skedde och hon fick nya livskrafter. Inom några dagar var Darlene ute från sjukhuset. Hon berättade då att hon hört orden som den förbipasserade hade sagt om att Jesus älskade henne, och hon hade tänkt: ”Kan någon älska mig? Honom måste jag lära känna.” Så hon gick till en kyrka och fick möta denne Jesus, vars namn hon hört på sjukhuset. Hon blev frälst och helt förvandlad. Så småningom kom hon till bibelskolan i Maine, och gick tredje året på sin pastorsutbildning när vi skulle ut på turné.

Det fulltaliga teamet kom slutligen att bestå av Bill, hans nyblivna fru (som han träffat på en bibelskola), Darlene samt en mörkhyad, jätteduktig pianist, en fd. drogmissbrukare och jag. Men när de kom för att hämta mig och påbörja turnén, var Ed Barker med i bilen. En av teammedlemmarna, den fd drogmissbrukaren, hade fått förhinder kvällen innan, och Ed hade fått ta hans plats istället.

Bröllop

Ed och jag satt och pratade hela dagen på väg till Maine och trivdes väldigt bra tillsammans. Det visade sig att han hade slagit upp sin förlovning i slutet av hösten. Vi fortsatte trivas tillsammans, och snart friade Ed till mig. Efter tre dagars bön och fasta sade jag: ”Gud, jag bryr mig inte om ifall det blir Ed eller inte, jag vill bara ha din vilja i mitt liv.” Efter den överlåtelsen kom förvissningen att det var rätt, och jag tackade ja. Vi gifte oss sex månader senare.

Långt senare var det bara att konstatera, att även om det var rätt att gifta oss, så skulle vi väntat och lärt känna varandra mer. Ed hade då nyligen fyllt 21 år och jag skulle fylla 26. Han hade haft en uppväxttid fylld av svåra trauman. Han hade också vuxit upp utan hemmavarande syskon. Eds pappa var militär, och det hade inneburit många och långväga flyttar: Japan, Hawaii, Colorado osv. Vi hade nog behövt mogna till båda två innan vi gick in i ett så krävande förbund som äktenskapet egentligen är.

Så blev det i alla fall dags för bröllopet, som ordnades direkt efter skolavslutningen. Ett problem uppstod nämligen. Vi hade bjudit Eds släkt och vänner till bröllop i hemstaden Virginia en vecka efter skolavslutningen. Det var 18 timmars körväg söderut. Men vi upptäckte efteråt att man måste tillbringa minst 11 dagar innan bröllopet i den stat där man gifter sig, för att ta blodprover och ansöka om ”marriage license” (äktenskapslicens). Vi skulle bara hinna vara där i en vecka, så nu fick det bli två bröllop. I staten Maine kunde vi ju uppfylla de juridiska kraven, men släkten befann sig i Virginia.

Alla satt kvar i den fullsatta kyrkan i Maine efter skolavslutningen, medan vi bytte kläder och kom in med tärnor och marskalkar. Min far, som inte kunde någon engelska, hade tränat på att säga ”I do” (Det gör jag), och gick sedan gången fram med mig och på vigselförrättarens fråga: ”Vem ger bort denna brud?” gav jag pappa tecken att säga: ”I do.” Detta var mina föräldrars första besök i USA, och de åkte sedan med oss till Virginia till nästa bröllop. På den resan var jag nyckeln till all konversation och tolkade - men bara det jag ville förstås!

Under den andra vigselceremonin blev jag full i skratt under äktenskapslöftena, för jag sade fel. Det heter ”For better and for worse, in sickness and in health.” (ung. ”I framgång och motgång, under sjukdom och hälsa”). Men jag snubblade över orden och sade: ”For bed or for worse.” (I sängen eller värre). Det blir inte lika seriöst vid en repris, så man bör nog inte gifta sig för ofta samma vecka! Några dagar senare återvände mina föräldrar till Sverige, och Ed och jag satte oss på tåget för en 36-timmars resa till Colorado. Innan bröllopet hade vi fått allt vi behövde för ett kök. En familj gav oss en bil med skatt och försäkring betald, men inte nog med det, de gav oss också en bröllopsresa till Colorado med alla omkostnader betalda. Där fick vi under några veckor delta i ett kristet ungdomsuniversitet på en samhällsinriktad bibel skola. Det blev en fantastisk månad uppe i Klippiga bergen. Där fick också Ed stipendier för fortsatta studier i Tulsa, Oklahoma.

Mitt misstag

I ett äktenskap förenas mycket praktiska saker också, inte bara två människor som till en början är förälskade upp över öronen. När vardagen tränger på, sätts kärleken på prov. Efter bröllopet frågade Ed om jag ville ta ansvaret i familjen med ekonomi och annat. Han gillade inte ansvar. Jag hade ju levt mycket självständigt och oberoende i tio år, och visst gillade jag både ansvar och ledarskap. Ett av mina stora misstag i livet var när jag svarade ja på Eds önskan att lägga allt detta familjeansvar på mig. Därmed hindrade jag honom från att utvecklas i sitt ansvar som make och familjefar. Mina nedärvda egenskaper blommade ut. Mamma var ju köpman, aktiv i politiken och därtill hade jag fyra mostrar som inte gick av för hackor. Kvinnor som var starka förebilder för mig hade inte saknats, så det kändes som något naturligt och bra just då. Det visade sig bli svåröverkomliga problem.

I Ed såg jag en ung man med oerhört många och stora gåvor och talanger. Fortfarande håller jag fast vid att jag aldrig har träffat någon människa med så stor potential. Min önskan under många år, var att stötta hans utveckling i allt detta. I olika personlighetstester inför teamsammansättningar på olika arbetsplatser där vi skulle ingå, fick vi alltid veta att vi hade den absolut bästa kombinationen för att jobba som ett team. Han var en fångslände och rolig talare, mycket omtyckt som lärare och hade en underbar sångröst. Vi sjöng mycket tillsammans. Dessutom var han mycket känslig för Andens gåvor. När vi många år senare hade startat förlaget Alpha Omega, brukade jag skoja och säga: ”Ed är Alpha som påbörjar saker, och är full av idéer, jag är Omega som slutför allt”. Det känns viktigt att poängtera Eds alla positiva sidor och gåvor, även om livet tillsammans senare blev tufft för oss.

Oklahoma – en resa i tro

Ed skulle fortsätta sina studier i Tulsa, Oklahoma. Innan jag berättar om den otroliga resan dit, måste jag förklara vilken inriktning skolan ”Faith School of Theology” hade, skolan där vi just studerat klart och lämnade för nya äventyr som ett par. Skolan

tränade och utbildade pastorer och missionärer för pionjärbete utan fasta inkomster och anställningsavtal. Man måste lita på Gud för allt! Lärarna på skolan var våra främsta exempel. De hade ingen lön, enbart mat och logi, och tillsammans med eleverna bad man Gud om att få allt som behövdes för att driva skolan med cirka 100 elever. Vi blev tränade att inte annonsera ut våra personliga behov, eftersom det var en form av tiggeri, utan enbart tala med Herren om det. Kvällen innan vi skulle starta tredagarsresan från Virginia till Oklahoma, hade vi inga pengar till bensin. Bilen stod klar för avfärd, när någon gav oss 30 dollar. Med detta startade vi resan. Vi visste att det inte skulle räcka hela vägen, och vi hade varken jobb, lägenhet eller möbler som väntade i Tulsa. Vi kände inte ens någon där. Mänskligt sett hade vi en omöjlig resa framför oss.

Första dagen på resan var vi högt uppe i West Virginias berg, när bromsarna slutade att fungera på den tungt lastade bilen. Ed lyckades få stopp på bilen utan att någon olycka skedde, och vi bad Gud om hjälp. Bromsarna började fungera igen och vi körde ännu en dag utan problem. Vi gjorde dock inga kontroller. När vi den andra kvällen kom fram till Eds bror, som förstod sig på bilar, upptäckte han genast att vi saknade bromsolja. Det var kruttorrt! Bromsarna fungerar inte alls utan olja, förklarade han. Detta var vår första bil och vi begrep inte bättre utan hade missat att kolla det. Gud är barmhärtig som ger oss mirakler mitt i våra misstag!

Dagen därpå besökte vi en kyrka, där jag blev ombedd att sjunga en sång. Efter mötet kom en kvinna fram till oss och berättade att hon tillhörde en församling en timmes resa därifrån. Hon hade hand om missionsinsamlingarna, och den morgonen hade hon upplevt ett starkt tilltal att ta med sig missionspengarna och åka till denna kyrka utan att veta varför. Hon lydde maningen, och berättade att när jag sjöng hade hon upplevt hur Herren sade att ”Det är de som ska ha pengarna”. Gissa om det blev jubel! På måndagen passade vi på att göra den läkarundersökning som krävdes för att börja på nästa skola. När vi skulle betala, sade läkaren: ”Detta bjuder jag på”. Ytterligare ett under.

När vi anlände till Tulsa sökte vi upp bostadsförmedlingen i samma stadsdel som skolan. De hade en lägenhet kvar och den fick vi, fem minuter innan någon annan kom in och sökte lägenhet. Pengarna räckte precis till hyra och depositionsavgift på både hyra och el. Nu var kassan tom igen och vi hade inga möbler, ingen mat och inget jobb. Vilken utmaning! Vi åkte till skolan för att se oss omkring, men där fanns bara en nattvakt. Jag frågade om han visste var vi kunde köpa begagnade möbler. Egentligen vet jag inte varför jag frågade, för vi hade ju inga pengar. Nattvakten sade: ”Ni behöver inte köpa något. Jag har gott om möbler hemma. Jag har lastbil också, så jag tar ledigt från jobbet och hämtar dem åt er.” Tre timmar efter att vi anlant till Tulsa var lägenheten möblerad. Till saken hör att denne man inte var bekännande kristen, men han hade ett gott hjärta och hörde verkligen från ovan den kvällen. Vi fick till och med en TV. Det var första gången i mitt liv jag hade en TV i min närhet. Jag tror jag var 12 år när jag för första gången såg en TV-apparat på torget i Löberöd. Min familj skaffade inte TV förrän långt senare. Men att titta på TV blev förstås aldrig någon höjdare för mig!

Nästa dag sökte Ed jobb på en intilliggande restaurang. Chefen sade att han hade många ansökningshandlingar liggande, men Ed skulle få förtur och fick börja jobba samma dag. Ett under igen! Den kvällen besökte vi en kyrka. Efter gudstjänsten kom vi till bilen som stod parkerad på ett torg, och då satt det en dollarsedel under vindrutetorkaren. Vi vet inte hur den hamnat där, men det måste ha krävts änglavakt för att den skulle få sitta kvar där tills vi kom. Sedeln räckte till tio burkar soppa. Härligt, för smörgåsarna från resan hade tagit slut. När helgen kom, var dock soppan slut och vi var hungriga igen. Tidigt på morgonen tittade vi på en TV-gudstjänst som handlade om Guds omsorg om oss. Då ringde det på dörren. Utanför stod Eds chef med sina två döttrar, och de bar på tre stora kartonger. Det visade sig att restaurangchefen var kristen, och han sade: "Jag upplevde att Herren sade till mig att ni inte har någon mat. Stämmer det?" Efter att vi nickat på huvudet med tårarna rinnande längs kinderna, bar flickorna in kartongerna

som var fulla med mat. Där fanns allt vi kunde önska. Kan du tänka dig hur det kändes? Jag blir fortfarande så rörd när jag tänker på det. Gud välsigne sådana människor! Det stämde verkligen med bibelordet *”Så skall min Gud, efter sin rikedom på ett härligt sätt i Kristus Jesus ge er allt vad ni behöver.”* (Fil. 4:19).

Efter en termin fick Ed ett bättre betalt jobb på en fabrik och vi köpte ett ”mobile home” – en stor husvagn med fyra rum och kök. Det skulle pengarna räcka till. Problemet var bara att samma dag som han skulle börja sin anställning meddelades att materialet till produktionen tyvärr inte kommit och anställningen fick uppskjutas. Han hade förstås redan slutat sitt förra jobb och nu följde flera månader utan inkomst, men med fler räkningar än tidigare. Jag brukade ta räkningshögen, kolla förfallodag och säga till Herren att det skulle bli spännande att se hur han skulle ordna med betalningen. Varje räkning betalades i tid. Det var helt oförklarligt. Så bra har det inte alltid gått när vi själva skött om det.

Vid ett tillfälle skulle vi till ett visst datum ut med 250 dollar till amorteringen på husvagnen. Det var mycket pengar på den tiden. Två dagar innan förfalldatum kom ett brev från missionärsfamiljen i Maine. De skrev att Herren väckt dem mitt i natten och sagt att vi behövde 250 dollar. ”Vi vet inte vad ni behöver det till, men varsågod, här är pengarna.” I kuvertet låg checken och den kom precis i rätt tid.

Grönt kort och vit käpp

När jag gifte mig med Ed, som var amerikan, fick jag ett så kallat ”green card” (grönt kort). Det innebar permanent uppehållstillstånd istället för studentvisum för mig. I Tulsa anmälde jag mig för att få lite hjälpmedel som synskadad, och fick förutom lämpliga klockor, knivar m.m. även en vit käpp. Den skulle jag ha ute i trafiken så att jag inte skulle bli påkörd, sade man. Den vita käppen kunde jag aldrig bli vän med, så den hamnade i en låda och skulle aldrig komma att bli använd.

Under året i Tulsa arbetade jag på ett stort förlag, och gjorde då en intressant upptäckt. Förlaget hade mer än 1000 produkter

och åtta anställda. När det var något man inte kunde hitta, frågade man mig. Jag visste inte var det fanns, men det kändes som om en inbyggd radar förde mig till rätt plats bland alla produkter i hyllorna. Det handlar om ett undermedvetet minne som tränas upp. Visst är det fantastiskt hur Gud har skapat oss?

Under det här året upplevde jag en stark maning att lära mig bibelord utantill. Jag upplevde det som en förberedelse för att jag en dag skulle vara utan bibel. Först trodde jag att det skulle handla om förföljelse och fängelse för min tro. Men senare blev synen ännu mer försämrad, så mycket att det inte ens fanns någon bibel med stor stil som fungerade. Under tiden som jag packade kuvert och annat på förlaget, hade jag alltid en hög memoreringskort med bibelord bredvid mig. Det lade en god grund för framtiden. Vid denna tid hade jag ca 7 % syn.

Fuskportare

Vi skulle bowla tillsammans med några vänner. Jag hade berättat för dem hur jag brukar ”fuska” mig fram i livet med olika saker som annars är omöjliga för mig att göra – det vill säga genom att be. Herren tyckte tydligen att det även denna gång skulle bli ett utmärkt tillfälle för Honom att visa sin makt. Det var mitt livs första bowlingrunda, men Ed tävlade i universitetets bowlingteam, och hade en stor hylla full av pokaler från tävlingar. Nu skulle vi alltså spela bowling och jag såg inte ens käglorna. Det märkliga hände dock att jag kom att ligga före i poäng ända fram till sista ramen och lyckades få 225 poäng. Tydligen var det proffsigt nog för bowlinghallens manager, för han kom fram till oss och undrade om vi ville representera hallen i kommande tävlingar. Det var roligt att få berätta för honom att jag är näst intill blind, ser inga kaglor och har dessutom aldrig bowlat tidigare.

Jag har fler berättelser om liknande händelser, där pilkastning, minigolf och biljard har blivit till mäktiga vittnesbörd om hur Gud förmår att hjälpa mig. En gång predikade jag i en lokal med ett biljardbord, och efter predikan spelade några av männen. Jag frågade om jag fick försöka. Bollarna åkte inte ner i nummerordning men

hela bordet blev tomt utan en enda miss. Sådant går inte att göra på beställning, men ibland tar Herren över bollen.

Det är i skrivande stund 40 år sedan jag kom till USA och började min trosvandring där. De första åren av totalt beroende av Herren på det materiella planet lade en viktig grund i mitt liv. När man upptäcker att Gud bryr sig om att man har hela strumpor, förlöses tro för större och viktigare saker. Trons muskler tränades och blev starkare. Efter att ha sett att Gud var intresserad av att hjälpa mig att spela baseball och bowling, förlöstes tro för större utmaningar i livet.

USA - Sverige och åter till Maine

Ed och jag skulle tillbringa sommaren i Sverige, och det stod klart för oss att vi skulle flytta tillbaka till skolan i Maine. Men vi behövde sälja den stora husvagnen. Det verkade hopplöst, eftersom vi behövde ta ut ett högt pris, och dagstidningarna hade tre helsidesannonser om husvagnar till salu. Man rådde oss att skicka tillbaka nyckeln till företaget vi köpt husvagnen av, utan att lämna ny adress. Det kändes ju inte särskilt bra. Men vi bad, satte in en liten annons på tre rader - och fick svar samma dag. En familj ringde och undrade om husvagnen fanns kvar. De hade läst alla annonser som de kunde hitta, men när de såg vår husvagn var det som om den lyste. De visste att det var vår husvagn de skulle ha, men befann sig fem timmars bilresa bort. Vi lovade att hålla kvar husvagnen åt dem. När de anlände på kvällen, blev affären uppklarad direkt. Familjen visade sig vara kristen. När vi berättade att vi skulle komma att bo i ett litet, enkelt rum den sista månaden före flytten för att spara pengar, erbjöd de sig att låta oss bo gratis i husvagnen tills vi flyttade. ”Vi ger det till er som kollekt,” sade de.

En högre väg

Efter flera års erfarenhet av att ”*göra alla mina önskningar kunniga inför Gud*” som det står i Fil. 4:6, kom så en ny tid. En person jag mötte, delade sina tankar med mig om en högre nivå i sitt kristna liv, än att bara räkna upp alla sina behov inför

Gud. Nu hade jag sett hur Gud kan förse på alla livets områden, även det materiella. Jag bad konkreta böner och fick konkreta bönesvar. Jag hade fört dagbok över böneämnen och bönesvar och det var en mycket uppmuntrade läsning. Personen jag nu mötte berättade att Gud, som vet om allt du behöver, har omsorg om dig. Du behöver inte tala om för Honom alla dina behov, använd den tiden till att tacka och lovprisa Honom istället. Han kan ju t o m ge dig ”*långt mer än du kan be eller tänka*”. Spräng gränserna, överlåt allt till Honom och tacka och lovprisa Honom! Dessa tankar var ord hämtade från Ef. 3:20-21: ”*Han som förmår göra långt mer än allt vi ber om eller tänker, genom den kraft som mäktigt verkar i oss, honom tillhör äran i församlingen och i Kristus Jesus, genom alla släktled i evigheters evighet, amen.*”

Den här ”nivån av bön”, som snarare är lovprisning, förde med sig många överraskningar. Det var inte bara min tro som växte. Det här var en högre väg: Gud blev så mycket större för mig.

Kapitel 8

MICHAEL OCH BENJAMIN

”Gör er inga bekymmer för något utan låt Gud i allt få veta era önskningsar genom åkallan och bön med tacksägelse. Då skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus.” Fil 4:6-7

Första barnet

Efter sommaren i Sverige och ett års fortsatt utbildning i Maine, blev jag gravid med vårt första barn. I slutet på augusti 1973 skulle det vara dags för nedkomsten. Ed skulle då läsa på North Central Bible College i Minneapolis, Minnesota, sista året för att erhålla motsvarande teol. kand. Det blev en lång bilresa från Virginia till Minnesota, där vi hade tillbringat sommaren. Strax efter att vi hunnit installera oss i en lägenhet bredvid skolan, blev det dags för färd till förlossningsmottagningen. Det var tre veckor för tidigt. Fostervattnet gick mitt i natten, men det skulle ta 12 timmar innan det kom något barn. Ed tyckte det blev långsamt med all väntan, och gick till biblioteket där han lånade en rejäl hög med böcker. Han älskade ju att läsa. En av de få gånger i livet han hade högläsning för mig var då. Han läste roliga historier ur en skämtbok av Dick van Dyke. Till detta somnade jag fridfullt. Då trodde Ed att det skulle dröja väldigt länge innan barnet kom, så han gick ut i dagrummet för att skriva i en pappadagbok som låg där.

Strax efter att Ed lämnat rummet, kom man och kontrollerade mig medan jag sov - och då var det dags. Jag vaknade medan jag rullades över på förlossningsbordet. Lustgas sattes in, och 20 minuter senare var Michael född. Mamma och son rullades ut till pappa i dagrummet - som fortfarande satt och skrev i pappadagboken! Det hela gick så fort, att han missade alltihop.

En månad senare kom mina föräldrar på besök i två veckor, och det var väldigt gott att ha dem där. Mamma och jag låg på en dubbelmadrass i sovrummet. Min pappa och Ed fick ligga på golvet i vardagsrummet. En natt när jag vaknade av att Michael grät, tänkte jag yrvaket: ”Oj, jag har säkert glömt rapa honom!” Jag sträckte halvsovande ut handen och dunkade min mamma i ryggen, i tron att det var Michael. Det är inte lätt att vara nybliven mamma och göra allt rätt.

”Ditt barn är allvarligt sjukt”

Mina föräldrar hade just lämnat Minneapolis, när det var dags för Michaels sexveckors-kontroll. Vid kontrollen upptäcktes att han led av s.k. ”vattenskalle” (Hydrocephalus). Två dagar senare blev han inlagd på universitetssjukhuset i grannstaden St. Paul, Minnesota. Jag hoppades innerligt att mina föräldrar inte skulle ringa och prata med oss innan de flög hem till Sverige igen, för jag ville inte berätta det för dem då. Vi kommunicerade på den tiden enbart per brev, för telefonsamtal var jättedyrt. Nu skulle det dröja flera veckor innan jag skrev till dem. Jag tänkte, att när allt liksom var över, skulle jag berätta om det som skett.

Men det blev inte så snart överstökat. Det blev snarare värre. Vid en rutinbröströntgen den andra dagen, upptäckte läkarna en tumör i ryggen på Michael. Den satt alldeles nära ryggraden och var lika stor som hjärtat. Man informerade om att de skulle göra en undersökning som kallades ”luftskalle”, och det skulle utföras redan dagen därpå. Veckan innan hade ett barn dött av den undersökningen, informerade de mig.

Hela min värld rasade samman där jag satt bredvid Michaels säng på sjukhuset. Genom alla dessa rapporter visste jag att Michael var dömd att dö. Jag planerade vad jag skulle göra med hans säng och kläder. Ingen läkare kunde tala till mig, för jag bara grät.

Mellan hopp och förtvivlan

Plötsligt kom ett bibelord till mig: *"Gör er inga bekymmer för något utan låt Gud i allt få veta era önskingar genom åkallan och bön med tacksägelse. Då skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus"*. Fil. 4:6-7 (1917). All min fruktan byttes mot frid. Först trodde jag att jag hade blivit knäpp som kände mig så glad, när vi inte ens visste om Michael skulle överleva. Sedan mindes jag att orden kom till mig på svenska. Då förstod jag att det var ett ord från Herren. Jag tänkte nämligen annars bara på engelska, efter att ha bott i USA i fyra år. På kvällen överlät jag och Ed vår lille Michael till Herren i en bön. Vi sade: "Nu får du göra vad du vill, antingen hela honom eller låta honom flytta hem till dig." En förunderlig frid och glädje fyllde oss, och vi satt i flera timmar och sjöng lovsånger. Innan vi gick och lade oss den kvällen, kände vi en stark övertygelse inom oss om att Gud skulle gripa in, och att många läkare skulle få bevittna ett under.

Vi var ju nyinflyttade och kände nästan ingen. Vi var långt borta från släkt och vänner. Det kom inga församlingsmedlemmar, pastorer eller äldstebröder med bön och handpåläggning. Vi fick ingen böneduk och ingen kom och smorde Michael med olja till helande. Men Jesus var där! Nästa dag frågade läkarna vad som hänt med mig, eftersom jag var så glad. "Gud kommer att ta hand om Michael," svarade jag. En vecka senare kunde läkarna bekräfta för oss att Michaels huvud, plötsligt och oförklarligt, redan den andra dagen slutat växa onormalt. Man behövde inte operera in någon shunt för att dränera bort vätska från hjärnan som det var planerat.

Efter ytterligare en vecka skulle man göra en undersökningsoperation på tumören i ryggen. Man trodde att det var en cysta eller möjligen en fettsvulst. Operationen skulle bara ta ca 20 minuter. Ed behövde därför inte komma till sjukhuset tyckte man. Efter drygt tre timmars operation kom kirurgen ut och talade om att det var cancer. Återigen fylldes min värld av oro och frågor. "Varför helade Gud huvudet men lät tumören vara kvar? Hur kunde Michael ha

utvecklat cancer innan han föddes? Var kom den ifrån? Hur och varför, varför och hur...?”

Jag minns att jag satt i sjukhusentrén för att vänta på taxi, när jag fick syn på ett litet häfte som låg där. Det var ett traktat med bibelord i tillräckligt stor stil för att jag skulle kunna se att läsa det. Jag öppnade det till orden: *”Förtrösta på Herren av allt ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd.”* Ordsp. 3:5. Det här var ingen tillfällighet. Jag förstod att Herren talade till mig igen, och jag bestämde mig för att släppa alla frågor. Då infann sig på nytt friden i mitt sinne.

Mirakel efter mirakel

Vi fick snart veta att om Michael inte hade kommit till sjukhuset på grund av att man upptäckt vattenskallen, så hade man inte hittat tumören i tid. Flera år senare sade en läkare: ”Vi vet inte hur man följer upp en sådan tumör, för vi har inte sett någon som överlevt. Man hittar inte sådana tumörer i tid, eftersom man inte röntgar nyfödda barn.”

Tumören hade avlägsnats och nu följde strålbehandling. Under tre veckors dagliga behandlingar tappade Michael inte någon vikt, och han blev heller inte sjuk av biverkningarna. Läkarna hade inga förklaringar. 60 läkare samlades till en särskild konferens kring ”The Miracle Baby” som man kallade honom, mirakelbarnet. Ingenting stämde med normala förlopp. Sammanlagt var 200 barnläkare involverade, och i rapporten skrev man efteråt: ”Av de specialister som undersökt Michael, har man ingen bättre förklaring än familjen Barkers – att det är ett mirakel.

Han förväntades bli utvecklingsstörd eller sent utvecklad p.g.a. allt som hänt och skulle få problem som vuxen. Vi blev väl informerade om framtidsutsikterna. Michael blev kontrollerad en gång i veckan på olika kliniker och man kunde konstatera att han utvecklades snabbare än andra barn under första levnadsåret. Med facit i hand, var det enkelt att förstå varför inte Gud tog bort tumören. Utan operationen hade inte vittnesbördet om miraklet blivit lika känt och omtalat.

60 läkare samlades till en konferens om Michael, och det kom även specialister från andra sjukhus. Efteråt fick vi veta, att man med förundran hade berättat om mamman som först var helt förtvivlad och bara grät, men tredje dagen strålade, var glad och fridfull. Bibelordet jag fick från Fil. 4:6-7 talade om en frid som övergår allt förstånd. Här övergick det dessutom 60 läkares förstånd - och där fanns mycket förstånd representerat.

Vid sju månaders ålder gjordes en ny ”luftskalle”- undersökning, som bekräftade att allt var normalt. Däremot var resultatet av ett ryggmärgsprov inte lika bra. Läkaren talade om för mig att man hittat nya cancerceller i ryggmärgsvätskan. Bibelordet från Fil. 4 om att jag inte skulle bekymra mig för något, hade ringt inom mig varje dag. Jag hade också fått en melodi till bibelordet, och den vaknade jag med ljudande i mitt huvud nästan varje morgon. Jag var så uppfylld av löftet från Gud, att ingenting som läkarna sade påverkade mig längre. När beskedet om nya cancerceller kom, var mitt sinne helt uppfyllt av Guds Ord. Innan jag ens hann tänka utbrast jag: ”Nej, det stämmer inte. Jag vill att ni gör om provet”. Läkaren försäkrade att fyra cancerspecialister hade tittat på provresultatet. När jag fortfarande insisterade, gjorde man till slut om ryggmärgsprovet och meddelade: ”Du hade rätt. Det liknade cancerceller, men det var inte det.”

I mig själv skulle jag aldrig ha vågat ifrågasätta läkarna, men jag hann inte tänka efter. Under många år trodde jag att läkarna hade gjort ett misstag, och vågade därför inte berätta om denna händelse. Inte heller ville jag uppmuntra människor att ifrågasätta experters kompetens. För en del år sedan, när jag skrev kapitlet om hur vi bör tänka på vad vi säger i boken ”Det finns frihet,” avslöjade Gud hemligheten för mig: det hade varit cancerceller, och fienden hade försökt stjäla Michaels helande. När jag istället hade talat ut Guds liv genom den helige Ande, eftersom jag var så uppfylld av Guds löfte, så försvann cancercellerna innan provet upprepades. Det är oerhört viktigt att ha ett löfte från Ordet att stå på, även efter ett helande. Det gör att man kan hålla fast när fienden försöker stjäla tillbaka det man fått. Bästa vapnet mot honom är Guds Ord enligt

förebilden i Luk. 4, där Jesus citerar Ordet i mötet med fienden: ”*Det står skrivet...*” Allt vi får från Gud inklusive helande försöker fienden stjäla, och man behöver vara beredd på det och hålla fast vid sitt helande.

Mirakelbarnet

När Michael var två år gammal, besökte vi Sverige. Berättelsen om hans helande hade nått en dagstidning i Skåne, som skrivit om Michaels mirakel. Kvällsposten hade kontaktat mina föräldrar och ville ha förstahandsrätten till historien när vi kom till Sverige. Det blev många tidningsreportage, både i dags-, kvälls- och veckotidningar. Några av dem var Allers, Allas Veckotidning och Året Runt. När vi efter sex veckor återvände till USA, hände något mycket intressant på flygplanet. Michael gick omkring en del, och satt flera gånger i knäet på en äldre man, som blev förtjust i honom. En kvinna kom fram till oss med tidningen Året Runt. Hon visade oss en stor bild på mittuppslaget, och undrade om det inte var vår pojke? Jodå, tidningen hade just kommit ut, men vi själva hade inte sett den. Men visst var det Michael i tidningen!

Innan planet landade, tackade jag den äldre mannen för att han tagit sig tid med Michael. Jag visade tidningen och berättade vad vi varit med om. Det visade sig att mannen var pensionerad läkare, radiolog, och hade varit med i teamet som uppfann koboltmaskinen för strålbehandlingar. Han blev väldigt intresserad och fascinerad av att Michael inte blivit sjuk eller tappat vikt under tre veckors strålbehandlingar. ”Vi måste skriva om detta i radiologtidningen.”, tyckte han.

Tretton år senare var vi på besök i Minneapolis, och ringde då upp en person som ingått i Michels läkarteam. Denne berättade då att Michael regelbundet ingår i deras föreläsningar. Kirurgen, som var internationellt känd, har uttalat sig så här: ”Detta är det märkligaste vetenskapliga dokumentet i medicinsk historia, och vi har ingen förklaring.”

Guds omsorg i allt

Den här tiden med många, långa resor och sjukhusvistelser kostade väldigt mycket förstås. I USA hade man en ovanlig förmån för handikappade. All sjukvård, tandvård, glasögon och medicin var helt gratis. Man bara visade upp ett kort som intygade handikappet. Av någon förunderlig och oförklarlig anledning kom Michaels sjukhusvistelse på samma konto, och det som annars skulle ha kostat en förmögenhet utan försäkring, blev för oss helt gratis.

Första dagen på sjukhuset med Michael hade man sagt till mig att jag fick sluta amma. Det ansågs inte möjligt att klara av i en sådan situation. Inom mig fanns dock en drivkraft som vill visa att ”omöjliga saker” visst går. Där och då beslutade jag mig därför för att åka dit och amma varje dag. På grund av det, fick jag gratis taxiresor hela tiden. Det var långt till universitetssjukhuset i grannstaden St. Paul, och jag vet inte ens hur jag skulle ha tagit mig dit på annat sätt. Alla de här detaljerna löste sig på ett så förunderligt sätt hela tiden. Mitt i allt det svåra, var Guds omsorg så stor. Ed pluggade heltid och jobbade för att försörja oss. Han tyckte dessutom att det var väldigt otrevligt med sjukhusmiljön. Så redan efter ett besök på sjukhuset, fick jag ta hand om den upp-giften själv.

Eftersom vi var nya i stan, hade vi just inga vänner. Några nygifta par på skolan som vi hade börjat umgås lite med, försvann ur sikte när de fick kännedom om situationen med Michael. Det kan vara svårt att veta vad man ska säga, och en del tror att det är bäst att dra sig undan. Min familj fanns i Sverige, och Eds i Virginia - hundratals mil bort. Det var helt oförklarligt hur Gud bar mig under hela den perioden, utan att ha några vänner eller anhöriga omkring mig. Ur detta kom också ett inre beslut att inte svika människor i svåra situationer, bara för att jag själv inte vet hur jag ska säga eller bete mig.

Benjamin

Ett och ett halvt år efter Michaels helande, kom nästa stora lektion i tro. Innan jag går in på detta, vill jag först påpeka att Gud inte

sänder sjukdomar och elände. ”Allt det goda vi får och varje fullkomlig gåva är från ovan och kommer ner från ljusets Fader, hos vilken ingen förändring sker och ingen växling mellan ljus och mörker.” Jak. 1:17. Sjukdom och olyckor hör inte hemma bland goda gåvor! Men, Han kan använda dem till att tala till oss, för att fånga vår uppmärksamhet så att vi söker Hans hjälp, och till att förhärliga Hans namn genom att hela. Allt det vi vägrar att bli bittra och besvikna över, kan Gud vända till något gott.

Jag var gravid i sjunde månaden med vårt andra barn, när jag plötsligt började blöda. På sjukhusets inrådan tog jag en ambulans och i bilen gick fostervattnet. Det enda som fanns i mitt huvud var: "Gode Gud, låt mig få behålla barnet!" Denna bön upprepade jag hela tiden. Efter 24 timmar sade läkaren: ”Det ser ut som om du får behålla barnet. Det blir svårt eftersom fostervattnet har gått, men det är möjligt.” Då slog mig tanken: ”Är det detta jag vill, att till varje pris få behålla barnet? Jag vill ju bara det som Gud vet är bäst för mig och barnet”. Där i sjukhussängen bad jag samma bön som vi hade bett för Michael när han var sjuk: ”Gud, jag ger tillbaka detta barn till dig. Gör det som är bäst.” Inom några minuter satte värkarna in, och snart föddes en liten pojke . Han var stor nog för att klara sig egentligen, men han levde inte när han föddes. Efteråt konstaterade läkarna att om han hade överlevt, hade han varit svårt handikappad. Moderkakan hade nämligen delat sig under graviditeten, så hjärnan hade inte utvecklats som den skulle. Efteråt upplevde jag hur Herren sade till mig: ”Du hade fått vad du begärde. Se till att fråga mig hur du skall be, för du får det du ber om”.

När jag nu berättar detta, vill jag betona att jag inte menar att ett handikappat barn skulle vara oönskat eller mindre värt. Också handikappade barn är till stor välsignelse. Jag skulle aldrig ha kunnat göra abort om läkarna hade sagt att hjärnan inte utvecklades rätt. Under min fjärde graviditet ville man göra fostervattensprov p.g.a. de två första graviditeterna men jag vägrade. Vad hade hänt om Michaels sjukdom hade syntts i ett fostervattensprov? Jag har nu gett uttryck för min personliga övertygelse, men var och en får

själv ta ställning om man kommer i en liknande situation. Det är viktigt att man gör saker i tro och förtröstan på Gud, och inte för att någon människa säger till en hur man ska göra.

När jag ser tillbaka, har denna svåra händelse fått betyda oerhört mycket för min tro. Under många år bad jag vid olika sjukdomssituationer att Gud skulle visa mig hur och när jag skulle be, så att Hans namn skulle bli mest förhärligat. Det har varit fascinerande att se mångfalden i Hans handlande.

Kapitel 9

SMÅBARNSTIDEN

”Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i din hand.”

Ps. 139:5

Omöjliga förlossningar

I början av äktenskapet med Ed, tänkte vi att barnen fick dröja lite. Jag åt därför p-piller, men fick ont i huvudet av dem. Vid en läkarundersökning frågade jag läkaren om detta. Då föreslog han att jag skulle sätta in spiral istället. Jag visste ingenting om spiraler, hade inte ens hört talas om det, men det lät bra när läkaren förklarade för mig. Men när han skulle sätta in spiralen, började jag få våldsamma kramper, och läkaren fick avbryta ingreppet. ”Du bör inte föda barn, för då får du epilepsi,” sade han till mig, och till Ed sade han: ”Hon kommer inte att överleva en förlossning.” Ed berättade inte det för mig då. Märkligt nog glömde vi båda sedan bort vad denne läkare hade sagt och väl var det. Michael föddes ju sedan under en förunderligt lätt förlossning, så läkaren måste ha haft alldeles fel. Det var först när Ed satt i en abortdiskussion åtta månader senare, som han plötsligt kom ihåg vad läkaren sagt. Han tänkte att om han hade kommit ihåg det, hade vi kanske också varit tvungna att göra en abort.

Många år senare fick jag upplysning om att spiralerna på den tiden kunde framkalla missfall. Den vanligaste spiralen idag, hormonspiralen, ger oftast inte sådana bieffekter. De våldsamma kramperna jag fick har ingen naturlig förklaring. Något sådant har inte hänt varken förr eller senare. Jag upplever att förklaringen till reaktionen låg på ett andligt plan. Gud visste, att om jag hade fått upplysning om hur spiralen fungerade, hade jag valt något annat. Därför kom den våldsamma protesten från min kropp, som upphörde så fort läkaren avbröt ingreppet. Läkaren, som tydligen

inte visste vad han skulle tro om det hela, försökte förklara det utifrån sin bristfälliga kunskap. Men Gud vet alltid bäst! Nästa gudsingripande den dagen blev ju att vi båda glömde vad läkaren sagt. Sådana uttalanden brukar inte ge sinnet någon ro i vanliga fall. Jag är så tacksam för Guds omsorg. Istället för epilepsi och svåra förlossningar, blev jag välsignad med tre oerhört lätta förlossningar och helt underbara barn! Gud gjorde det omöjliga möjligt, om och om igen.

Den lättaste förlossningen

När vår yngste son Jonte föddes, sade förlossningsläkaren: ”Detta var den lättaste förlossning jag sett någon gång.” Han hade jobbat på förlossningen i nära 25 år. Han bad Ed gissa vikten. Ögonblickligen sade Ed: ”Seven, seven” = 7 pounds 7 ounces. Det visade sig att det var en väldigt korrekt gissning. Detta ”fullkomliga tal”¹ lugnade Ed, som tog det som ett tecken på att sonen var fullt frisk. Detta visade sig också stämma alldeles utmärkt.

Inte två månader för tidigt

Vår dotter Christy var beräknad att födas på ett datum som skulle visa sig vara två månader för tidigt. Detta var innan man kunde göra ultraljudskontroller för att fastställa trolig tidpunkt för nedkomst. Det var planerat att svärmor skulle flyga från Virginia på Östkusten till Kansas i Midwest när det var dags. Michael hade anlänt tre veckor innan den utsatta dagen, och även denna gång satte värkarna in tre veckor innan Christy skulle födas. Jag ringde förlossningen och läkaren sade: ”Kom när det är fyra minuter mellan värkarna.” Barnens farmor lämnade farfar hemma och flög till Kansas för att hjälpa till i familjen. Men farfar fick klara sig själv - väldigt länge! Först två månader senare kunde hon komma hem, för barnet tog god tid på sig att komma ut.

Svärmor och jag var ute på långpromenader, och åkte på skumpiga vägar. Alla gamla husmodersknep tog vi till. När jag

¹ Gud vilade på den sjunde Skapelsedagen och såg att allt var gott.

var igång som bäst, vaknade mitt gamla träslöjdsintresse till liv. Vi bodde nämligen granne med en trävaruaffär, där man slängde avsågade träbitar av olika slag. Jag plockade hem lite av det, och började greja lite. Då köpte svärmor några elektriska verktyg åt mig: borr-maskin, sticksåg, fräs och slipmaskin. Så började jag bygga ett skåp med sex utdragslådor för kassetter, två dörrar och en bokhylla ovanpå. Jag gjorde fina fasade kanter och betsade möbeln i mörkbrunt. När jag stod böjd över det liggande skåpet och drog åt de sista skruvarna på hjulen undertill, märkte jag hur ont det gjorde i magen. Först trodde jag att det var för att magen liksom kom i kläm, men tänkte att det var bäst att kolla tiden ändå. Det var värkar med fyra minuters mellanrum! Jag sa ingenting till någon, eftersom barnafödande hade blivit ett känsligt kapitel i familjen vid det här laget. Utan ett ord, duschade jag och packade väskan. Sedan gick jag ner till vardagsrummet och sade: ”Ed, nu åker vi.” Fyra timmar senare var Christy född.

Efter förlossningen synade man flickan, och sa att hon nog var en vecka för tidigt född. Då var vi så tacksamma att alla försök att påskynda förlossningen hade misslyckats, men jag hade fått bra kondition av det i alla fall.

Anita's Crafts and Framery

När vi flyttade från Fort Hays University, där Ed just tagit licentiatexamen i ”counselling” (psykologi-rådgivning) hade vi vuxit till en familj med våra två första barn. Michael var tre år och Christy bara tre månader. Han hade fått sin första tjänst som ”director of counselling” på ett Community College i Colby, Kansas, nära Colorado. Där köpte vi ett gulligt litet hus, med garage och inhägnad trädgård. Barnen kunde släppas att springa och leka fritt, snart också tillsammans med en liten hundvalp.

Träslöjdsintresset som jag hade odlat under senaste graviditeten fortsatte, och jag gjorde en ram till en stor affisch som skulle sitta i Eds kontor. Den var gjord av cederträ, grovt staketvirke och glas. Tavlan hängdes upp med sin hemsnickrade ram, och inom några timmar hade Ed fått ett 20-tal beställningar från kollegor

och andra. De första ramarna lackerade jag, men klarade inte av lackdoften. Det var besvärligt för mig, men Gud hade en lösning på detta problem. En förmiddag var jag på ett bibelstudium, där man undervisade om tungotalets bruk från 1 Kor. 14. Det blev en lista av åtta olika användningsområden för tungotal, sett utifrån olika verser i kapitlet. I den andra versen står det att man ”talar hemligheter.” Bibelstudieledaren berättade något jag aldrig hört innan. Han berättade om ett stort företag i USA som var känt för sina uppfinningar. Företaget hade ett bönerum, där bedjande satt och talade i tungor enligt detta bibelord. Där fick de ”hemligheter” – idéer från Gud som blev till uppfinningar av olika slag.

Det tyckte jag lät så fantastiskt inspirerande. När jag kom hem tog jag en träbit och gick ut i trädgården, och jag bad Gud om en idé hur jag skulle göra ramarna utan att använda lack. Sedan talade jag i tungor - och idén kom! Med en kniv skar jag lite i kanterna, och brände sedan utsidan med en blåslampa. Ytterkanterna blev svarta, och i det grova träet framträdde mönstret med ett antikt utseende. Detta blev en succé, och jag fick anställa fyra personer som på deltid fick hjälpa till med alla beställningar. Folk hade kunnat se mina ramar i en utställning i stans bowlinghall. Stans glasmästeri fick också mycket att göra. Jag var inte intresserad av att skära glas, särskilt inte som småbarnen lekte runt benen på mig när jag jobbade.

”Anita’s Crafts and Framery” blev namnet på mitt företag. Både garaget och källaren förvandlades till verkstäder. Jag jobbade också med gammalt vindpiskat virke som blev populärt i USA på 1970-talet. När vi flyttade till Sverige senare, sålde jag företaget och jag slutade med mitt träarbete.

Kapitel 10

GUDSINGRIPANDEN

”Han sände sitt ord och botade dem och räddade dem från undergång.” Ps. 107:20

Barnatro

Under de fyra år vi bodde i Kansas (1974-78) hade vi en del starka upplevelser av helande i familjen. Christy var bara två år gammal, när hon en natt började skrika alldeles våldsamt. Det gick inte att hejda henne, och jag var just då ensam hemma med henne. Att anlita läkare mitt i natten kostade hur mycket som helst i USA, så det var inte att tänka på. Under de fyra timmar som följde, hann jag praktisera precis allt jag visste om bön. Till sist lyckades jag under några sekunder få hennes uppmärksamhet och sade till henne: ”Be till Jesus!” Hon började be: ”Käre Jesus. Amen.” Sedan blev hon frisk och pigg! Hon var sedan uppe och lekte en hel timme som om ingenting hade hänt. Men då var jag trött! Nästa dag fick Michael, då fyra år, hög feber. Jag berättade för honom om Christys enkla bön, och han följde hennes exempel. Inom några minuter var febern borta! Det är fascinerande med barns böner.

Genom Guds kraft

Ett helande som berörde mig personligen mycket djupt, och skulle komma att lösa upp många blockeringar inom mig när det gäller helande, skedde när helandeevangelisterna Charles och Francis Hunter kom till stan där vi bodde i Kansas. Evangelisterna fyllde en idrottshall med ca 2000 åhörare, och jag gick dit. Jag hade kämpat med en viss situation ett bra tag vid denna tid. Några av mina vänner var nämligen med i en bönegrupp, där man lärde att om man bara har tro så blir man helad. Och blir man inte helad – ja, då har man inte tro. Jag förstod att de såg på mig på det sättet:

"Anita har ingen tro, annars skulle synen vara helad". Det kändes svårt, särskilt efter det jag redan upplevt av helande med Michael några år tidigare.

Vid ett tillfälle under det här mötet, bad paret Hunter alla i publiken att ställa sig upp. Vi skulle stå rakt fram med fötterna, lyfta upp armarna framför oss och sätta ihop handflatorna. Detta för att se om armarna var lika långa. Alla skulle mäta armarnas längd tre gånger, och om det visade olika längd varje gång, skulle man stå kvar medan de andra satte sig. Till min stora förvåning upptäckte jag att ena armen var flera centimeter kortare än den andra. Detta visste jag inte om innan. Sedan kom nästa instruktion. Alla som satt ner skulle titta på en av de ca 70 personer som stod kvar. Orsaken till olika armlängd kan dels vara att armarna är olika långa, men också att ryggen är sned eller deformerad. Man skulle från plattformen få se Gud justera alla ryggar och armar samtidigt.

I mitt sinne började olika tankar rulla runt: "Det kommer säkert att hända alla andra som står upp, men inte mig. Det finns förresten ingen orsak till det. Jag har ju redan sett Michael helad, och på ett Kathryn Kuhlman-möte såg jag sju personer resa sig ur sina rullstolar. Gud behöver inte visa mig, och ingenting kommer att hända, så jag sätter mig ner." Då blev jag medveten om att personerna från den där bönegruppen, satt i närheten och tittade på mig. Om jag nu satte mig ner, skulle de ju få beviset: "Anita har ingen tro." Så jag beslutade mig för att stå kvar, fast jag visste att ingenting skulle hända.

Plötsligt, när man bad, for min arm ut och blev lika lång som den andra. Jag blev nästan chockad. Inom mig hörde jag en stilla röst som sade: "Se, det var väl inte din tro?" Nej, det var det verkligen inte, det kunde jag kallt konstatera. Rösten fortsatte: "På samma sätt blir det när dina ögon blir helade. Det är inte din tro som åstadkommer det, utan min kraft!" Min tro på Guds förmåga att hela mina ögon, hade stelnat till som i kramp. Men vid detta tillfälle släppte krampkänslan och jag kom in i en trosviss, sund vila kring det som rörde helandet av min syn!

Nattvard med läkedom

Av läkare hade jag fått beskedet att jag led av ärftlig ledgångsreumatism. I flera månader hade jag bett att Gud skulle visa mig när det var dags att be om ett helande för detta. Jag visste att Han i den rätta stunden också skulle ge mig tro för det. Vid en nattvardsstund i min församling upplevde jag Guds tilltal: ”Nu är det dags att be om helande!”

Jag hade aldrig hört talas om helande i nattvarden. Men här skickades, enligt vanlig amerikansk praxis, särkalkar (enskilda små glas) och fat med små kex, oblater, runt i bänkarna. Man höll sedan glaset och oblaten i handen tills alla fått. På så sätt tog alla del av nattvarden samtidigt. Det fanns ingen pastor i närheten av mig, ingen handpåläggning eller enskild förbön. Jag bad själv tyst om helande innan jag tog nattvarden. Inom några timmar var all reumatism borta, jag kände inte av den alls! Nästa morgon skulle jag leda lovsången på en konferens med en karismatisk, grekisk-ortodox biskop. Jag var av någon anledning lite tveksam och undrande över hans teologi. Det första han undervisade om på måndagsmorgonen, där han stod i sin svarta prästrock, var: helande i nattvarden. Amen! sade det inom mig, och all min tveksamhet försvann. Det hade jag ju fått erfara som en biblisk sanning själv.

Biskopen berättade att det i hans församling i Kalifornien, samlades ca 3000 personer till högmässa tre till fyra timmar varje söndag. Gudstjänsten var fylld med lovsång och Andens gåvor i funktion. Folket blev undervisade att sträcka sig ut mot Jesus i nattvarden när man behövde frälsning, helande, befrielse eller något annat. Man firade nattvard varje söndag och de flesta gudsingripandena skedde också då. Den här biskopens förbönstjänst var för övrigt den starkaste jag dittills bevittnat. Han rörde inte ens vid folk när de blev helade eller andedöpta. Han kunde blåsa lätt på dem bara, och Guds Ande kom och gjorde undret. Ändå sade han: ”Hos oss sker det mesta under nattvarden.”

Han undervisade om att nattvarden är en mötesplats för dig och Jesus, oberoende av andra människor. Vinet symboliserar Jesu blod, som Gud har gett oss till försoningsmedel för våra synder. Det ska

påminna oss om vad vi har genom Jesus i det nya förbundet. Brödet symboliserar Jesu kropp, som är hela mänsklighetens påskalam. När Israels barn åt av påskalammet sista kvällen under fångenskapen i Egypten, var det en förebild på Jesus och nattvarden. Där och då blev alla helade. Biskopen hänvisade till ordet i Ps. 105:37: *”Så förde han dem ut med silver och guld, i hans stammar stapplade ingen.”* Efter den långa och hårda slavtjänsten i Egypten måste det ha funnits många svaga, värkbrutna och dåliga ryggar bland folket. Många var gamla, men ingen stapplade. Brödet ger helande till kropp och själ. Både frälsningen, förlåtelsen, försoningen och helandet sker genom att vi i tro tar emot med förväntan på Gud.

Denne biskop talade om att nattvarden är en mötesplats mellan mig och Jesus, helt oberoende av andra människor. Dit kan jag komma i förväntan med alla mina behov, och det har jag gjort många gånger sedan dess. Alla kristna församlingar firar nattvard, även om många inte inbjuder till förbön för sjuka. Därför är detta en underbar möjlighet till vidrörande från Herren oberoende av omgivningen.

Försoning och förlåtelse

Det var under den här tiden jag mötte den undervisning som skulle bli grunden för min tjänst, både i förkunnelse, själavård och bokskrivande. Det var undervisningen om förlåtelse, att förlåta andra som gjort oss illa. Någon predikant undervisade en kväll från bönen ”Fader vår”. Predikanten berättade att det finns olika betydelse för ordet förlåta i grundtexten. En betydelse av ordet är av juridisk art, det har inget med känslor att göra, utan är ren lagtext. En domare kan tycka illa om en människa i domstolen, men ändå vara tvungen att frikänna honom. Det är en juridisk sak, en viljehandling. Det handlar inte om att ”känna för det”. All slags förlåtelse måste börja här! Det går inte att vänta på känslor. De kommer senare, som en bonuspoäng när vi klarat testet. Det handlar också om att av hjärtat förlåta dem som inte själva bett om förlåtelse. Matt. 6:12: *”Och förlåt oss våra skulder, såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss.”* Vers 14-15 fortsätter dessutom: *”Ty om ni förlåter*

människorna deras överträdelser, skall er himmelske Fader också förlåta er. Men om ni inte förlåter människorna, skall inte heller er Fader förlåta era överträdelser.” Den som bett om förlåtelse står inte längre i skuld. Vilken människa som helst kan förlåta den som kommer och ber om ursäkt. Det är bara god uppfostran och allmänt hyfs. Att förlåta någon som står i skuld, kräver långt mycket mer. Det handlar om att lägga ner sin rätt att vara bitter och besviken. Man måste då aktivt välja att förlåta och välsigna, istället för att fortsätta vara arg, bitter eller vilja hämnas.

På natten efter att jag hört undervisningen om förlåtelse, vaknade jag vid tretiden och var klarvaken. Efter en stund gick jag ner på mina knän för att be. Jag har annars mycket god sömn, så det här var något nytt för mig. Herren påminde mig under min nattliga bön om relationen med min svägerska. Den var bra, men det fanns en sak som störde. Vi hade köpt en hushållsmaskin på avbetalning och hon övertog senare maskinen. Vid överlåtelsen fick jag stå för en extra månad av avbetalningen, och det var ju egentligen en bagatell. Ofta dök ändå den här orättvisan upp i mina tankar, men då tryckte jag alltid ner den med orden: ”Det är väl inget att bry sig om!”. Denna natt visade mig Herren, att det inte får vara så. ”Du behöver förlåta, för det har du inte gjort!”. Jag bekände min besvikelse som synd, och uttalade att jag ville förlåta svägerskan av hela mitt hjärta. Sedan välsignade jag henne. Därefter kom sömnen snart tillbaka och jag sov gott.

På morgonen ringde telefonen. Jag fick då det svåra beskedet att min svägerska, som bara var 39 år, hade fått en hjärtinfarkt och hade flyttat hem till Herren. Mitt i sorgen kunde jag känna en sån tacksamhet till Herren för att Han hade väckt mig. För min egen skull hade jag fått tillfälle att reda ut oförlåtelsen. Det talade också starkt till mig om hur Gud ser på livets trivialiteter. Förlåtelse är något konkret, med konkreta situationer och personer. Många har fått ta itu med oförsonlighet mot en person som redan lämnat detta livet. Det går också bra, eftersom det viktiga sker i ens eget hjärta.

Strax efter denna mycket påtagliga upplevelse av förlåtelsens betydelse, talade jag i en stor katolsk kyrka i en grannstad. Det var en karismatisk gudstjänst för regionens katolska kyrkor. Jag talade bl. a om försoning, och mötesledaren öppnade efteråt upp för vittnesbörd. ”Dela med dig av vad Gud har gjort i dig medan du lyssnat på predikan”, bad han åhörarna. En nunna kom då fram och berättade om hur Herren påmint henne om relationen till sin bror. Som jag minns det, hade brodern varit slarvig med pengar, och ville ofta låna av henne. Nu var han skyldig henne pengar igen, men hon kände Guds Ande mana henne att förlåta honom. Just som hon bett en tyst bön kring detta under predikans gång, kom en mötesvärd och hämtade henne. ”Din bror står utanför och vill träffa dig.”, meddelade mötesvärden. Hon berättade hur hon gick ut och de två fick försonas direkt. Vilken Guds timing! Det var första gången jag predikade om försoning, och jag insåg hur viktigt det är.

Sista året i USA

Under det sista året som vi bodde i USA, besökte jag och barnen Sverige en julhelg. Michael var då fyra och ett halvt år gammal. Han kunde ingen svenska, och mina föräldrar kunde inte engelska. Vid ett tillfälle var min far och Michael ute och gick på en kaj. Pojken var full av upptåg och ville hoppa över till en stor båt. Det försökte morfar förhindra, men det var inte lätt eftersom de inte förstod varandra. Det blev kaotiskt på kajen, och flera personer som såg hur den lille grabben utsatte sig för fara utan att förstå riskerna, kom till pappas hjälp.

Såna här saker händer ju med små barn, men några blev traumatiska för Michael. Det handlade mycket om att han inte förstod vad som sades, och Michael började sedan gråta mycket. Kanske hände det flera saker som jag aldrig fick kännedom om. Michael blev inte gladare av att komma tillbaka till USA heller. En fredag besökte jag hans lekskola. Då förstod jag att han inte deltog i lekarna, utan bara satt bredvid - alldeles frånvarande. Personalen

undrade vad som hänt i Sverige, för han hade varit så annorlunda sedan vi kommit hem därifrån.

Jag undrade förstås också hur vi skulle få höra Michael skratta igen, och drog mig till minnes en undervisning jag hört. Det handlade om att tala Guds Ord för att få uppleva läkedom till både kropp och själ. Talaren hade bl.a. delat ett vittnesbörd om en speciallärare på en kristen skola, som hade en klass barn med särskilda behov. Hon hade tagit fasta på orden i Ordsp. 4:22 som handlar om Guds Ord: *"Ty de är liv för var och en som finner dem och läkedom för hela hans kropp"*. Ordet läkedom kan från grundtexten också översättas medicin. Ps. 107:20 säger: *"Han sände sitt ord och botade dem och räddade dem från undergång"*. Läraren talade under skoldagen ofta ut bibelord över eleverna, för hon var övertygad om att det verkade som medicin för dem. Eleverna fick snart komma tillbaka i vanliga normalklasser igen. Ordet verkade kraftigt i deras själsliv och deras koncentrationssvårigheter m.m. försvann.

Detta vittnesbörd kom jag att tänka på, och när jag kom hem från lekskolan började jag läsa ur Jes. 53:5 för Michael. Han fick många gånger om dagen under den helgen höra: *"Genom Hans sår är vi helade."* När vi hämtade vår son från lekskolan på måndagen, sade personalen: *"Ni måste ha jobbat mycket med honom under helgen, för nu är det ju samme livlige pojke igen."* På den tiden förstod vi inte så mycket om hur chockupplevelser kan påverka oss, eller vad man gör för att lösa upp sådant. Men Jesus är alltid densamme, och han kan hela och upprätta. Det finns helande kraft i Guds Ord.

Allt gott kommer från Gud

Under detta sista år i USA fick vi det lite knappt med pengar. Kostnaderna var höga och vi behövde be om Guds hjälp. Vi fick då se Gud gripa in med något som kan kallas ett bespisningsunder. Det liknade det som Israels barn fick uppleva under sina 40 år i öknen, då de varje dag fick manna att äta. Ed läste vid ett universitet under sommaren och var borta under veckorna. Jag gav gitarrlektioner

som gav sparsamt men dock en liten inkomst. En av eleverna var en 16-årig tjej som bodde i närheten. Hon hade fått jobb på en nyöppnad restaurang, Kentucky Fried Chicken, där man huvudsakligen serverade kycklingrätter. Efter en gitarrlektion hos mig, flög något ur munnen på mig som jag rakt inte planerat att säga: ”Vad gör ni med de överblivna kycklingbitarna när ni stänger på kvällen?” ”De måste vi slänga,” sade hon. ”Det är hälsovårdsmyndighetens regler”, förklarade flickan. Jag frågade: ”Om du vill kan du lämna kyckling här efter jobbet, så kan du få gratis gitarrlektioner? Det tyckte vi båda var en väldigt bra affär. Halv tolv på kvällarna brukade det knacka på dörren hemma hos oss, och vi fick en rejäl kycklingleverans. Vi åt kyckling flera gånger om dagen, under ett helt års tid. Barnen tyckte om att hålla i kycklingklubborna, det var praktisk mat i en småbarnsfamilj. Vi skaffade en stor frys också, så att vi kunde spara en del av maten. Varje söndagkväll fick vi sedan besök från ett kristet rehabiliteringshem utanför stan som hämtade mat. Det var många munnar som blev mättade med kyckling det året. Det måste även vara ett under att vi aldrig blev trötta på kyckling under den här tiden. Kyckling är märkligt nog något jag mycket gärna äter fortfarande.

Men det är inte bara mat som Gud kan ordna. Ibland behöver vi kunna ta oss fram med fordon, och då behöver dessa också bränsle. Jag har sett ett riktigt bensinunder en gång i mitt liv, och då menar jag att det verkligen syntes på bensinmätaren att vi var med om ett mirakel! Det här skedde en gång då jag åkte hem tillsammans med en annan kvinna från ett bibelstudium i en annan stad. På hemvägen tog bensinen slut, men vi var mitt ute på landet, med flera mil kvar till närmaste bensinmack. Det enda vi kunde komma på att göra, var att lägga händerna på instrumentbrädan och be till Gud om ett under. Vi bad faktiskt om en påfyllning av bensin, tillräckligt mycket för att ta oss ända fram till macken. Då fick vi se hur nålen på bensinmätaren steg! Vi kunde starta bilen igen, och precis när vi kom till bensinstationen, hostade bilen till och stannade igen. Vi fick rulla bilen de sista metrarna fram till macken, men det var inte längre än att vi klarade av det utan problem.

Det här var mäktigt att få vara med om, men det har inte hänt fler gånger fast jag bett. Man får vara noga med att hålla koll på bensinen och använda sitt förnuft också.

Kraften i tacksägelse

Vid det här laget hade Herren lärt mig mycket, tyckte jag, men så var det dags att upptäcka kraften i tacksägelse också. Bibelordet som ger oss denna sanning lyder: *”och tacka Gud under alla livets förhållanden. Detta är Guds vilja med er i Kristus Jesus.”* 1 Tess. 5:18.

När vi skulle flytta till Sverige, fick mycket skickas i kartonger via posten. Jag hade fått alla instruktioner om paktdimensionerna, samt blanketter att fylla i för innehållet och värdet i varje kartong. Det var minst sagt ett hästjobb med dessa 25 kartonger. Att jag är synskadad gjorde det inte enklare med blanketterna. Så kom dagen när min granne lastade alla lådorna på sin lastbil och åkte till posten. Äntligen skulle allt, utom våra resväskor, vara på väg till Sverige.

Samma kväll som paketen for iväg, skulle jag undervisa i en kyrka om den andliga kraften i lovsång och tacksägelse, och hur den kan förvandla situationer. Vad jag inte anade, var att jag skulle få mitt livs starkaste illustration till detta ämne! Grannen återvände nämligen hem med hälften av lådorna, och berättade att de hade fel storlek och måste göras om. Det lilla vardagsrummet var återigen fullt av lådor. Maximalt upprörd ringde jag postchefen och inledde en lång diskussion om felaktiga instruktioner. Just då kom kvällens barnvakt för att ta med sig barnen, som då var mellan två och drygt fyra år gamla, hem till sig. Ingen av dem var samarbetsvillig, och de grät och protesterade högljutt. I samma stund öppnades ytterdörren, och in kom pappa Ed - som ville ha mat. Det fanns förstås inget färdigt i ett sånt kaos, och då blev han också irriterad. Allt detta utspelade sig runt omkring mig, medan jag fortfarande försökte prata med postchefen i telefonen.

Som om inte allt detta var nog, ringde dörrklockan igen. Utanför stod ett för mig helt okänt par som skulle hämta mig till kvällens

möte. Men de kom ju två timmar för tidigt. De sa att de kunde vänta tills jag blev klar. Där stod jag med papiljotter i håret, och just då kändes det mest som att jag skulle ha kunnat slita bort dem med hår och allt! Jag gav upp samtalet med postchefen, och gick in i sovrummet. Jag stängde ute lite av tumultet utanför när jag drog igen dörren. Sedan bestämde jag mig för att praktisera det jag skulle undervisa om på kvällen. Utan att känna det allra minsta för det, lyfte jag mina händer och sade: ”Thank you, Jesus! Tack Jesus!” Plötsligt hände något i mitt inre! Helt oförklarligt fylldes jag av lugn och frid, och all ilska och all frustration sköljdes bort. Snabbt bytte jag kläder, fixade håret och återvände till vardagsrummet. Då hade redan både barnen och Ed lugnat ner sig, och deras samarbete blev jättebra. Ed fixade mat på egen hand, och barnen följde med barnvakten utan protester. Själv tänkte jag: ”Det kan väl kvitta med lite extra packjobb. Allt löser sig.”

Jag kunde skratta tillsammans med paret som bevittnat det hela, och tillsammans tackade vi Herren under bilresan för makten i lovsång och tacksägelse. Vi förstod verkligen nyttan med uppmaningen i 1 Tessalonikerbrevet 5:18, om att tacka Gud under alla livets förhållanden. Det är något väldigt kraftfullt och ger ett underbart resultat. Gissa om det eftermiddagskaoset fanns med i kvällens predikan!

Hur gick det då med postchefen och alla kartongerna? Jo, samme Gud som lugnade ner mig, gav mig också tålmod att packa om och göra nya innehållsförteckningar. En gammal sång lyder: ”Som din dag är, sådan kraft skall du få. Det har Gud lovat ge oss ändå...” Dessutom fick jag en lärdom för livet om hur tacksamhet och ”lovets offer” kan förvandla varje situation, oavsett hur snurrigt det ser ut! Att man börjar tacka och lovprisa Herren utan att för tillfället känna för det, tolkar jag som det bibliska uttrycket ”lovets offer”. Just därför blir det ju ett offer. Annars bubblar det bara över av positiva känslor, därför att allting är så underbart och man liksom seglar på en ”räkmacka” genom livet. ”Lovets offer” är verkligen något helt annat. Hebr. 13:15 talar om detta: *”Låt oss därför genom honom alltid frambära lovets offer till Gud, en frukt*

från läppar som prisar hans namn.” Eller ”...lovsång som ett offer till Gud ” (Bibel 2000)

Under mina år i USA, blev jag ofta inbjuden att hålla i programmet på banketter. Det var festkvällar anordnade av kyrkor eller Lions-klubbar på stora restauranger. Sådant är nämligen tradition innan jul, till Valentines Day och även i slutet på våren. Publiken kom iklädd sina bästa festkläder, nästan som till bröllop. Mellan varmrätten och desserten – ungefär en halvtimmes tid – hade jag med mig min gitarr och berättade och sjöng ett lättsamt, andligt budskap. På varje ny plats vi bodde, öppnade sig dessa märkliga dörrar. Det trivdes jag bra med, för jag har alltid varit något mer av en berättare än en predikant.

Kapitel 11

FLYT TEN TILL SVERIGE

”Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger HERREN Sebaot.” Sak 4:6

Kraftprov

Julen 1977 åkte jag, som jag berättat, till Sverige en månad för att hälsa på min familj. Det var strax innan Christy fyllde två år. Ed var kvar i Kansas och jobbade på högskolan. Under besöket talade jag i några kyrkor, och vid ett sådant tillfälle lyssnade Gunnel Åkeson från Hörby. Hon var sexbarnsmor, med barn mellan sju och 16 år. Familjen hade tidigare varit i missionstjänst i Etiopien, där den yngste sonen hade adopterats. Den gossen blev ett färgstarkt inslag i familjen. Gunnel bar på en vision och längtan att nå in på skolorna med det kristna budskapet. När hon lyssnade på mina berättelser om Guds hjälp i vardagslivet, kände hon starkt att hon fick svaret. Hon frågade om jag och min familj kunde tänka oss att flytta till Hörby och börja jobba med skolevangelisation? Jag pratade med Ed per telefon om saken, och till min stora förvåning svarade han: ”Ja, det är rätt. Vi packar och säljer huset och flyttar i slutet av våren.” Det visade sig senare att han var lika förvånad över sitt svar, och att han för tillfället inte alls var intresserad av att flytta till Sverige. Det var dock ingen tvekan om att det var Gud som talat. När den officiella kallelsen kom från EFS i Hörby om en anställning, blev svaret ja.

Ett av de ställen vi skulle medverka på under sommaren, var en tvåveckors bibelcamping vid havet och jag skulle hålla tre samlingar per dag. Jag höll på att bryta ihop alldeles, när jag fick ett brev från organisatören för bibelcampingen. Han hade gjort ett schema med rutor för olika tider - varje dag. Nu ville han att jag i de tre rutorna som var mina skulle skriva in temat eller bibelordet

för varje samling. $3 \times 12 = 36$ samlingar! Gode Gud, vad hade jag gett mig in i? Detta klarar jag aldrig av, insåg jag. Efter kamp och vända kom Herren och jag fram till att det inte skulle bli några förannonseringar, utan bara ett tema för hela perioden. Dessutom fick jag de förlösande orden i Sak. 4:6: *"Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande säger Herren."* Tack, det behövde jag verkligen!

Det kändes som att den kommande tiden skulle handla mycket om att spränga mina egna gränser, och bli helt beroende av Gud dag för dag. Våren som följde på denna tid, var inte enkel den heller - men spännande. Under fem år hade jag varit hemmafru och mamma på heltid, förutom mitt engagemang då jag tog barnen med mig till barnpassning i kyrkan. Nu skulle jag börja jobba heltid, och Christy skulle vara hos dagmamma medan Michael var på förskola. Min pappa byggde möbler åt oss under våren för att vi skulle ha något i vårt nya hem. Jag och barnen åkte före Ed redan i april. Ed skulle komma så snart han hade avslutat terminen och sålt huset. Under tiden bodde jag och barnen hos mina föräldrar, och jag förberedde för sommarens uppdrag. I slutet av juni förenades hela familjen igen, och vi flyttade in i en lägenhet i Hörby. Hela sommaren fylldes av konferenser, tältmöten och läger.

Fiskelycka igen

Under tältmötesveckorna fick vi bo i en lånad sommarstuga. Vi hade tillgång till några fiskespön som fanns i stugan, och vi fick också låna en roddbåt för att åka ut på sjön och fiska. Michael var då drygt fyra år gammal. Vi åkte ut på sjön för att fiska och när vi sade: "Kasta!" hände en liten olycka. Michael kastade hela spöet i sjön så att det sjönk till botten. Vad skulle vi nu ta oss till? Vi prövade med en förlängd kratta för att fiska upp spöet. Men sjön var ganska stor, det var strömt och vi visste förstås inte exakt var spöet låg heller. Då bad vi Gud om hjälp, och gjorde sedan ett kast med det andra spöet vi hade. Jublet blev stort när vi fick napp. Kroken hade fastnat i draget på det andra spöet. Michael hade inte frigjort linan innan han kastade, så hela spöet följde med upp utan problem.

Hur stora är oddsen att något sådant ska ske, tro? Det blev en härlig illustration till kvällens predikan om ”Guds omsorg”.

Öppen dörr till skolans värld

Redan under maj månad hade Gunnel och jag besökt rektorn på högstadiet i Hörby. Det hade varit mycket vandalisering både på skolan och i samhället, och rektorn ville ha hjälp med att förändra läget. Jag hade redan ett extra plus i kanten, för rektorn hade haft två av killarna i EKO-teamet som elever ett antal år tidigare. Rektorn gillade både grabbarna och EKO-teamet, och sade: ”Ni har fria händer att göra vad ni vill i skolan, andakter, lektioner, ja, vad ni vill.”

Det kändes angeläget att söka Guds tankar och tillvägagångssätt när vi fick fria händer. Vi beslutade därför att be under sommaren. Det räckte inte med att pröva en metod som lyckats någon annanstans. Vi behövde ett Guds tilltal för vårt arbete just i denna situation. Gunnel och jag upplevde att svaret var att ha öppet hus två dagar i veckan i ett klassrum. Där skulle vi spela kristen musik och det skulle finnas möjlighet att spela sällskapsspel. Detta kopplades även till en tonårsträff varje torsdag kväll, som hölls i EFS’ lokaler. Vi anordnade en kristen filmkväll en gång i månaden i skolaulan, med nattmöte efteråt på EFS. Samtidigt startades Gospelkvällar på EFS-gården i Åhus, där upp till 400 ungdomar samlades varje månad.

Jag måste berätta en viktig erfarenhet från Kansas, som blev en nyckel i vårt arbete på skolan. De sista två åren i Kansas hade vi tillhört en starkt växande pionjärförsamling. Pastorn blev uppskattad och folk lyssnade till honom, var han än visade sig ute i samhället. Som jag minns det, tog människor emot Jesus varje söndagsgudstjänst. Pastorn hade talat om sin ”hemlighet” till framgång för evangeliet bland människor utanför kyrkan. ”Innan jag går in i en lokal eller ett rum, ber jag om Guds hjälp att få det andliga övertaget. Jag binder i Jesu namn upp alla krafter som påverkar personerna negativt, och så ber jag om kärlek och den Helige Andes närvaro över mig att kunna utstråla Jesus. Sedan

upplever jag att jag får favör och lyssnande öron”, berättade han. Utifrån denna undervisning och erfarenhet började vi arbeta på högstadiet. Varje morgon bad vi på det sätt som pastorn i Kansas lärt, innan vi åkte till ”öppet hus” på skolan eller någon av kommunens byskolor. Bibelordet i Sakarja blev ett nyckelord för oss, och vi sjöng det som en kör i bilen på väg till dagens uppdrag. ”Inte genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger Herren.” Vi såg häpet på vad Herren gjorde bland ungdomarna. Behöver jag säga att vi aldrig hade några disciplinproblem?

Det fanns några äldre elever som kom från Stockholm. De kunde vara extra stökiga på skolan. En gång kom en av dem in och ville stänga av vår kristna musik för att sätta på sin egen, vad det nu var. Eftersom vi i den andliga världen bundit upp allt som kan störa och hindra, sade vi lugnt bara: ”Var så god.” Förvånansvärt nog rent mänskligt sett, så hände ingenting, utan killen gick bara därifrån. Vid ett annat tillfälle kom två stökiga tjejer in och började skriva på tavlan. Det kunde ha blivit vad som helst av svordomar och annat, men de fyllde hela tavlan med orden ”vitt och blått.” Gunnel och jag var klädda i vitt och blått den dagen!

Frukt som blir bestående

Efter en månads verksamhet på detta sätt, åkte vi iväg med tonåringar till Gospelkväll i Åhus. Ingemar från EKO-teamet ledde husbandet, och vi hjälptes åt med kvällarna. Redan den första kvällen, tog den första tonåringen från högstadiet emot Jesus. Hon hette Lena och gick i sjuan. Hon kom inte från en kristen familj, och blev den första av kanske ett 60-tal som under några år tog emot Jesus som ett resultat av skolarbetet. Många är bevarade idag. Lena, som vi först var nervösa för och undrade hur hon skulle kunna bli bevarad i tron, är sedan mer än 20 år tillbaka lovsångsledare och pastorsfru i en stor församling i Köpenhamn. Vilken härlig ”förstlingsfrukt!”

Efter ett års arbete med ungdomarna fick vi utökning bland medarbetarna. Jonnie Slottheden och två tjejer, Monica och Ingrid,

ställde sig till förfogande på heltid mot mat och logi. Det var en härlig tid, då vi fick se många underbara bönesvar både vad gällde mat på bordet och förvandlade tonåringar. Under en oförglömlig lektionstimme i skolan för hela högstadiet, där de kristna ungdomarna på skolan sjöng och berättade om sin tro, hände något märkligt. En kille i 9:an sade bl. a. så här: ”Ni som nu går i 9:an och skall göra era val inför gymnasiet, har ett viktigt val. Men det viktigaste valet är att välja inför evigheten. Valet står mellan himmel och helvete. Det finns inget mittemellan.” Några elever praktiserade på dagstidningen, och de bestämde sig för att ställa till det för oss. De skrev vad killen hade sagt, men lade sedan också till en del eget som inte var sant. Snart drog mediedrevet fram. Rubrikerna i olika skånska tidningar, lokalradio och även Barnjournalen på TV, handlade om uttalandet: ”Det finns bara himmel och helvete – ingenting mitt emellan.” Folket i bygden började fråga ut de grannar som de visste tillhörde EFS: ”Tror du likadant - att det bara finns antingen eller?” Så småningom stillades alla rykten, och vid ett besök hos den lokala tidningsredaktören kom kommentaren: ”Detta har ju verkligen tjänat era syften.” Vi höll med och tackade för hjälpen.

Det man kan kalla för ungdomsväckelse i Hörby hade föregåtts av många års bön om väckelse bland den trogna skaran av äldre människor i EFS (det fanns bara några yngre familjer i församlingen då). När sedan bönesvaret kom, var det med buller och bång. Söndagsgudstjänsten var inte längre vad den en gång hade varit. Ungdomarna var ivriga att följa med i bibeln under predikan, och de klampade ofta iväg högljutt med sina trätofflor för att leta efter en bibel. En ny väckelse kommer aldrig på samma sätt som någon man upplevt tidigare, och det gäller för oss äldre, att välja att bejaka det nya Gud gör. Även om det verkar störa våra invanda mönster och ordningar.

Att leva i mirakler

Vi fick vara med om många underbara upplevelser av tro och helande under Hörby-tiden 1978-1981. Under den här tiden kom

jag till den punkten då jag inte längre kunde använda ett storstilt manus i talarstolen. Det räckte inte för mina ögon. Om jag tappade bort mig med blicken i manuset, kunde jag inte hitta det igen. Då släppte jag taget helt. Nu kändes det som om frihetens timme var inne, där jag fick lita helt på uppdragsgivaren, Herren själv. Visst skrev jag ner stolpar och bibelhänvisningar, men jag memorerade dem istället för att ta med anteckningarna till talarstolen.

Jag slutade också använda talarstolarna, för jag hade ju inget att lägga där ändå. Jag brukar säga att jag inte vill använda dem därför att jag är för liten och kan slå hakan i kanten. Humor och en sund självdistans är viktigt för mig.

Till min hjälp fick jag en stor klumpig ”läsapparat” – ett optiskt hjälpmedel, där en videokamera förstorar 30-40 gånger på en stor skärm. Sista året i USA hade jag fått låna min första läsapparat. Detta var ett jättebra hjälpmedel, men mycket begränsat eftersom man blir ”sjösjuk” av rörelserna på skärmen efter en kort stund, oftast redan efter bara fem till tio minuter. Vid denna tid fick jag också ett läkarintyg, där det stod att jag bara hade ca 2 % syn.

Nu hade jag fått en ungdomspastorstjänst, som finansierades med en viss procent lönebidrag den första tiden. Jag tror det var 50 % som sedan trappades ner varje år. För att kunna utföra mitt arbete i kommunens skolor, behövde jag transportera mig. När man frågade om jag behövde något mer än läsapparaten, svarade jag på skoj: ”Ja, en ny bil”. När det visade sig att detta var möjligt – det kallades för ”arbetstekniskt hjälpmedel - bad jag Gud visa mig hur jag skulle göra med det. Jag skulle få ordna med chaufför själv. Men jag fick ingen frid i mitt inre över det, även om jag insåg att det skulle ha kunnat bli mitt livs första och enda splitternya bil. Jag insåg nämligen att jag måste ljuga lite för att få den. I mitt anställningskontrakt hade jag redan gjort upp att man vid mina arbetsplatser fick stå för mina transporter. Dessutom hade nog många blivit avundsjuka. Vi fortsatte därför med en gammal Volvo som familjebil. Jag är övertygad om att vi på det sättet blev mest välsignade, därför att jag hållit mig till sanningen.

En dag medverkade jag på en konferens, när en kvinna kom och presenterade sig. Hon var synkonsulent och sade: ”Jag har följt dig hela dagen och iakttagit dina rörelser. Det är första gången jag sett en synskadad med en seendes kroppsspråk.” Då förstod jag mer av undret som skett utifrån det som Herren sagt, nämligen att jag ska vara som om jag kan se, så tar Han hand om resten. Automatiska kroppsrörelser styr man inte över själv, men här kommer det övernaturliga in.

Det under jag fått vara med om är att mitt undermedvetna, och det som styr kroppens automatiska rörelser och reflexer, inte tycks veta om att jag inte ser. Mina fötter har exempelvis alltid sprungit i trappor, och det har varit spännande för huvudet att bara följa med utan att ifrågasätta det. De sista åren har jag nog dragit ner lite på tempot i trapporna. Ett annat märkligt fenomen är att när någon delar ut trycksaker eller dylikt, hinner händerna ta emot det innan huvudet börjar fråga vad jag ska ha det till (eftersom jag ju ändå inte kan läsa det). Automatiskt söker jag också ögonkontakt med personer jag talar med, även om jag inte ens kan se huvudet på denne, då centralsynen saknas för mig.

En journalist jag mötte en gång skrev: ”Jag är fortfarande fundersam när vi skiljs åt. Är Anita verkligen synskadad som hon säger? Jag tittar lite extra på henne då hon med raska och frimodiga steg går nedför trappan. Är det så att hon bara har två procent syn och rör sig som en fullt seende, då är det ett större under än om hon hade blivit frisk och fått hundra procentig syn.” Ja – det är verkligen ett under!

När jag blev synskadad fanns det nästan inga hjälpmedel. Efter sju år bad jag om hjälp och fick en skrivmaskin och en bandspelare. Idag finns det mycket mer saker, och det är jag tacksam för. Läsapparaten som jag berättat om, låter dessvärre fortfarande texten rulla fram och tillbaka på skärmen med ca fem cm höga bokstäver. Det blir man lätt ”sjösjuk” av. Bibelord i spalter går däremot ganska bra, och jag kan ibland orka läsa fem verser åt gången. Eftersom texten i stort sett måste ligga stilla under kameran, ges jag tid att begrunda varje vers noga. Jag har inte kunnat

läsa en bok på 45 år, men bibelverser har det blivit många - och dessa vill jag förmedla.

På mitt läkarintyg står det att jag är gravt handikappad, saknar ledsyn, inte kan orientera mig på okänd plats och bara har två procent syn. Trots diagnosen tycks ingen märka något av detta. En synkonsulent på sjukhuset försökte ”tala förstånd med mig” om att bryta ner mitt motstånd till den vita käppen som jag fick 1971. Men om jag inte har ramlat förr, så skulle jag väl göra det på käppen – så den vill jag inte trassla till det för mig med! Jag lever alltså dagligen i detta mirakel. Nästan varje dag har jag fått frågor om min synskada, och därmed en möjlighet att vittna om vad Gud gör.

Aggressive Gunnar

Den här tiden mötte jag många underbara människor, ibland under ganska speciella omständigheter. Somliga fastnade lite extra bra i minnet, som t.ex. Gunnar på tivolit. Under en ”sommarkyrka” som vi hade på en stor campingplats i södra Sverige, fanns också ett tivoli. Tillsammans med ett ungdomsteam, sjöng vi och hade barnsamlingar på dagarna och möten på kvällarna i vårt tält. En kväll blev vi hembjudna på kycklingmiddag hos tivoliägaren som hade lagt märke till vår närvaro. Det var ett vuxentivoli, och där fanns mycket alkohol med i bilden. Vi kan kalla ägaren för Tobbe, och han var en man som inte var speciellt nykter. Men han kom till vårt mötestält på kvällarna i alla fall. Hos Tobbe mötte vi hans polare, ett gäng som också var bjudna på kyckling. Ingen av dem var nykter. Så kom Gunnar, en nattklubbsägare från Stockholm, tidigare hotellägare på platsen. Han sov när Tobbe ringde honom, och nu kom han, nyvaknen och småsur. Inte blev det bättre när han upptäckte att det satt ett gäng kristna där. Han uttryckte aggressivt dallt vad han tyckte om kristna, alltså inga trevliga omdömen. Han var en man av det intellektuella slaget, med massor av motargument och frågor som aldrig gick att besvara tillräckligt bra.

Jag var helt oerfaren av sådana här miljöer, och fylldes av fruktan. Helst av allt skulle jag bara ha velat smita ut direkt. Det var

emellertid otänkbart, för utanför fanns bara onyktra människor. Jag höll mig därför tyst, och hoppades att han inte skulle fråga mig något, vilket kunde bli svårt eftersom jag ju ändå var veckans predikant. Just då var min räddning en pratglad tonårstjej som vi hade med oss.

I den högst obehagliga och aggressiva stämningen, hände plötsligt något inom mig. Den rädsla jag kände inom mig byttes ut, och något varmt vällde upp inom mig. Jag upplevde med ens bara en sådan kärlek till den aggressive Gunnar. När det väl blev tyst några sekunder sade jag: ”Jag har inte svaren på alla dina frågor, men jag måste bara berätta vad Jesus betyder för mig.” Hela atmosfären förändrades, och efter några minuter gick Tobbe och hämtade sångböcker som någon stulit från vårt tält. Sedan blev det önskesånger för hela slanten. Ibland blev det nästan slagsmål om vilken sång vi skulle sjunga först: ”O, hur saligt att få vandra” eller ”Pärleporten”? Till sist tog vi alla varandra i händerna och avslutade med en bön. Vilken totalvändning!

Nästa morgon knackade det på vår husvagnsdörr. Utanför stod Gunnar, som ville tala om vad som hänt med honom. Han berättade hur irriterad han varit kvällen innan. ”Men plötsligt,” sade han, ”tittade du Anita på mig. Jag har ingen aning om vad du sade, men det bara sprutade ljus och kärlek. En kärlek som jag aldrig upplevt tidigare. Jag kunde inte somna, och klockan halv fyra i morse tog jag emot Jesus.” Vilken förändring!

Det visade sig att Gunnar hade bra sångröst och han hade spelat in en skiva tidigare. Det blev bestämt att han och jag skulle sjunga duett utanför hotellet den förmiddagen. Det var speciellt att tillsammans med honom sjunga: ”Han har öppnat pärleporten så att jag får komma in. Genom blodet har han frälst mig och bevarat mig som sin”. Gunnars liv blev helt förändrat, och han gick senare bibelskola. Detta är en av mitt livs starkaste upplevelser av att få vara en kanal för Gud. Inte prestera något själv, utan bara vara tillgänglig för Hans kärlek att flöda genom mig.

Kapitel 12

HELANDEUNDER

”Jag är Herren din läkare.” 2 Mos. 15:26

Med olja, Guds ord och villiga händer

Sonen Michael hade fått ett svårt eksem i ansiktet och på armarna, dessutom hade det blivit infekterat. Vi hade sökt flera läkare, men inte lyckats få någon bot eller lindring. Inte någon medicin vi fick tycktes hjälpa, så vi fick remiss till hudkliniken för en större utredning. Vi hade, som vi brukade, bett att Gud skulle visa när det var dags att be om ett helande, så att Hans namn skulle bli mest förhärligat.

Så kom dagen då vi upplevde Herrens maning att höra oss för med EFS-pastorn om han kunde smörja Michael med olja enligt Jak. 5:14: ”Är någon bland er sjuk, skall han kalla på församlingens äldste, och de skall be över honom och i Herrens namn smörja honom med olja.” ”Oj,” slog det mig då, ”det har han säkert aldrig gjort förut!” Det stämde i och för sig, men några veckor tidigare hade han faktiskt köpt en flaska olja i Israel. Han hade tänkt att han behövde vara beredd om någon skulle be honom om denna tjänst. Instruktionen i Jakobs brev att smörja sjuka med olja, praktiseras nämligen i många församlingar. I Mark. 6:13 står det att lärjungarna smorde många sjuka med olja och botade dem.

Vi tog med oss Michael till pastorn och satt i dennes kök. Det var verkligen ingen ”andlig stämning” eller ”trosatmosfär” i köket den där morgonen. Familjen hade höns och katter på gården, och det var mycket mer intressant för en liten pojke än sitta stilla för att få förbön. Vi fick jaga Michael länge, innan vi lyckades fånga in honom. Då sparkade han och skrek för att komma loss, och det kändes så misslyckat alltsammans. Jag tänkte: ”Stackars pastorn! Nu gör han aldrig om det här igen.” Men på något vis lyckades

han få någon liten droppe olja på pojken ändå. Tänk, att inom bara några dagar hade allt eksem försvunnit. Och det har aldrig kommit tillbaka igen. Denna erfarenhet har varit till stor hjälp för mig många gånger sedan dess, inte minst vid förbön för barn. Gud är inte beroende av våra känslor eller stundens atmosfär. De som har svårast att vara stilla kanske behöver förbönen mest, och då får man möta dem där de befinner sig. Gud blir inte nervös om de inte är tysta och stilla, så det behöver faktiskt inte vi heller bli.

Handpåläggning

Handpåläggning är något som beskrivs i bibeln som ett sätt för Gud att nå oss med läkedom. Denna form av förbön var lite känslig för mig efter det som hände i New York City 1969, då jag fick höra att jag inte hade tro för att bli helad. Hur som helst, jag hade fått magkatarr i början av 1980-talet. Jag hade inte kunnat behålla mat på tre veckor, och jag klarade inte ens av lukten från kaffe. Jag åkte ändå till en karismatisk konferens i Katarinakyrkan i Stockholm, för att gå på ett seminarium om helande. Vid en inbjudan gick jag fram.

Efter förbönen med handpåläggning försvann alla symtom. Eftersom jag inte fått ordentligt med mat på länge, blev jag hungrig och gick till en restaurang och jag åt - utan att få några som helst problem. Mark. 16:18 fungerar alltså: ”*De skall lägga händerna på de sjuka och de skall bli friska.*” Efter denna erfarenhet försvann min blockering vad gäller handpåläggning. Nu kan jag både lägga händerna på andra som är sjuka och ta emot förbön själv. Märk väl, att Gud inte bara helade min magkatarr, utan också passade på att läka de själsliga sår och blockeringar som jag fått på grund av andra människors ovishet. När Gud helar, gör Han det ordentligt!

Genom åren har ibland symptom av magkatarr dykt upp igen, men då har jag gått till orsaken istället för att be om helande igen. Oro, fruktan, stress mm har legat bakom, och när jag istället ringt eller träffat någon som tillsammans med mig bett över situationen har symptomen försvunnit. Ordet i Ordspr. 3:5-8 har blivit en viktig nyckel till hälsa för mig. ”*Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta,*

förlita dig inte på ditt förstånd. Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna. Håll dig inte själv för vis, frukta Herren och fly det onda. Det skall ge hälsa åt din kropp, ny styrka åt alla dess ben.”

Kunskapens ord

Som jag berättade i början av boken, upplevde jag den Helige Andes ledning att lära mig mer om människokroppen. De kunskaperna skulle komma att behövas längre fram, för det var något som ingick i Guds plan för mitt liv. Tio år senare, hade jag min första upplevelse av det som kallas för ”kunskapens ord,” en inre visshet av att Gud vill röra vid någon särskild person. Jag hade åkt till ett kvällsmöte i en EFS-församling för att lyssna på en talare. Under predikan kom ordet ”kärlekskramp” till mig i mitt sinne, och jag kunde inte få det ur mina tankar. Jag var ju bara vanlig mötesbesökare, och visste inte vad jag skulle göra med det jag fått. Efter predikan sade talaren: ”Jag känner att någon i publiken ska be högt.” Då tog jag tillfället i akt där jag satt i bänken, och jag bad en bön om helande för någon som hade kärlekskramp. Efteråt kom församlingens ordförande fram och berättade att hans fru låg på sjukhuset med kärlekskramp. Han skulle åka till henne efter mötet, och berätta att vi bett för henne.

Ett år senare träffade jag det här paret på en konferens. Då tackade frun för förbönen och berättade att hon blivit helad då, och fått åka hem från sjukhuset redan nästa dag. Hon bad om ursäkt för att hon hade glömt att berätta det för mig tidigare. Hon fortsatte att berätta att hon nu hade väldigt ont i ryggen och fick ha en speciell korsett. Nu ville hon att jag skulle be för hennes rygg. Det blev en enkel bön där vi stod ute på en grusplan i en paus. Ytterligare ett år senare träffade jag återigen paret, och då tackade hon för förbönen för ryggen. Gud hade gripit in, berättade hon, och hon behövde inte använda korsetten längre. Återigen bad hon om ursäkt för att hon också denna gång hade glömt att berätta det för mig. Men jag förstod att det var Guds psykologi att inte med en gång låta mig få

veta resultatet, för det var ju inte min förtjänst. Gud ville inskräpa i mig att det var Guds verk, och inte mitt.

Det skulle dröja ytterligare 10 år innan jag fick uppleva ”kunskapens ord” i möten igen, och det kom då när jag själv predikade. Den lärdom jag fått efter händelsen med kärlekskrampen tillämpade jag nu. Jag behövde bara göra mig tillgänglig, lyda och tala ut det jag fick, kalla fram personerna och be. Resultatet skulle Gud stå för. Och om jag kunde låta bli att ta åt mig någon ära själv, skulle Han komma att använda mig fler gånger.

Under den här tiden i Hörby var jag även med om en annan märklig händelse. Vi var ute med ett team och höll i ”sommarmarkyrkan” på en campingplats. En 20-årig kille i teamet som var musiker, stammade kraftigt sedan tidig barndom. En eftermiddag hände något för mig helt obegripligt. Jag började stamma också, och det kändes som om jag hade en stor knuta i magen! Aldrig tidigare hade jag väl stannat och jag fattade ingenting av vad som hände. Efter ett tag gick det upp för mig att Gud försökte tala om för mig att Han ville hela den här killen. Jag gick till husvagnen där han fanns, och efter förbön släppte både hans och min stamning. Han vittnade flera gånger under kvällsmötet om sitt helande, och bara njöt av att äntligen kunna tala flytande. Åren gick, och jag hade tappat kontakten med honom. Men jag lyckades ta reda på var han fanns, och ringde till honom. Det visade sig att han är lärare sedan många år tillbaka, och talar alltså obehindrat. Han sade att han aldrig glömmer den eftermiddagen på campingplatsen för 20 år sedan.

Från Hörby till Lund, via Iowa

Under Hörbytiden läste Ed svenska på SFI (svenska för invandrare) i Lund. Jag var ju den ende som kunde det svenska språket när vi kom till Sverige. Många roliga episoder uppstod, som t.ex. när Ed skulle köpa en fläkt att svalka sig med i sommarvärmen. Några äldre expediter i elaffären blev alldeles uppskrämda när Ed kom in för att handla. Hans svenska var inte så välutvecklad då, men på knagglig svenska frågade han: ”Har ni en fan?” Engel-

skans ”fan” betyder fläkt, men det låter inte riktigt så bra med det försvenskade uttalet! Kvinnan bakom disken kunde inte engelska, och svarade nervöst att de inte hade någon sådan. Men Ed stod på sig och fortsatte: ”Jag vill ha en fan!” Expediten kallade på hjälp, för den svartmuskige utlänningen verkade nästan hotfull. Han gav inte upp heller: ”Jag vet att ni har en fan, jag såg en i fönstret!” försökte han. Till slut uppfattade han det som att de inte ville sälja fläktar till utlänningar, så han fick gå därifrån utan en ”fan”. När han senare fick förklarat för sig hur missuppfattad han blivit, kunde han själv skratta åt händelsen.

En annan gång åt han på en pizzeria i Lund. En anställd frågade vid bordet: ”Ska du betala?” ”Nej tack,” sade han. En gång till fick han frågan, och Ed svarade nej tack igen. Han trodde att de hade frågat om han ville ha efterrätt. Tredje gången kom förstärkning med en storvuxen man. Just då var Ed färdig med pizzan och frågade: ”Can I please pay?” (Kan jag få betala?). När han sedan återvände till språklektionerna på SFI, fick han lära sig ordet ”betala” också.

Efter ett år i Hörby åkte Ed tillbaka till USA ett halvår och påbörjade en doktorering i Iowa. Michael, som då var sex år och jag åkte över en månad till USA för att hälsa på. På hemvägen hände något märkligt. Flygrutten ändrades av någon orsak, så vi fick byta plan i New York City. Jag gruvade mig för att tillbringa nästan fyra timmar på en så stor flygplats med en livlig liten kille som Michael. Vad skulle jag göra om han kom bort eller försvann ur sikte för mig? Rena skräckscenariot! Vi satt i en stor vänthall, och det dröjde inte länge förrän Michael hittade en annan liten kille med spring i benen. De pratade aldrig med varandra, för den andre killen kunde inte någon engelska. Det blev i alla fall ett trevligt tidsfördriv. När vår flight pålystes, gick den andre killen och hans föräldrar till samma kö som oss. Det var då vi upptäckte att de var svenskar. Plötsligt kunde killarna prata med varandra på svenska. Efter en stund kunde vi konstatera, att världen var väldigt liten den här dagen. Frun hade bott i den lägenhet vi nu hyrde, pastorsbostaden i Sionförsamlingen. Hon var dotter till

en pingstpastor som arbetat i Hörby. Hon hade till och med haft samma rum som Michael nu hade. Där i New York City kunde vi diskutera tapeternas utseende i det rummet. Det kändes som mer än en tillfällighet – det var Guds omsorg - under en annars mycket påfrestande resa.

Efter två år i Hörby, alltså 1980, fick Ed tjänst inom SESG – Sveriges Evangeliska Student och Gymnasistförbund, (numera Credo) för att jobba bland utländska studenter i Lund. Vi flyttade då dit och jag pendlade till Hörby året som följde. Det var första gången jag åkte färdtjänst, som sedan skulle bli ett vanligt färdmedel tills vi flyttade till Uddevalla 1987. Sedan dess har jag klarat av förflyttningarna själv, genom att promenera och ibland åka buss.

Kapitel 13

KOLPORTÖREN

”Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra, jag vill ge dig råd och låta mitt öga vaka över dig.” Ps. 32:8

livet som kolportör

En viktig och stor bit av mitt liv och min tjänst, kan beskrivas med ordet kolportör, som betyder kringresande bokförsäljare och predikant. Det började 1967 i Helsingborgs Pingstkyrka, när jag bad Gud göra något nytt i mitt andliga liv. Den där kvällen hände något mer än att jag fick ny glädje och längtan efter Guds Ord. Jag fick inspiration och idéer om att sprida litteratur, något som egentligen var paradoxalt för en person som inte kan läsa, men det hindrade inte mig. Jag besökte de kristna förlagen och fick böcker, häften och skivor gratis eller kraftigt rabatterade. Ibland fick jag hela 90 % rabatt, och kunde då använda materialet till besök på fängelser, ungdomsvårdsskolor och sjukhusbibliotek. De böcker som såldes täckte fraktkostnaderna. Vi skickade också kristna skivor till de 45 sjömanskyrkorna runt om i världen. Detta var åren mellan 1967-1969, alltså innan USA-resan.

Konsten att se det positiva

1978, under Hörbytiden, införskaffades stora upplagor av evangelisationsböcker och ungdomslitteratur igen. Vi kunde även denna gång förhandla om bra priser, så att det gick att ge bort materialet i evangelisationen. Jag är så tacksam för samarbetet med alla förlag och skivbolag, för det har lagt en grund i mitt liv för att sedan följa deras exempel. Det var en oerhört lärorik tid, som jag i backspegeln mycket tydligt kan se Guds ledning i.

Jag vill berätta om hur den egna produktionen började. På hösten 1980 fick jag höra att följande år skulle bli FN:s handikappår.

Det kändes jobbigt. Nu skulle en massa fokus riktas mot oss med handikapp. Alla våra krav, vad vi kostar och allt vad samhället borde göra för handikappade, det skulle bli ett väldigt fokus på fel saker, tänkte jag. På vägen hem i färdtjänsttaxin den dagen kom tilltalet från Gud: ”Gör en inspelning med handikappade som visar något positivt!” Det resulterade i produktionen av kassetten HEL MÄNNISKA, en 60 minuter lång inspelning med vittnesbörd från livsglada, handikappade människor som inte gett upp hoppet. Både musiker, sångare, ljudtekniker och de som pratade hade olika slag av handikapp. Det går lätt att säga att det blev en succé. Det året gick det under kort tid åt ca 3000 kassetter. De kristna tidningarna hade stora reportage kring det hela, vilket naturligtvis hjälpte till.

Det krävde förstås sina arbetsinsatser och därför var det nya erbjudandet om att handikappade kunde få 90 % lönebidragstjänst i ideella organisationer välkommet. Min distriktsföreståndare i EFS frågade mig då om jag tyckte att det var okej att söka detta bidrag. ”Naturligtvis”, var min respons. När sedan alla formalia var avklarade, frågade jag om jag fick göra vad jag ville nu? Lite bestört undrade distriktsföreståndaren vad jag tänkte ta mig för. ”Bygga studio och fortsätta producera olika kassetter med tal och musik för olika målgrupper, samt att resa runt och predika”, sa jag då. Men nu behövdes ett hus istället för en liten lägenhet. Nu stod vi åter inför nya utmaningar.

Utvidgat område

Vår familj bodde i en ganska liten lägenhet i Lund, och vi behövde större plats. Särskilt som min verksamhet krävde sitt utrymme. En dag såg vi en annons i tidningen om en villa till uthyrning utanför Lund. Huset och tomten var stor, men hyran var låg. Allting lät helt perfekt. Det kändes som om det var vårt hus. Intresserade skulle svara per brev till tidningen, läste vi. Tre-fyra dagar senare vaknade jag tidigt på morgonen med ett ryck. Jag hade glömt svara på annonsen! Åh, som jag grämde mig över att ha glömt det som kändes så rätt för oss! Det var säkert för sent, men jag skrev ändå ett brev där jag berättade om oss som familj och vårt intresse av att

hyra huset. Efter en vecka ringde mannen som satt in annonsen och frågade om vi fortfarande var intresserade av huset. Det visade sig att han hade bestämt i förväg, att det brev som låg överst i högen när han hämtade svaren på tidningen, skulle få erbjudandet. Han var nämligen inte intresserad av att läsa en massa brev. Det hade kommit ca 350 svar! Men eftersom jag ”glömt” att svara omgående, kom vårt brev in sist och lades högst upp i högen. Vi bodde i det huset i sex år. Bara Gud kunde känna till alla detaljer och orkestrera det hela på ett sådant sätt. Jag älskar löftet i Ps. 32:8: *”Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra, jag vill ge dig råd och låta mitt öga vaka över dig.”* En hel del i denna bok handlar ju om syn och ögon. Tänk att Gud vill låta sitt öga vaka över oss! Vilket löfte! Med andra ord har Han full koll på läget. Och det känns extra gott att veta när man inte har det själv.

Väl inflyttade i huset, byggde min pappa en studio i källaren och vi gjorde insamlingar till utrustningen. Den ideella föreningen AlphaOmega bildades med en jurists hjälp. Mitt beslut var att inte ta någon royalty eller vinst personligen, och i stadgarna skrev vi in att all vinst ska gå till evangelisation och mission. Sedan besökte jag alla de kristna skivbolagen och presenterade vårt arbete. Jag föreslog att man skulle ställa sina skivor till vårt förfogande, där vi fritt kunde välja låtar, och i utbyte skulle vi ge dem reklam och marknadsföring till nya målgrupper. På etiketten skrev vi skivbolagets adress och förmedlade även beställningar. Eftersom ingen som arbetade med detta fick betalt, ställde också skivbolagen upp på samma villkor. Vi betalade bara NCB-avgifterna till kompositör och textförfattare. En del produktioner bestod av ett par minuters bibelläsning med bakgrundsmusik mellan de ca 14 låtarna. Det kunde också vara korta vittnesbörd mellan sångerna. De målgrupper vi hade siktat in oss på var bl.a. småbarnsmammor, cancersjuka och människor som inte mår bra. Vi gjorde också tre tonårskassetter. Sammanlagt producerades 11 kassettprogram i vår studio utanför Lund mellan åren 1981-1987.

När inspelningen av den första kassetten ”Hel människa” var klar och gick till kopiering, hände något oväntat för mig. Under

några år bodde en ung tjej, "Elle," hos oss och hjälpte oss med distributionen. Jag fick ångest! Tänk om folk inte tyckte det var bra, och vad skulle de säga egentligen? Det var en väldigt tuff tid innan alla recensioner och uttalanden började komma. I fortsättningen hjälpte Herren mig att mentalt släppa alltihop när en produktion var klar och lämnats vidare till kopiering. Samma dag brukade jag nämligen få nästa uppdrag, så jag var bara tvungen att gå vidare. Oftast var det idéer jag burit på en tid, men startskottet kom många gånger på väg från mixningsstudion i Lund – Multi-Audio – som vi jobbat med i alla år. Jag har sedan fått höra att författare oftast lever så här. Man är långt inne i nästa bok, när den förra släpps, och man lever med inställningen: Om ni inte tycker att den här är bra, så vänta tills nästa kommer - då ska ni få något bättre! Det svåra är också att veta när man är klar, när man ska sluta lägga till eller ändra på saker. "Jag skulle kanske ändå ha..?" Det kan lätt bli ångestfyllda tankar. Men när man börjar med nästa projekt, kan man släppa det förra helt. Det är nästan som bibelorden: "Det gamla är förbi, något nytt har kommit." (För den som är intresserad av att se vad som producerats genom åren, finns det en lista sist i boken.)

Personlighetsgåvor

Vi har alla personlighetsgåvor nedlagda som vi kan utveckla och ställa till Guds förfogande. Pappa var kreativ, konstnärlig och något av en uppfinnare. Mammans gåvor låg mer inom området administration och försäljning. Jag och mina syskon har alla fått kreativa gåvor som har tagit sig olika uttryck.. Gunvors intresse utvecklades inom textilhantverket och har senare specialiserats på kyrkotextilier. Hon har bl.a. gjort biskopskåpan och mitran till Lunds domkyrka. Gunvor och jag har dessutom fått företaget från mamma.

I tonåren var teckning mitt bästa ämne i skolan, men det fick jag sluta med när jag förlorade synen. Den gången i Helsingborgs Pingstkyrka, när jag överlät mig och sade: "Nu får du göra vad du vill" – då riktade den Helige Ande upp mina personlighetsgåvor av företagande och skapande. Så småningom växte förlaget fram.

Istället för att teckna och måla med en pensel, får jag skapa med ljud och ord. Sedan 12 års ålder har jag alltid sysslat med försäljning på ett eller annat sätt. Det började med att jag cyklade runt i bygden för att sälja "Svenska Journalen," jultidningar m.m. Under Blekingetiden gick jag strax innan jul från dörr till dörr och sålde kristna böcker. Mammans verksamhet med handarbetsförsäljning för missionen, lade även en grund i mig att genom förlaget sälja böcker till förmån för mission.

Ett barns enkla tro

Det är lärorikt att ha barn omkring sig. Jag har fått många, djupa andliga insikter genom barns enkla inställning till de himmelska ting. Vid ett tillfälle hade låset gått sönder på vår bildörr. Den andra dörren hade vi aldrig någonsin kunnat låsa upp utifrån, för den hade gått i baklås sedan lång tid tillbaka. När vi vid det här tillfället befann oss mitt i stan, låste vi av gammal vana bildörren - utan att tänka på att vi sedan inte skulle kunna låsa upp den igen! När vi väl upptäckte misstaget, visste vi inte vad vi skulle ta oss till. Vår dotter Christy var då sex år, inte så gammal, men absolut inte rädlös! Mitt i folkvimlet på trottoaren tog hon oss i händerna, böjde huvudet och bad spontant: "Käre Jesus, vill du låsa upp dörren åt oss?" När vi sedan tog i handtaget, gick dörren upp helt lätt! Ofta har vi upplevt hur barnen har bett små enkla böner och fått svar direkt. Bön är ofta barnens första utväg. Deras okomplicerade tro kan vi vuxna lära oss mycket av.

När barnen velat ha saker som vi inte haft råd att köpa, har vi uppmuntrat dem att själva be till Gud. Vi har ofta fått se hur de fått bönesvar på märkliga sätt. Som t.ex. den gången då Michael bad om hjälp med att hitta begagnade rullskridskor. Nästa dag ringde en familj, och undrade om vi hade användning för ett par sådana. Det var exakt Michaels storlek, och just den modell som han önskade. Tänk att Gud bryr sig om sådant!

Medan vi bodde i Lund, blev Ed akut sjuk i något som verkade ha med hjärtat att göra. Han låg helt orörlig. Jag var på väg att ringa ambulansen när våra barn, då fem och åtta år gamla, sade: "Men

ska vi inte be till Jesus?" I paniken hade jag missat det! Barnen lade händerna på honom och sade: "Käre Jesus, gör pappa bra!" Ögonblickligen släppte alla symtom - det blev ingen ambulansfärd. Det som såg hopplöst illa ut, fick en snabb, positiv vändning tack vare barnens enkla tro.

Kapitel 14

STUDIER I USA

”Herren är min herde, mig skall intet fattas. Han låter mig vila på gröna ängar, han för mig till vatten där jag finner ro. Han vederkvicker min själ, han leder mig på rätta vägar för sitt namns skull.” Ps. 23:1-3

Med Sverigelängtan i Iowa

Hösten 1979 påbörjade Ed sina doktorsstudier i USA i psykologi, och tillbringade då ett halvår vid University of Iowa. Han gjorde sedan uppehåll några år, innan studierna togs upp igen. Då reste vi hela familjen till Iowa, så att Ed skulle kunna slutföra studierna under de resterande två åren. Förberedelserna för detta enorma projekt, bara resan dit och alla turerna med att ordna arbete och lägenhet, skulle bli något av det mest hisnande jag varit med om. Men i efterhand kunde vi bara tacka för Guds omsorg, beskydd och trofasthet.

Vi skaffade biljetter och tog den billigaste enkelresan från Bryssel. Ed skulle vara på konferens en vecka i England, så han skulle stråla samman med mig och barnen i Bryssel. Ed hade skaffat en telefonkatalog från Iowa City för att leta lägenhet, för vi behövde skicka iväg några kartonger i förväg. Bara ett bostadsföretag kunde boka lägenhet åt oss per telefon. Deras beskrivning på området med många tvåplanshus, swimmingpool och rekreationsrum verkade trevlig. Vi fick adressen till vår blivande lägenhet och skickade våra grejer. Dit gick också post till ett postfack som tillhörde lägenheten. Via en bank i USA, adresserades en check med pengar för hyra och uppehälle den första tiden. Vi hade ju ännu inga bankkontakter i stan, så vi fick lösa det på detta sätt istället.

Huset utanför Lund, skulle vi hyra ut möblerat i två år. Vi packade in alla våra personliga tillhörigheter i ett rum i källaren. Vi

letade hyresgäster, men hade inte hittat några vid tiden för avfärd. Hyran var betald för en extra månad i förväg, men sedan var det tomt i den kassan. Hur skulle det gå? Jag bönevandrade i huset några nätter innan avresan. Det innebar att jag var så orolig för det hela att jag inte kunde sova, utan gick bara fram och tillbaka och bad. Till sist fick jag frid att det skulle ordna sig. Vid det laget var Ed redan i England.

Jag lämnade ifrån mig husnyckeln till ett par vänner som skulle fortsätta att försöka hitta hyresgäster åt oss. Med en sjuåring, en tioåring och fyra stora 30-kilos koffertar klev vi på tåget till Bryssel. Jag minns att vi kedjade fast väskorna, så att vi skulle kunna koppla av och sova i våra stolar. Tåget var proppfullt och livligt. Väl framme på flygplatsen i Bryssel, där vi mötte Ed, upptäckte vi att Charterbolaget hade dubbelbokat flyget! Tillsammans med en massa andra resenärer fick vi vänta i åtta timmar på ett nytt plan. Vi landade sedan i USA klockan två på morgonen, och fick då ligga på golvet på flygplatsen och sova tills morgonen. Hur vi sedan kom vidare har jag glömt, men sista biten till Iowa City gick med bil, tillsammans med Eds mor. Nu skulle vi få nya överraskningar. Vid första anblicken såg bostadsområdet hyfsat ut, men vi skulle snart få veta att det var stans sämsta, mest ökända område - med mycket droger och kriminalitet. Hyreskontrakten i USA är oftast på nio månader. Första överraskningen var dock att brevet från banken med checken inte fanns där. Utan den kunde vi ju inte skriva kontrakt. Man befارade att den stulits och en detektiv kopplades in på ärendet. Snart fick vi dock veta att den där ”detektiven” var pojkvän till tjejen som hanterade posten på kontoret! Vi hade kvar kvittot från inköpet av checken, samt namnet på banktjänstemannen som hanterat ärendet. När vi sedan ringde till banken och frågade efter banktjänstemannen, fanns det ingen anställd som hette så. Det började kännas som rena, rama vilda västern!

I väntan på att det ekonomiska skulle lösa sig, fick vi flytta in i lägenheten utan ett skrivet kontrakt. Vi fick lite möbler som andra hyresgäster lämnat, bl.a. en riktigt bra säng. Följande morgon kunde vi alla konstatera att vi haft nattligt besök av loppor,

och vi jämförde våra loppbett. De små krypen visade sig hålla till i heltäckningsmattorna. Det var förresten mitt livs första och förhoppningsvis enda upplevelse av sådan ohyra. Vi insåg att vi inte kunde bo så här. Som väl var hade vi ju inget kontrakt som höll oss kvar. Vi hittade istället en jättefin lägenhet i ett område med barnfamiljer. Det här området befolkades inte av kriminella, utan här var de flesta blivande läkare m.m. Så snart banken skickat oss en ny check, flyttade vi från ”loppboet.” Jag minns inte om vi fick svaret på vad som hänt med den första checken, men vi var innerligt tacksamma att den hade försvunnit. Annars hade vi ju varit bundna med kontrakt att bo i det där ghyttet i 9 månader. Trots att vi blivit så grundlurade, kunde Gud kompensera!

Omsorg och beskydd

Gud är god! Under den här minst sagt kaotiska veckan, hände några riktigt bra saker också. En stor Baptistförsamling som låg ca fyra mil från Iowa City, satsade mycket på sitt barnarbete. De hade 40 bussar som hämtade upp ca 1000 barn varje vecka, så att de kunde delta i kyrkans verksamhet. En sådan buss kom varje vecka till det där slumområdet vi först bodde på. Varje lördag började man knacka dörr för att bjuda in barnen till verksamheten, och berättade vad man skulle göra dagen därpå. De erbjöd alltid spännande saker, som tävlingar på bussen osv. Eftersom vi bodde i området just under en helg, åkte Michael och Christy med och de ville gärna åka fler gånger. Vi lämnade sedan vår nya adress, och de två år som följde blev barnen hämtade varje söndag. Vilken söndagsskola! Ed och jag blev också kvar i den församling vi hittat i närheten redan första söndagen. De flesta kyrkor i USA har nämligen en gästbok i bänken, där man kan skriva sitt namn, adress och telefonnummer. På tisdagskvällen kommer sedan en besöksgrupp och knackar på. Vi fick vänner och blev omhändertagna med en gång! Det är ett helt lysande sätt att hjälpa människor att komma med i gemenskapen.

Nästa utmaning blev att hitta ett jobb åt Ed. Han hade skickat sina ansökningshandlingar för ett studentjobb vid universitetet,

men det brevet hade inte kommit fram! I efterhand kunde vi också här vara tacksamma, för efter en anställningsintervju fick han ett mycket bättre jobb. All denna dramatik hade pågått under två veckor efter att vi hade lämnat Sverige. Nu var det bara uthyrningen av huset därhemma som återstod att lösa. Tänk att också det löste sig i precis rätt tid! Tre blivande teologer hyrde huset under tiden som vi bodde i Iowa. Det kändes som om vårt bohag var i goda händer, även om vi aldrig personligen hade träffat killarna. Jag brukar utmana mig själv med att alltid försöka hitta något att vara tacksam för i det som händer, hur jobbigt det än verkar vara. Den här jobbiga perioden med USA-resan, gav oss många stora tacksägelseämnen.

Snart upptäckte jag att jag var gravid. När vi delade nyheten med Michael och Christy sade Michael: ”Jag trodde ni var för gamla, som Abraham och Sara?” Jag fyllde nämligen 39 år efter att sonen Jonathan föddes. Nu fick jag vara hemmamamma en tid. Våra närmaste grannar var en kristen fembarnsfamilj. Mannen i familjen höll på med sin specialistutbildning till hjärtkirurg. Frun och jag blev bästa vänner och hjälptes ofta åt med barnen. Vilken gåva att få såna vänner vid sin sida!

Både Michael och Christy gick i skolan, och det var så gott att finnas till för dem. Både barnkanalerna i TV och skolan uppmanade ständigt barnen att vara mycket försiktiga. Det förekom nämligen många kidnappningar av barn i inlandet, och dessa barn såldes sedan vidare till sexköpare på öst- och västkusten. Det fanns folk som fotograferade barn på väg till och från skolan, och sedan visade de upp dem för perversa typer som då beställde ett visst barn. Detaljerna var horribla, men jag ska inte gå in på det nu. Detta innebar förstas en oerhörd press och skräck för föräldrar och barn. Tänk att hela tiden få upplysningar om och varningar för såna här saker! Det gavs noggranna instruktioner, som att barnen aldrig fick gå ensamma ute någonstans, utan alltid måste vara i grupp och under uppsikt. Under den tiden bad jag och barnen varje morgon vid ytterdörren. Vi tog varandra i händerna, bad om änglavakt och läste en del av 23:e psalmen i Psaltaren: ”*Herren är min herde, mig*

skall inget fattas.” Många gånger längtade jag tillbaka till lugna och trygga Sverige, och vårt härliga hus på landet!

TV-spelsundret

Min sista berättelse från USA-tiden handlar om ett roligt TV-spelsunder. Det var så att vi skulle gästa släktingar under några dagar. Denna familj var allergisk mot allt tal om Gud, kyrkan osv. Därför bad jag på vägen dit, att om Herren ville att jag skulle säga något om Honom, fick Han fixa det på något sätt.

Familjen hade ett Nintendo-spel till TV:n och det var ”Duck-Hunt” som var dagens stora aktivitet. I spelet hoppade ancor upp på skärmen, och man skulle träffa dem med en elektrisk pistol. Mannen i familjen var jägare, och Ed hade vunnit priser i skyttetävlingar tidigare, så fajten nådde ganska seriösa nivåer. På blodigaste allvar tävlade karlarna om att få mest poäng. Efter några intensiva omgångar, frågade jag om jag fick försöka? ”Det kommer bara att ta några minuter,” sade jag, ”för jag ser ju inte ankorna!” Karlarna siktade noga med pistolen när de sköt, men eftersom det inte spelade någon roll för min del, satte jag stilfullt pistolen på höften som i Vilda Västernfilmerna. Till allas förvåning, även min ska noga tilläggas, prickade jag hela tiden och missade inte en enda anka! Mitt resultat blev tjugo gånger högre än både jägarens och skyttens. Osökt kom frågan: ”Hur bar du dig åt?” Jag undrade om de verkligen, verkligen ville veta det? Men deras nyfikenhet var väckt. Med detta gavs ett fantastiskt tillfälle för mig att säga något om Herren. Jag berättade för familjen hur jag brukar ”fuska” i olika tävlingar och sporter. Jag ber helt enkelt en tyst bön till Herren att hjälpa mig, och inte vet jag hur Han gör det, men ofta är jag medveten om att änglarna hjälper till.

Tillbaka till Lund och vidare

Tiden i Iowa gick mot sitt slut, och när vi sedan äntligen kom hem igen till Lund år 1985, började Ed prata om att flytta till Bohuslän. Han skaffade kartor och pratade om detta i flera månader. Jag tyckte det var jättejobbigt. Jag älskade ju huset vi bodde i. En dag

sade jag till sist till Herren: "Okej, om detta är Din vilja så får jag bejaka det och ge upp det här huset." Plötsligt var det som om en slöja togs bort från mina ögon, och jag insåg hur slitet huset i själva verket var. Det här huset är det inget särskilt med, tänkte jag, och det blev väldigt mycket lättare att tänka i nya banor. Redan nästa dag kom husägaren och talade om att huset skulle säljas. Vi fick gärna köpa det eller bo kvar tills vi hittade något annat. Då var ju saken redan klar. Herren hade förberett oss. Vi fick sedan två år på oss att planera och ordna med flytten, medan det dagliga livet fortsatte som vanligt. Det var sedan dags att bege sig vidare till Bohuslän.

Kapitel 15

FLER HELANDEN

”När det blev kväll, förde man till honom många besatta. Och han drev ut de onda andarna med ett ord och botade alla sjuka, för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten Jesaja: Han tog på sig våra svagheter, och våra sjukdomar bar han.”
Matt. 8:16-17

Vardagstro

När yngste sonen Jonathan var sex månader gammal, och vi fortfarande var kvar i USA, upptäcktes att en av höftlederna växte fel. Det var en s.k. ”höftledsluxation”. Han skulle behöva ha höfterna gipsade med benen rakt ut i minst tre månader. Jag blev ganska förtvivlad, och tänkte på hur jobbigt detta skulle bli när han var så stor och hade börjat krypa. Dagen efter beskedet medverkade jag på en liten julfest för äldre damer från olika kyrkor, och jag hade Jonathan med mig. Det var verkligen ingen förbönsgudstjänst, men jag nämnde honom som böneämne vid avslutningen. Några damer bad, väldigt kort och enkelt. Ett lugn kom då över mig och jag förstod att Gud skulle ta hand om situationen. Vid nästa sjukhusbesök kom röntgenläkaren ut och frågade vilken höft det skulle vara fel på? Han kunde nämligen inte upptäcka något fel alls! Så, minsann - det behöver inte vara särskilda helandemöten för att Gud ska kunna gripa in! En enkel bön från en vanlig troende i vardagen räcker för att få uppleva ett mirakel.

Med fingrarna i dörren

När Jonathan var ett och ett halvt år hände något förskräckligt. Efter att ha pratat med någon utanför, stängde jag vår tunga ytterdörr med en rejäl smäll. Då hörde jag något som krasade. ”Oj!” tänkte jag, ”Vad var det som kom emellan och gick sönder?” Till min stora

förskräckelse upptäckte jag att Jonathan stod bredvid mig - med handen inne vid gångjärnet! Han var alldeles stilla och tyst först, troligen chockad. Men sedan skrek han i högan sky, tills han blev alldeles mörkröd i ansiktet. Snabbt lyfte jag upp Jonathan, utan att kontrollera hur illa det gått, och ur mitt innersta vällde bönespråket fram. Det var precis vad som beskrivs i Rom. 8:26-27: *”Så hjälper också Anden oss i vår svaghet. Ty vi vet inte vad vi bör be om, men Anden själv ber för oss med suckar utan ord, och han som utforskar hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden ber för de heliga så som Gud vill.”* Jonathan slutade att gråta efter några minuter, lyfte upp handen och böjde fingrarna upp och ner flera gånger. Sedan sade han ”Happy!” och sprang iväg för att leka som om ingenting hade hänt. En kvart senare kom Ed ut från rummet intill. Han visste ingenting om vad som hade hänt, för han hade inte hört något skrik. Detta var ännu ett under som besparade oss alla diskussioner om att åka till akuten. Av Jonathans säkerligen krossade fingrar, fanns det nu bara märken kvar över knogarna, kunde Ed konstatera. Några minuter senare, var också märkena försvunna. Efter den dagen ville Jonathan gärna be! Han lyfte ofta upp handen, böjde fingrarna upp och ner och sade antingen "happy" eller "halleluja."

I alla lägen

Jag har flera gånger upplevt hur Gud gripit in i akuta situationer, när jag bett tillsammans med någon per telefon. I Matt. 18:19 står det: *”Om två av er här på jorden kommer överens om att be om något, vad det än är, så skall de få det av min Fader i himlen.”* Första gången jag upplevde detta när det gäller helande, var en gång när jag precis skulle åka ut och predika. Minuterna innan vi skulle iväg, råkade jag rikta parfymflaskan fel. Jag sprayade parfymen rakt in i ena ögat! Det gjorde väldigt ont, och jag kunde inte hålla ögat öppet. Så kan man ju inte stå inför en publik, så jag ringde en väninna och vi bad tillsammans. Ögat slutade svida, och sedan kunde jag åka utan några problem.

Ett annat tillfälle var den morgon då jag skulle till inspelningsstudio för att sjunga in sångerna till kassetten ”Hel människa”. Jag hade blivit så hes, att rösten lät som en grov bas. Om vi skulle behöva skjuta upp inspelningen, innebar det flera månaders väntan innan vi kunde samlas igen med alla musikerna. Jag ringde en väninna och vi bad. Snart var röstläget normalt igen, och några timmar senare spelades sångerna in. Gud har alltid utvägar när vi vänder oss till Honom.

Överlåt allt till Gud!

Min mamma ringde en dag och berättade att pappa fått besked om att han hade en tumör och blivit remitterad till onkologen. Efter samtalet började jag gråta vid tanken på att kanske förlora pappa. Sedan började jag tacka Gud för de år jag och min pappa haft tillsammans, och överlät pappa till Herren, gav honom åter till sin Skapare. Detta förlopp tog ungefär en timme. Så upplevde jag ett stilla tilltal inom mig: ”Det är inte dags för honom att dö nu. Bed att tumören försvinner!” Jag lydde tilltalet, och när pappa så småningom kom till onkologen var tumören borta. Han fick sedan ytterligare 15 år i livet, innan han flyttade hem till Herren efter en bilolycka.

Jag vill gärna förklara lite närmare vad jag menar med och vad jag har lärt mig av att ”släppa taget” i svåra situationer. En väninna till mig fick för många år sedan en pojke, som föddes med en kollapsad lunga och hål i väggen mellan vänster och höger hjärthalva. Männskligt sett fanns inget hopp kvar. Hon satt hos honom på sjukhuset i fjorton dagar, och bad i panik att han skulle få leva. Sedan sade hon: ”Gud, nu släpper jag honom. Gör vad du vill. Hela honom eller ta honom hem.” Den dagen blev pojken fullständigt helad till läkarnas stora förvåning. Femton år senare berättade hon för mig: ”Den pojken är aldrig sjuk. De andra barnen åker på både det ena och det andra, men han är alltid frisk.” Det jag upptäckt är, att när man är känslomässigt involverad – t.ex. därför att en nära anhörig befinner sig i en livshotande situation - är det svårt att be i tro. Då är det väldigt bra att ”nollställa” sina egna önskningar, så att

man kan höra Gud tala. Det visar inte brist på tro, utan är tvärtom förtröstan på Gud. Överlåtelse friger Guds möjligheter att tala och förlösa tro. Man blir dessutom mer avslappnad, så att man kan vara ett rätt stöd för andra. Erfarenheten med sonen Michael som liten, är ett starkt exempel på detta. När man överlåter den anhörige åt Herren, kan man slippa panik, fruktan och krav på trosprestationer i bönen. Detta är ingen ”formel” för att man alltid ska få som man vill! Jag har berättat om att vi har en son i himlen också, efter att vi bad på samma sätt. Efteråt drabbades vi inte av en massa skuld och fördömelse för att vi ”inte hade bett tillräckligt”. Vi kunde ha frid mitt i sorgen. Vi har inte svar på precis allting, och mycket förstår vi inte. Men Guds vilja är alltid god. Att tillämpa överlåtelsebön på det här sättet, förlöser Guds möjligheter och för oss in i tro, förtröstan och vila - vad som än händer.

Förbli i Guds ord

Efter mitt helande från ledgångsreumatism ett antal år tidigare, upptäckte jag att det var viktigt att göra upp med besvikelser och bitterhet för att få behålla helandet. Det dök upp situationer då jag förstod detta på ett mycket konkret sätt. Vid ett tillfälle hade diskmaskinen gått sönder, och jag blev tvungen att diska allt för hand under en tid. Efter en månad fick jag värk i mina höfter och hade svårt att gå i trappor. Jag började rannsaka mitt hjärta och såg mycket tydligt sambandet. Jag hade tillåtit besvikelse och bitterhet mot min familj att rota sig i mitt sinne. Särskilt besviken var jag mot barnen, som inte självklart och villigt hjälpte till med disken. Att de borde hjälpa till var inte mer än rätt, men att vara bitter över deras ovillighet - det var helt fel! Jag fick bekänna detta som synd och i mitt hjärta förlåta familjen. Snart upptäckte jag att all värk försvann. Jag har inte haft värk i höfterna sedan dess.

Vid ett annat tillfälle fick jag värk i axlar och knän. Jag rannsakade mig också då, och såg vad som hade orsakat det hela. En tidningsrecension hade ställt till det i mitt sinne. Efter att jag hade gett ut en kassett med bibelord och bakgrundsmusik med kända psalmer och sånger, ”Rika löften från Guds Ord”, kom kritiken.

En recensent tyckte att musiken var alldeles för ”amerikanskt vacker”. Jag blev så arg över det uttalandet, att jag bildligt talat ville ”vrida nacken” av den stackars recensenten! Besvikelsen levde inom mig i allra högsta grad, jag ”hyste agg för en oförätts skull” som bibeln kallar det. När jag förstod vad detta ställt till med i min kropp, kontaktade jag min pastor. Jag fick lyfta upp det i ljuset av Guds ord, bekänna min synd och förlåta mannen som skrivit recensionen. Samma dag släppte värken. I min bok ”Det finns frihet” finns en mängd liknande vittnesbörd från andra människor som gjort samma erfarenhet. Det är en oerhörd läkande kraft i förlåtelse! Naturligtvis har inte all reumatism att göra med bitterhet, men ibland finns det ett samband.

Kapitel 16

UDDEVALLA OCH EN NY TID

”Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig till att predika glädjens budskap för de fattiga. Han har sänt mig för att ropa ut frihet för de fångna och syn för de blinda, för att ge de förtryckta frihet och predika ett nådens år från Herren.”
Lukas 4:18-19

Gemenskap och frihet

I och med min anställning som resande talare och producent för förlaget AlphaOmega, var vi inte beroende av att bo på en speciell plats. Ed pluggade fortfarande och var också flexibel. Efter att ha besökt några platser i Bohuslän, ringde vi en dag till en familj i Uddevalla som hette Gniste. Någon hade gett oss deras telefonnummer. Utan att ha känt varandra tidigare, inbjöd familjen oss att bo i deras femrummare under en helg medan de själva var bortresta. ”Kom och se er omkring i stan! Vi bäddar åt er och ni blir hembjudna på middag hos en familj i gemenskapen!” uppmanade de oss glatt. Det kändes oemotståndligt lockande. Faktum är att vi blev överväldigade av gästfriheten och det fina mottagandet hela helgen. Vi hittade också ett bostadsområde som var tänkbart för oss att flytta till. Där lyckades vi få två tretrumslägenheter som låg mitt emot varandra och i juli månad 1987 flyttade vi. Detta blev vårt hem i drygt ett år, innan vi senare köpte ett eget hus som vi hade i sex år. Under tiden gjorde Ed en doktorsavhandling, reste över och disputerade i USA, för att erhålla titeln Ph.D. (fil. Dr.). Han hade dessutom lite till och från sedan vi kommit till Sverige, läst religionshistoria i Lund för en doktorsexamen i teologi. Något år senare var han vid universitetet i Oxford, som är en del av dessa studier. Kan man tänka sig så många böcker vi fick släpa runt på.

Tureborgsgemenskapen

Vad hade vi kommit till nu då? Jo, i Uddevalla hade man på den här tiden något som kallades för ”Tureborgsgemenskapen”. Bakgrunden till denna gemenskap, fanns bl.a. hos ett ungt par som överlätit sina liv till att se människor bli upprättade. Det var Håkan och Gunilla Gniste som kom till Uddevalla 1975, som officerare i Frälsningsarmén. Efter några år i den lilla lokala kåren, ville Frälsningsarmén placera det lovande unga paret på större kårer. Håkan och Gunilla upplevde dock Guds kallelse till Uddevalla. Efter en tid av stor vanda, svarade de ja på kallelsen att ge sina liv för Uddevalla om Gud ville. Det betydde att de fick lämna den aktiva tjänsten i Frälsningsarmén. Tillsammans med ett annat par ur Frälsningsarmén, flyttade de in i ett höghus som låg i ett socialt utslaget område i stan, Tureborg. På den tiden fanns där mycket misär, och de kände att de ville arbeta för att påverka och förändra miljön. Snart slöt fler familjer upp, många med en bakgrund i Frälsningsarmén. Det stora åttavåningshuset började förändras.

Skriftstället och församlingsbildning

Visionen var att bygga upp en gemenskap bland alla kristna, för att församla och betjäna Kristi kropp. Man gick till olika kyrkor på söndagsförmiddagen, och hade sedan boendegemenskap under veckan med mindre samlingar i hemmen. Många anslöt sig till gemenskapen, och skaran ökade. Efter tio år var man ca 80 vuxna personer och 150 med alla barn i denna gemenskap. Janne och Elisabeth Sääf, då ett ungt nygift par, bodde också i gemenskapen. Janne hade inte någon kristen bakgrund som Elisabeth, men han hade tagit emot Jesus under gymnasietiden. Paret startade en kristen bokhandel i stan med namnet Skriftstället. Med många frivilliga människor höll det öppet hela dagarna, och blev något av en träffpunkt med sin lilla caféverksamhet.

Den sommar som vi flyttade till Uddevalla, kände man i gemenskapen att det var dags att bilda en församling. Det skedde i november 1987 och församlingen fick heta Fristaden.

Inga böcker?

Vi fick alltså vara med från församlingens grundande, och den första tiden blev ganska omtumlande för mig. Gud höll nämligen på att ge mig en ny inriktning på olika områden. Först blev det förändringar i förlagsarbetet. Under de sex år som AlphaOmega funnits, hade 11 kassettprogram getts ut och fått stort gensvar. Dessutom hade sex av programmens innehåll getts ut i form av illustrerade häften och små böcker på tre olika kristna förlag. Sammanlagt såldes 25.000 exemplar av denna tryckta produktion. I detta arbete hade jag god hjälp av andra som skrev ut och bearbetade texterna. Förlagen gjorde layouten och jag var bara projektledare.

Vid det här laget hade jag ett nästan färdigt material till ytterligare en liten bok. Foton och illustrationer var färdiga. Samtidigt pågick materialinsamling till ytterligare bokproduktioner. Några månader efter flytten till Uddevalla var två förlagschefer inbokade för besök i samband med bokmässan i Göteborg. Det gällde den planerade produktionen av småböckerna på det ena förlaget, samt en så kallad "spökskriven" bok om mitt liv på det andra. Till grund för den boken, låg en nyutgiven kassett med budskapet "Ingenting är omöjligt", där jag berättade om mitt liv. Jag bad om förbön för dessa sammanträden med förlagscheferna så att vi tillsammans skulle fatta rätt beslut. Det förbluffande svaret jag då fick av mina förebejdare var: "Lägg ner alltihop! Det är bara självhävdelse." Jag tog emot det som sades, andades djupt - och lade ner alltihop. Det var faktiskt en lättnad. Den nästan färdiga boken ligger fortfarande i en låda. Det var rätt att mina motiv faktiskt behövde rensas upp. Så här var det nämligen: jag hade inga problem med att ge Gud äran för kassettpelningarna. Det kändes som om jag stod och tittade på och bara iakttog vad Gud gjorde. Det kändes övernaturligt. Men för mig blev det på den tiden, något helt annat med tryckt produktion.

Ed var en bokens man, men inte jag. Han läste minst en bok om dagen (han fick ju läsa för mig också), men han lyssnade aldrig på kassetter. Han pratade ofta om att vi borde skriva i stället och låg nog till stor del bakom att det blev häften och småböcker av in-

nehållet i kassettprogrammen. För mig som inte kan läsa på grund av synskadan, blev böckernas värld något väldigt märkvärdigt och ouppnåeligt. Jag måste erkänna att jag nog var ganska stolt över att olika kristna förlag gav ut våra småböcker och jag ville gärna fortsätta med det. Det var ovanligt öppna dörrar för den typen av produktioner. När jag därför släppte arbetet med den tryckta produktionen och bara ägnade mig åt studioinspelningarna, kändes det bra. Det var mer naturligt för mig och glädjen i skapandet var helt annorlunda mot produktioner i skrift. Kassettproduktionen fortsatte därför, och pappa byggde inspelningsstudior på två ställen i Uddevalla, först i lägenheterna och sedan i huset. Skrivandet avstannade helt. Detta sammanföll också med att jag inte längre kunde använda videosystemet, för det förstörde inte tillräckligt mycket. Under nio års tid jobbade jag sedan enbart i studio med ljudproduktion. När jag undantagsvis skrev, skedde det enbart med tjock tuschpenna. I övrigt var jag helt beroende av att andra skrev åt mig för att betala räkningar, fylla i blanketter osv. Det var frustrerande. Men efteråt kan jag konstatera att denna tidsperiod gav mycket utrymme för en annan, och mycket viktig, dimension i mitt liv. Det var dags för Gud att upprätta mig igen.

Kapitel 17

MIN EGEN UPPRÄTTELSEPROCESS

” Och våra synder bar han i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Och genom hans sår har ni blivit botade. Ni var som vilsegångna får, men nu har ni vänt om till era själars herde och vårdare. ”
1 Pet 2:24-25

Soptunnor måste tömmas!

Efter många års strapatser och mycket uttömmande av mig själv, var jag sliten och trött den första tiden vi bodde i Uddevalla. Faktiskt behövde jag en helrenovering! Själavård hade jag bara ägnat mig åt när jag hjälpt andra tidigare, men nu blev det min egen tur, 42 år gammal. Det började med att jag gav pastorsparet Gniste fria händer att jobba med mig.

I många år, sedan jag var i 23-årsåldern, hade en kallelse till helandetjänst funnits där inom mig. I slutet av USA-tiden hade jag faktiskt därför sökt till en utbildning för att bli sjukhuspastor, men det var tydligt att det inte var Guds väg. Jag sade ingenting om någon helandetjänst, men bad pastorsparet om hjälp att få klarhet. ”Gud har lagt en särskild kallelse på mitt hjärta. Jag vill inte säga vad det är, men hjälp mig att komma dit”, bad jag. Gunilla Gniste beskrev då vad hon upplevde att Gud sade om den närmaste framtiden för mig: ”Du kommer nu att jobba med ditt eget liv, och gå från det ena området till det andra. Du kommer att undra om du någonsin ska nå fram till det du vet att Gud har för dig. Så plötsligt en dag, utan förvarning, kommer du att säga: ’Nämen, nu är jag ju här. Hur har det gått till?’”.

Min första ”behandling” var att sitta ner och bara lyssna och ta emot för min egen del under första året. Att lära mig att jag var älskad av Gud för den jag är, och inte för det jag gör. Hela mitt liv hade ju varit väldigt prestationsinriktat. Jag fick ett sabbatsår från församlingstjänst på hemmaplan - jag varken sjöng eller talade offentligt. Det verkade vara dags för mig att tömma ”livets soptunna”, att göra mig fri från gammalt skräp som samlat sig inom mig genom åren. När man är yngre, full av liv och aktivitet, har livet ett högt tempo. Då är det lätt att sopa saker under mattan. Locket läggs på, felsteg och misstag försöker man glömma. Livet susar vidare som om inget hänt. Jag insåg att detta var mitt liv! Men nu hade locket börjat glipa och det gick inte att få i något mer. Problemet är att allt som inte varit uppe i ljuset, bearbetats och blivit förlåtet, lagras i det undermedvetna. Mycket förenklat kan man säga att en stor del av kriserna i 40-50-årsåldern bottenar i att livets soptunna är full. Den har blivit full av skräp som man försökt glömma, obearbetade händelser, oförrätter, misslyckanden, felsteg, obekänd synd mm. Under livets mest aktiva dagar kan man behålla locket på. Men efter 40 år börjar tunnan bli full, locket glider av och soporna luktar illa. Många tar då till olika lösningar; förverkligar sig själv, byter miljö, byter livspartner m.m. Men det finns en bättre väg för oss människor än att vi fastnar i besvikelser och bitterhet. Det är dags att tömma soptunnan och tillåta den Helige Ande att rensa och rena på de djupaste djup, lager efter lager. Jag insåg också vikten av att fortsätta hålla rent efter hand. Det innebar att jag fick sluta med att bara sopa saker under mattan och komma med bortförklaringar. Jag behövde leva dagligen i ljuset, i omvändelse, förlåtelse och försoning med både mig själv och min omgivning. Det är verkligen ett gott recept för kroppens välmående också, har jag märkt!

Gudsbilden korrigeras

En grundläggande del i min upprättelseprocess var undervisningen om vår gudsbild. Det var nytt för mig och blev också på ett sätt revolutionerande. Paul Forsén, även han med rötter i Frälsningsarmén, hade också flyttat till Uddevalla med sin familj. Han

undervisade oss om att det redan i skapelsen är nedlagt att föräldrar ska vara föredömen, och även på så sätt visa på hurdan Gud är. Vår gudsbild formas mycket av vår relation till våra egna föräldrar, särskilt fadersförhållandet. Utan att vara medveten om sambandet, har vi oftast en bild av Gud som liknar vår egen pappa. Hos oss ofullkomliga människor blir detta tyvärr både på gott och ont. Vi kommer lätt till korta i jämförelse med vår himmelske fader. Pauls undervisning fick mig att tänka på min egen far, som var oerhört omtänksam och alltid ville mitt allra bästa. Just därför har det alltid varit lätt för mig att lita på Gud och Hans hjälp i varje detalj i livet. Det har inte varit svårt att förstå att jag är ännu viktigare än liljorna och sparvarna, som Herren kläder och föder (Matt. 6). Pappa var däremot ingen auktoritet i vår familj. Han var väldigt snäll, och när jag var ung spelade det ingen roll för mig vad pappa tyckte och tänkte om mina dumheter. Bara ingen annan fick veta! Som grund i min gudsrelation, var denna inställning absolut inte bra. När jag fick ta del av den här undervisningen om fadersbilden och gudsbilen, förstod jag varför det hade varit viktigare för mig att inte människor fått veta om mina snedsteg. För Gud var ju bara snäll!

När jag fick göra upp med denna felaktiga gudsbild, kom en syndanöd och gudsfruktan över mitt liv som jag aldrig tidigare upplevt. Det var oerhört smärtsamt, men jag kände att det renade mig. Jag låg ofta på knä och grät inför Guds ansikte, och insåg att Gud inte är snäll – men kärleksfull och rättvis. Han accepterar inte synden, men Han förlåter oss när vi ber Honom om förlåtelse. Ett uttryck som jag har hört någonstans har fastnat hos mig, för det förklarar skillnaden mellan Guds nåd och Hans barmhärtighet: ”Det är Guds nåd att vi inte får det vi förtjänar, och Hans barmhärtighet att vi får det vi inte förtjänar.” Det här var viktigt för mig att få ordning på innan jag gick vidare i min personliga själavård, och jag har också senare sett hur viktigt det är även för människor jag möter i min tjänst. Guds kärlek är inte överslätande och förbiseende, den är renande och återupprättande.

Motståndare till Livets Ord

När jag gick på mitt livs första själavårdssamtal, var det faktiskt mitt starka motstånd mot Livets Ord som Gud satte fingret på först. När Livets Ord startade i vårt land, blev jag nämligen en aggressiv motståndare. Vi tillbringade två år i USA under den tid som det var som mest uppståndelse kring Livets Ord. Detta tyckte jag var skönt, för då skulle Livets Ord hinna dö ut innan vi kom tillbaka, tänkte jag. Men det blev inte så. Under några år var jag aktiv motståndare måste jag erkänna, och givetvis kunde jag berätta de vildaste historier om hur det gick till där i Uppsala. Jag hade visserligen aldrig varit där, men kunde minsann berätta allt människor kunde tänkas behöva veta. Huvudet var fullt av åsikter, särskilt massmediernas skildringar av det hela. Snart insåg jag att min inställning hade sin grund i det som hänt när jag kom till Teen Challenge 1969, där man fick höra om min synskada och menade att jag inte hade tillräcklig tro för att bli helad. Jag har berättat om hur härligt nyfrälsta f d narkomaner kom och ville be för mig. De hade varit frälsta i bara några veckor, och de sade att om jag bara släppte lös min tro medan de bad, skulle jag bli helad. Men när ingenting hände, sa de: ”Du hade ingen tro.” Och så gick de. Ändå hade Gud genom åren jobbat med mig angående det där med att ”ha tillräckligt med tro”, men nu gällde det själva sättet att be. Jag hade naturligtvis känt mig förkastad och oönskad genom deras bemötande.

Det var ytterligare några ovisa förerbedjare i USA som hade satt sina spår, och jag hade fått för mig att det var så här som även Ulf Ekman gick tillväga. I själavårdssamtalet med Gunilla Gniste satt jag i flera timmar, och jag berättade om olika händelser, förlät och välsignade alla människor som var inblandade (inklusive mig själv). När jag till sist bad om förlåtelse för min aggressivitet mot Livets Ord och även började välsigna Ulf Ekman, kändes det som om hela himlen kom ner. Mina själsliga sår och attityder hade varit som ett lock över mitt andliga liv. Nu försvann det där locket. Oförsonlighet med andra kristna hindrar vårt eget andliga liv, men när vi välsignar varandra förlöses Guds kraft och härlighet.

Detta går åt båda håll – nya församlingar som välsignar gamla församlingar och vice versa kan också uppleva samma förlösande härlighet. Det var efter denna uppgörelse som Gud sedan kunde förlösa nya dimensioner i min tjänst. Sedan dess har allt Guds folk funnits i mitt hjärta. Efter händelsen med min svägerskas skuld till mig mer än 15 år tidigare, hade jag levt i övertygelsen att det inte fanns någon mer besvikelse och bitterhet i mitt liv. När jag hade blivit helad från ledgångsreumatism i USA, som jag berättat om, märkte jag senare att om jag tillät besvikelse att fästa sig i mig, kände jag återigen av reumatismen. Men den släppte så fort jag tog itu med orsaken, och så är det fortfarande. Strax efter denna förlåtelseprocess där jag fick gå till botten med allt, påbörjade jag arbetet med kassetten ”Förlåtelse”, som handlar om just relationer med Gud och människor. Den gick alltså hand i hand med min egen förlåtelseprocess. Just den kassetten har sedan blivit ett av våra mest uppskattade program.

Övergrepp och upprättelse

I början av Uddevalla-tiden steg en annan stor händelse ur mitt liv upp till ytan. Eftersom jag nu fanns i en miljö där jag också kunde få hjälp för mitt eget liv, kunde Guds Ande låta saker komma upp till ytan. Jag var trygg här, tillsammans med syskon i Herren som bara ville mig väl. Det var så att jag många gånger under livet hade fått frågan om jag varit med om sexuella övergrepp som barn, eftersom jag hade en del sådana symptom. Jag var inte medveten om detta själv, och kom förresten nästan inte ihåg någonting från barn-domen. Ännu mindre förstod jag vad för slags symptom man menade att jag hade. En kväll efter flytten till Uddevalla fick Ed se en bild framför sig, och han beskrev en liten flicka i ca femårsåldern. Han kunde beskriva utseendet på kläderna och huset bakom. Då förstod jag precis vad han talade om, för det fotot hade jag i ett gammalt album - som Ed aldrig sett! Jag kollade fotot, och det stämde med vad Ed hade förmedlat. Men bredvid mig på fotot fanns även en tonårskille. Utan att tala om varför, frågade jag då min pappa om han kunde berätta något om den där tonårskillen

på fotot. Jag fick då veta att han brukade vara väldigt förtjust i att passa mig när jag var liten. Jag berättade inget för pappa, utan fortsatte prata om något annat.

Tonårskillen var nu en äldre man. Men jag hade alltid känt ett obehag kring honom, utan att riktigt veta varför. Men minnet klarnade och jobbiga saker gjorde sig påminda. Jag kom in i en period då jag kände sådan ilska. Jag var arg och ledsen över hur den där killen hade utnyttjat mig, och hur det hade förstört saker i mitt liv. Sedan påbörjades förlåtelseprocessen. Några månader efter den här processen skulle jag träffa mannen i ett sammanhang där vi oundvikligen skulle stöta på varandra, och jag undrade hur jag skulle reagera. Skulle jag slå till honom, eller vad skulle jag ta mig till? Till min stora förvåning tyckte jag bara synd om honom och jag märkte att alla obehagliga känslor var borta. När vi senare möttes ännu en gång, kunde vi för första gången skoja lite. Naturligtvis påminde jag honom inte om barndomens händelse. De konsekvenser som framför allt präglat mig rörande detta, var känslan av att aldrig kunna säga nej, samt svårigheter att sätta gränser på olika områden.

Vid övergrepp raseras skyddsmurarna och den utsattes vilja blir som förlamad. Att därutöver känna att man inte förtjänar något gott och inte är värd något bättre, gör att man står ut med nästan vad som helst. Detta hade präglat mitt liv. Skam, skuld och förakt för sin egen kropp hörde också till. I skolan hade jag avskytt att bada bastu, och som vuxen gick jag nästan alltid med polotröjor som täckte bra, för att visa så lite som möjligt av min kropp. Numera har jag aldrig polokragar och Gud har fört mig ut i frihet från alla de olika konsekvenserna av det sexuella övergrepp jag hade utsatts för. Detta har hjälpt mig att förstå andra som drabbats och jag har fått betjäna många genom åren. Det som hade sårat mig, kunde i stället vändas till gott för många andra, genom den Guds kraft som finns i förlåtelsen.

Ytterligare en konsekvens av denna händelse fick jag uppleva helande först långt senare. På en ledarsamling hade jag bett att Gud skulle hjälpa oss alla att lägga av all barnslighet i våra liv, så

att vi kunde bära fullt ansvar i församlingen. Jag tillade även att ”om det fanns någon barnslighet i mitt liv, ville jag att Gud skulle ta bort det”. Några dagar senare upplevde jag hur Gud sade: ”Det finns ett litet otryggt barn inom dig.” Jag påmindes om det svåra i barndomen och upplevde att något i min själ hade blivit som förlamat. Det gjorde att jag alltid kände en press av att jag måste vara duktig (och helst bäst inom mitt område). Herren visade mig också att jag egentligen bara mådde bra när jag fick vara i centrum, där jag fick allas uppmärksamhet. Jag fick förbön per telefon för att bli löst från chocken av den svåra händelsen i barndomen och jag upplevde hur en djup sorg lyftes av. Med detta försvann också den otrygga känslan som alltid hade gnagt på insidan. Jag kände mig som en ny människa, och har sedan dess upplevt en helt ny bärkraft att orka engagera mig i andra människor. Många kommenterade den påtagliga förändringen.

Trauma efter bilolycka

Efter höstens och vinterns upprättelseprocess i mitt eget liv, blev det dags att resa ut som predikant igen. Första uppdraget blev vid EFS förnyelsekonferens i Växjö under påsken 1988. Redan flera månader innan började något hända i mig under förberedelserna för konferensen. Det som tidigare hänt enbart vid enstaka tillfällen under livet, blev nu som att skruva på en kran. Det ena tilltalet efter det andra kom till mig angående situationer och behov i människors liv som behövde förlåtas och helas – långt innan mötena. Sammanlagt kom ett 30-tal som skrevs ner. Om vi använder vattenkranen som en bild på vad som hände, var det säkert så att det funnits så mycket skräp i röret att vattnet bara kunde komma fram droppvis. Var det här nya flödet ett resultat av renade kanaler? Stolthet, självhävdelse etc. blir rejäla proppar som hindrar Guds Ande att flöda genom oss. När jag nu själv genomgått en radikal reningsprocess, märkte jag hur tilltalen också blev tydliga. Under bön kom en liten bit av Guds kunskap om människors behov i förväg. Tänk att Gud visste vilka som skulle vara med på seminariet! En del av dem hade inte ens anmält sig än.

När jag talade i mitt seminarium på konferensen och bar fram de tilltal som jag hade fått i förväg, blev det gensvar på alla tilltal, utom ett. ”Någon har varit med om en bilolycka och är rädd för att åka bil!” sade jag. ”Om det inte stämmer på någon här, så måste det vara jag själv!” blev spontant min kommentar. Jag drog mig nämligen till minnes en solig höstmorgon. Vi var fem kollegor på väg till en kurs några dagar, och stämningen i bilen var hög. Plötsligt blev vår chaufför bländad av solen och observerade inte bilen som kom från höger i en korsning. Det blev en våldsam kollision och vår bil for iväg ut på en åker. Själv satt jag i höger framsäte, alltså där träffen kom först. När ambulanserna kom för att köra oss till sjukhuset tyckte jag inte att jag behövde följa med. ”Det är viktigare att de andra på bårarna i de tre ambulanserna får hjälp”, sa jag. Jag kunde ju i alla fall sitta upp. Men vi togs alla fem till sjukhuset, och efter omplåstring fick alla utom jag åka hem. Jag befann mig i svårt chocktillstånd, och fick åka in till intensivvårdsavdelningen. Blodtrycket var alldeles för lågt, så jag kontrollerades en gång i kvarten till en början och fick ligga kvar i flera dygn för observation.

Efter denna händelse vågade jag inte sitta i höger framsäte på bilar. Baksätet gick bra, men i framsätet kunde man ju bli påkörd! Jag hade byggt upp en fruktan som saknade logik. Det gjorde mig alldeles panikslagen om jag någon gång var tvungen att sitta i framsätet i bilen. Mina chaufförer blev alltid varnade för varenda bil som närmade sig och jag höll krampaktigt tag i dörrhandtaget tills fingrarna blev vita. Denna fobi kring höger framsäte blev inte bättre med åren – tvärtom. Med medicinska termer kallas sådan ångest posttraumatisk stress syndrom. Det knepiga var att det inte fanns någon i seminariet som kunde hjälpa mig i förbön för detta, för ingen visste hur man skulle be för sånt här. Jag sa till min medhjälpare att ”Om jag ber före, så ber du efter mig, när du ber för mig.” Eftersom jag inte heller hade bett för sånt här förut, så använde jag mitt förnuft. Vad borde vara rimligt? Jag var ju chockad, så vi bad helt enkelt att chocken skulle lösas upp. Vi bad även att fruktan för bilåkning i höger framsäte skulle försvinna,

för det var ju det jag hade problem med. Vi bad slutligen att Herren skulle suddas bort alla detaljer kring olyckan från mitt minne och i det undermedvetna. Det kändes ingenting under bönen, men resultatet blev förvånansvärt – all fruktan försvann! Sedan dess har jag varit en trevlig medresenär, även om jag sitter i höger framsäte! Detta blev början för mig att betjäna många andra så att även de kan bli fria från fobier och andra besvär som orsakats av krissituationer.

Själavårdsarbetet fortsätter

Genom åren har en kallelse och stark längtan funnits inom mig att få ta del av och förmedla Guds mirakulösa kraft till helande för sjuka kroppar, befrielse och upprättelse för plågade själar. Där inte mänskliga lösningar räcker till – sjukvård, medicin, psykiatri – där vill jag se Gud gripa in. Vi fortsatte att be inför gudstjänster och konferenser som vi kallades till, ofta flera dagar i förväg, och fick tilltal från Gud om olika behov: misshandel, mobbing, våldtäkt, olyckor, dödsbud, arvstvister, incest och mycket annat. Ofta kunde sedan förbönen i eftermötet pågå i hela två, tre timmar (alltså utöver själva mötestiden – så det blev långa möten för oss). Ett råd jag då fick från mitt pastorspar, var att börja träna i själavård under en period. De sade: ”Ta problemen och situationerna den långa vägen genom samtal och enskild förbön, då lär du dig om allt som är involverat. Sedan kan du med större kännedom och auktoritet betjäna människor i gudstjänster.” Under första året var jag med två dagar i veckan på själavårdssamtal och enskilda förböner. Jag lyssnade och lärde mig av pastorsfrun, Gunilla, som är en van själavårdare med många års erfarenhet. Eftersom jag agerade ”tyst förebedjare” var det lätt att under samtalets gång ta emot bilder och tilltal av olika slag. Dessa kunde vara som nycklar in i specifika situationer. Det blev början till en mycket intressant skola, Herrens egen skola. Jag såg hur olika händelser kan ställa till det i människors liv, och hur Herren kan befria och hela när man tar itu med dessa.

Det sätt varpå Herren tilltalade mig, kunde komma på olika sätt i olika perioder. En tid såg jag för min inre syn bilder av platser,

hus m.m. Jag beskrev dem och frågade vad som hade hänt där. Ett annat sätt, som sedan följt mig genom åren, var att få ett nyckelord och sedan säga: ”Vad tänker du på om jag säger?” En gång alldeles i början av min tid i denna typ av förbön, kom ordet till en kvinna: ”Örtagård.” För mig lät det knepigt, och som vid de flesta tillfällen undrade jag om jag hört rätt. Det gör jag förresten fortfarande ibland! I såna här förtroliga samtal med en person, är det oerhört viktigt att vara ödmjuk och försiktig. Man kan t.ex. ha tagit miste och inte själv förstått vad Herren vill säga. Ibland vill eller kan personen inte bejaka ordet just då, utan det kommer senare när det fallit på plats. Jag har många gånger förundrats över Guds kärlek i såna här situationer. Den kvinna som nu fick höra ordet ”örtagård”, berättade att hon en gång på en utlandsresa varit otrogen i just en örtagård. Hon konfronterades inte av ordet ”otrohet”, men hon visste vad som hade hänt i en örtagård. Gud räckte ut sin hand för att upprätta henne från det som hänt. Valet låg hos henne själv att bejaka eller förneka.

Under en period de första åren i denna ”Herrens själavårdsskola”, fick jag ofta ett tilltal i förväg om personen hade ont någonstans, t ex efter en skada. När vi sedan började samtalet med att be för detta och personen blev helad, hade Gud förlöst tro för helande också i själen hos den hjälpsökande. Där det funnits händelser bakåt i tiden, t.ex. i släkten, som sedan påverkat hälsa och frihet i efterföljande generationer, har Herren också ofta uppenbarat detta. Då brukar jag fråga: ”Finns det möjligtvis någon... Känner du till om det funnits...” Eller: ”Jag får en känsla av att någon i din släkt... Tror du att det stämmer?” Genom åren har många vittnat om förvandling utifrån böner om frihet från släktinflytande. Mest har jag nog lärt mig genom åren av misstag i tjänsten, och av mina egna misslyckanden som Herren har fått ta tag i. Där man själv fått hjälp, får man en stor tro för andra. Med den tröst vi själva fått, kan vi nämligen också trösta andra. Ordet i 2 Kor. 1:4 skulle komma att bli som ett tema för mig, men också en uppmaning till andra att ”Ge det vidare!” ”... *han som tröstar oss i all nöd, så att vi kan trösta dem som är i nöd med den tröst vi själva får av Gud.*”

Utbränd

När jag genom åren delar med mig av lärdomarna, är det alltså inte summan av något jag läst i psykologiböcker, utan från studier vid ”L.H.S. universitetet”, d.v.s. Livets Hårda Skola! På detta ”LHS-universitet” blev det så småningom dags för mig att examineras i ämnet utbrändhet. Efter att ha bott i två trerummare i drygt ett år köpte vi äntligen hus. Efter en mycket ansträngande flytt bröt jag ihop. Jag låg i en hög på golvet och fick bäras därifrån, jag orkade inget själv. Det tog flera månader för mig att komma igen. Mitt i allt elände fanns det ändå en ljusglimt. Vi hade nämligen köpt huset vi nu flyttade till av en underbar familj i församlingen. De hade varit hyresgäster i husets bottenvåning, och de bodde kvar där i ett halvår. Den här familjen blev en underbar hjälp för min familj under den första tiden. Jag var så orkeslös under de första två månaderna så jag kunde inte bo hemma. Efter ännu en förlåtelseprocess som jag gick igenom, upplevde jag att Gud grep in. Jag kom på fötter igen, kunde förenas med min familj och komma tillbaka till vardagen igen.

Många år senare, när familjen återigen skulle byta boende, blev jag orkeslös redan vid talet om att samla kartonger. Jag fick helt enkelt resa bort under flytten. Det gick ju inte an att någon skulle behöva släpa runt på mig också! Men jag blev snart medveten om att det fanns ett samband mellan orkeslösheten och flyttkartongerna och då bad jag om förbön. Då släppte mina krisreaktioner inför att flytta, och sedan dess har jag till och med också kunnat hjälpa andra i deras flyttbestyr utöver mina egna flyttar. Det skulle ha varit helt omöjligt innan! Jag lärde mig att det är viktigt att bryta de själsliga banden till platsen, omständigheterna, till ord, personer eller liknande som varit grundorsaken till reaktionen efter en psykisk påfrestning. Det som annars kan hända, är att liknande situationer utlöser symtom i framtiden igen.

Ensam och övergiven

En annan för mig omskakande händelse inträffade när jag predikade i en liten småländsk stad. På söndagsmorgonen före gudstjänsten,

sade jag till min medhjälpare att jag ville gå ut en liten promenad före frukost. Jag gick glad i hågen ut på stan och kunde inte riktigt förstå vad som hände - jag gick vilse! Det har aldrig hänt vare sig förr eller senare. Jag har rest ensam över halva jordklotet, bott i mångmiljonstäder världen över – men aldrig hade jag varit med om detta tidigare. Jag hade bara min predikan i tankarna, och märkte inte att jag passerade en intelligande järnvägsövergång. I en timme gick jag gata upp och gata ner, och hoppades hitta vår bil och huset där vi bodde. Ett antal gånger vände jag precis vid järnvägsövergången, bara 50 meter från huset. Gatorna var folktomma och jag hade varken adress eller namn på personen vi bodde hos i minnet. Jag var heller inte klädd för att gå ute i den frostnupna morgonluften någon längre stund. Jag frös så jag skakade och var helt förtvivlad. En timme innan gudstjänsten började, var det äntligen någon som hittade mig!

När vi något försenade satte oss på första bänken i kyrkan, skakade jag fortfarande och kunde inte sluta gråta inombords. Två kvinnor sjöng några duettsånger som jag själv sjungit mycket förr och jag frågade om jag fick sjunga med dem. Den Helige Ande lyckades då få greppet om min själ och gudstjänsten blev välsignad. Allt var bra igen, trodde jag. Men de följande dagarna blev intressanta. Tankar som inte hade särskilt mycket med verkligheten att göra, malde runt i mitt huvud. ”Nu är jag helt ensam, ingen hjälper mig,” tänkte jag. ”Jag måste klara allting själv och jag orkar bara inte.” Till slut blev jag helt kraftlös, och även fast jag sov mycket var jag fortfarande trött. Efter tre dagar talade Herren till mig. Han gjorde klart för mig att den chock jag fått av att gå vilse, hade satt sina spår. När jag kände mig övergiven och utelämnad, hade en helt felaktig tanke fått fäste i mitt sinne. Jag tyckte att jag var ensam, övergiven och tvungen att klara allting själv, både på jobbet och hemma. Därför tog krafterna slut, men sedan jag fått förbön löstes chocken upp och jag fick ny kraft omedelbart.

Dessa erfarenheter har sedan hjälpt mig att förebygga liknande reaktioner, som annars skulle kunna få långvariga konsekvenser i min psykiska och fysiska hälsa.

Jag var på väg till USA tillsammans med sonen Jonte, då sex år gammal. När jag hade beställt biljetten ett antal månader tidigare, hade jag begärt assistans. Det innebär att man märker upp biljetten, i mitt fall med ordet ”blind”. I vanliga fall tänker jag aldrig på mig själv på det sättet och när en man i församlingen skjutsade oss till flygplatsen och följde med vid incheckningen, utspelade sig en rolig incident. Personen bakom disken tittade på biljetten och sedan på oss tre: ”Vem av er är det som är blind?” ”Oh, javisst ja, det är ju jag!” kom det ur min mun. Sedan gick jag till toaletten, men en stilig man i uniform kom under tiden för att assistera till gaten. Då blev killen från församlingen, som stod med Jonte, lite nervös och stammade fram: ”Hon har trevat sig till toaletten” (Jag tror inte trevande är min stil.)

När det så blev dags för hemfärd till Sverige igen, föll det sig så att det var just samma morgon då Gulfkriget bröt ut i januari 1991. Strax efter start märkte vi hur planet började gå ner igen, och piloten förberedde landning på ett litet flygfält i närheten. Anledningen fick vi höra i högtalarna: ”Det finns en bomb ombord! Gå till exit omedelbart, ingen får ta med handbagage eller ytterkläder!” Inom mig kom omedelbart en förunderlig frid, och jag hörde Herren säga: ”Det finns ingen bomb!” Därför gick Jonte och jag sist ut ur planet av alla, med jackorna på. Alla andra stod och huttrade i bara skjortärmarna ute på fältet, medan hela planet undersöktes. Senare intervjuades alla av FBI under sammanlagt tre-fyra timmar. Efter noggranna undersökningar, visade det sig att det mycket riktigt inte fanns någon bomb! I flygbussen framme vid terminalen böjde Jonte knä på bänken, och började sjunga sången ”Jesus loves me, this I know...” (Jag vet att Jesus älskar mig). Det var ett barns spontana tacksägelse till en trofast Gud! Vi skulle hinna med två flygturer till, innan vi slutligen landade i Göteborg, och allt gick fridfullt till. Den här speciella dagen kändes Fridsfursten påtagligt nära!

Ett övernaturligt språk

Nu kom en period i mitt liv då jag på ett mycket påtagligt sätt fick uppleva Guds närvaro och övernaturliga hjälp. Det började med att jag fick betjäna en nyfrälst kvinna. Under en kort period fick jag uppleva att Gud använde mitt tungotal på ett speciellt sätt, rakt in i hennes liv. Det har förklarats för mig att det var ett tungotal med uttydning - på franska! Först talade jag det man trodde var en gammal fransk dialekt, sedan modern franska. Budskapet skiftade språkmässigt så här om vartannat, och det lät som om en tolk stod bredvid en person flera århundraden tillbaka. Själva kan jag inte tala franska. Men så här berättade kvinnan själv: ”Under många år var jag involverad i olika nyandliga rörelser. Jag var invigd häxa, och hade gått igenom olika ritualer. Under några år var jag t o m översteprästinna inom en satanistisk grupp. Att se olika övernaturliga saker var vardagsmat för mig. För att jag skulle kunna bli överbevisad om Guds kärlek och kraft, var det en nödvändighet att jag verkligen fick se och förstå att Guds kraft var starkare än alla andra krafter jag mött. Då när jag precis blivit frälst och befriad, var Gud tvungen att överbevisa mig om sin kärlek och omsorg på ett annorlunda sätt.” Med det budskap hon nu fick, blev hon övertygad!

Kvinnan fortsatte att berätta: ”Under mina uppväxtår gick jag i en utländsk skola där huvudspråket var franska. Några år efter att jag slutat skolan, glömde jag helt bort språket eftersom jag inte använde det. Men många år senare, när jag var inne i Guds ”kärleksprocess” med mig, använde han min själavårdare genom att låta henne tala franska. Hon förstod inte själv vad hon sade när hon talade i tungor. Ibland lät det som franska, och ibland var det franska. Många, många gånger när jag började tvivla på Guds omsorg, kunde jag testa kristna människors tålmod för att se om de verkligen hade Jesu kärlek. Och då använde Gud franska för att nå fram till mig. Det var ofta bibelord som kom. Jag visste inte var de stod i bibeln, men när jag berättade dem för min själavårdare, kunde hon tala om var bibelordet fanns och undervisa mig mer. Vid ett par tillfällen var jag var på väg att lämna allt det kristna

och gå tillbaka till mitt gamla liv och den andlighet jag var bekant med. Då talade Gud mycket starkt från den 139:e psalmen i bibeln, som handlar om att Gud verkligen älskar mig och har omsorg om mig.” Så långt kvinnans berättelse.

Det här var onekligen en spännande och utmanande tid för mig, jag lärde mig mycket, både av mina misstag och av Guds ingripande som ledde till förvandling. Kvinnan är idag en stabil kristen, som får hjälpa många andra tillrätta i livet.

Känslolivet vaknar till

Under alla år har känslolivet fungerat som det ska medan jag har varit i tjänst under den Helige Andes smörjelse. Det har gett mig en oerhörd glädje och tillfredsställelse, och jag ville därför alltid vara i tjänst. Därutöver var jag mest rastlös och kunde inte koppla av, och det var inte särskilt roligt för familjen heller. När jag kom till Uddevalla, frågade Gunilla Herren varför jag var så hård i vissa lägen. Innan Herren svarade, frågade Han om hon var villig att be fram en förändring utan min vetskap, hur lång tid det än skulle ta? Det lovade hon. Då sade Herren: ”Anita har stängt av sina känslor, men det får du inte säga till henne, för hon klarar inte av att höra det nu.” Gunilla bad i tysthet under ett antal år.

1995 kom den period som ibland kallas för ”Toronto-väckelsen.” Under en gudstjänst hösten innan denna väckelseperiod bröt ut, kom ett profetiskt budskap till mig om att jag ”skulle få skratta och gråta med människor till läkedom för dem”. Det lät ju bra, tyckte jag, och strax efteråt började det hända saker. Nu var tiden inne för helande, och Herren började med mig. De känslor som jag stängde av i chocken över att förlora synen, började släppa. Förlamningen över mitt känsloliv förlorade greppet om mig, och en efter en av olika känslor började återkomma. Både min egen och andras erfarenhet är att tidigare avstängda känslor som kommer tillbaka, gör det en i sänder. Det kan ta någon dag eller mer, att ta in en ny känsla och klara av att hantera den. Sen kommer en lugn period innan nästa känsla kryper på. Jag minns den dag då vrede vaknade till liv inom mig. Var gör man av sådana känslor

som kommer bara så där? Jag valde att göra något bra av det. Så fram med häcksaxen och ut i trädgården! Där klippte jag buskarna i flera timmar.

Självmökan kom också upp inom mig. En dag skulle jag äta lunch med personalen i församlingen. Just då var en glödlampa trasig över serveringsbordet, vilket medförde att jag inte kunde se vad som fanns i de olika karotterna på bordet. Jag började gråta. Det var så pinsamt, men det gick över efterhand. Det stod klart för mig att känslorna började komma tillbaka liksom i den fas då de en gång stängts av – för mig var det i tonåren. Jag bad därför Gud om en snabb tillväxt, så jag inte stannade i tonårsstadiet alltför länge! Det riskerade att bli för jobbigt, kände jag. Några mycket märkliga månader följde på detta. Ef. 5:18 säger: *”Berusa er inte med vin... utan låt er istället uppfyllas av Anden...”* Herren visste vad jag behövde. För att orka med att på heltid hjälpa andra människor med deras problem, samtidigt som den här processen pågick, fick jag dagligen uppleva Herrens påfyllning av Helig Ande. Jag blir faktiskt lite fnittrig bara vid tanken på hur det var då! En sådan minut i den Helige Ande tar verkligen bort en hel dags trötthet. Spänningar och frustration försvinner – utan biverkningar. I Apg. 3:20 står det: *...”tider av vederkvickelse kommer från Herrens ansikte.”* ”Uppfriskningstider,” talar en äldre översättning om. Herren sänder vederkvickelse till oss, för att vi ska orka gå vidare och arbeta i Guds rike, inte för att stanna i den och själviskt njuta. Detta är viktigt att påpeka. Petrus ”nyktrade snart till” på första pingstdagen efter den saliga händelsen i övre salen, och predikade sen så att 3000 blev frälsta! Jag är tacksam att Ed under denna tids-period var på studier i Oxford, så att jag kunde gå igenom denna process i lugn och ro. Han fick det däremot inte lika lugnt efteråt, när jag hade börjat sätta gränser, eftersom jag tidigare haft så svårt att säga nej. Detta helande i känslolivet har gett mig en större bärkraft och auktoritet i tjänsten.

Tillfällena att skratta

I denna process började jag slappna av mycket mer och var inte lika prestationsinriktad längre. Jag fick en sund självdistans, och då känns inte små misstag som allvarliga katastrofer längre, utan ger tillfälle för alla att skratta. Jag började skratta åt mina egna misstag, istället för att tänka på hur pinsamt det var. Jag började även bjuda på dem, så att andra fick skratta. Tänk vad roligt man då kan få i livet! Winston Churchill ska ha sagt: ”Framgång är att gå från misslyckande till misslyckande utan att tappa entusiasmen.” En stor hemlighet till lycka i livet, är förmågan att också kunna skratta åt sina egna misstag.

När jag var på vårdcentralen och gjorde bort mig fullständigt en gång, insåg jag ögonblickligen att det var en rolig historia för både sköterskans och mina memoarer! Det var så att jag skulle lämna ett morgon-urinprov till labbet. Som man brukar, hade jag fått ett litet provrör med mig hem för ”påfyllning”. Den placerade jag sedan i en större plastpåse i kylskåpet hemma för att ta med tillbaka till vårdcentralen senare.

När jag vid återbesöket hade väntat en timme, fick jag komma in för att lämna min lilla påse med provet. Sköterskan tog emot det, men kom tillbaka ut och sade: "Jag kan tyvärr inte göra något med detta. Det är brie-ost!" Som så många gånger förr, fick jag då förklara att jag är synskadad och då händer det tokiga saker ibland. Efter att ha skrattat rejält båda två åt händelsen, gick jag hem och stoppade tillbaka den smala brieosten i kylskåpet, tog rätt påse och återvände till vårdcentralen. Jag berättade för sköterskan om ett annat lika dråpligt misstag. Det var när jag kom in på banken för att prata om ett konto. Jag hade med mig ett kontoutdrag, och lämnade fram det när min tur kom. Banktjänstemannen tittade på papperet, och sedan på mig och sade: ”Kallelse till mammografi?” Banktjänstemannen var en kvinna, som väl var, och vi skrattade åt det hela medan jag grävde fram rätt papper.

Vi kan fortsätta ösa lite till ur mitt stora förråd av misstag. Det har blivit till stor glädje för andra, som också själva vågar släppa på prestigen. Det är ju inte farligt på något sätt att göra bort sig

utan det blir bara ett trevligt avbrott i den grå vardagen. Jag minns en gång då jag skulle in på apoteket i Uddevalla för att köpa en sak. Eftersom jag bara varit där några få gånger tidigare, så jag var inte så hemma i den butiken. När jag stod i den långa kön för att bli betjänad, började jag undra om apoteket hade möblerat om eller något. Det var så många flaskor på hyllorna. Dessutom började jag reagera på dofterna. Plötsligt upptäckte jag att jag stod i kö på Systembolaget! Det ligger nämligen alldeles intill apoteket. Jag tog mig snabbt ut därifrån. Just när det hände, var det inte så trevligt. Men nu i efterhand, är det allt lite kul.

Flera gånger har jag sträckt fram handen för att hälsa på någon - som inte har några armar! Då gäller det verkligen att finna sig snabbt, innan man sjunker genom golvet. Första gången var i USA, när jag besökte en granne som presenterade mig för en väninna. När jag sträckte fram handen, fick jag inget gensvar. Ingen av oss kunde se den andres handikapp. Men när vi rätt ut den komiska situationen, fick vi en trevlig eftermiddag tillsammans.

För många år sedan var Ed och jag bjudna på middag hos ett par, där mannen i familjen var kirurg. Vi hade aldrig träffats tidigare, bordet var festligt dukat och allt kändes väldigt formellt. Min inställning var, att här gäller det att uppföra sig fint efter alla konstens regler. Det fanns tyvärr inga barn med som kunde lätta upp stelheten så som de brukar göra. När vi började äta, upptäckte jag till min förskräckelse att gaffeln inte fick plats i min mun! Vad hade hänt? Jo, jag hade tagit den stora serveringsgaffeln från oxsteken. Plötsligt var det slut på den stela och formella stämningen och vi kunde alla skratta och slappna av. Så gjorde vi också på kalaset där någon öst upp vispgrädde på min tallrik, men jag trodde att det var min vita servett. Tänk hur det kändes när jag skulle torka fingrarna - med vispgrädde! Eftersom jag inte ser någonting rakt fram, utan bara åt sidorna, har det ibland hänt att jag druckit ur grannens kaffekopp. Men man har inte roligare än man gör sig. Så låt det bli roligt!

Besvärliga hygienartiklar

Hur har det gått med all kosmetika, hygienartiklar och allt annat man behöver för sin dagliga hygien? Inte alltid så bra, kan jag säga. Värst var det en gång sent på natten när jag skulle borsta tänderna. De nya tandkrämstubererna hade börjat komma, de som har stor kork för att det ska gå att ställa dem rakt upp. Trött som jag var, tyckte jag att tuben såg annorlunda ut. Men jag trodde att det var en sån där ny sorts tandkräm, kanske någon av ungdomarna hade fixat en sådan? Den smakade annorlunda också, men jag fortsatte att borsta tänderna - tills det började bränna något alldeles våldsamt i munnen! Det var muskelliniment. Det rekommenderar jag inte. Det brände länge i munnen.

En annan gång sprayade jag håret med en airfreshener istället för hårspray. Jag spred starka dofter omkring mig en stund. På turné skulle någon sminka mig, och jag skulle först sätta på en kräm i ansiktet. Den fanns i en liten vit flaska i necessären. Sminkösen stoppade mig, först efter att nästan hela ansiktet var insmört, och sa förskräckt: ”Du ska ju inte ha schampot i ansiktet!” Det var bara att ge sig iväg till tvättstället och bestämma sig för att ha bättre koll på sina grejor i fortsättningen. Det var alltså en ny, liten provflaska med schampo som hade ställt till det.

Vid ett tillfälle hade en arbetskamrat just fått barn, och hon kom för första gången in på caféet med den nya babyn i barnvagn. Efter en stund kom jag dit, ställde mig vid vagnen och beundrade den nyfödde. Så vackra små nyfödda barn kan vara! Då sade mamman: ”Anita, det är bara mössan som ligger i vagnen. Jag ammar för tillfället.”

Kapitel 18

FYSISKA HELANDEN

”Lova Herren, min själ, och glöm inte alla hans välgärningar, han som förlåter dig alla dina synder och botar alla dina sjukdomar.” Ps. 103:2-3

Guds pedagogik

Några veckor efter den påskkonferens 1988 där jag för första gången upplevt tydliga tilltal om människors behov, var det dags för en kvinnofrukost i Småland. Några dagar i förväg hade Herren talat om behov hos olika människor som skulle komma till samlingen. Jag upplevde den Helige Ande säga: "Innan du kallar fram till förbön för allt detta, ska du be för några som har ont i ryggen så att man kan få se fysisk helandekraft och få tro för helande också i själen." Detta hade jag aldrig gjort förut, men jag hade sett det hända. Under många år hade jag tyckt, att detta med att be för ryggar och ben som växer ut var högst suspekt. Så många människor kan väl inte vara födda med olika långa ben? Jag ville inte ha något med denna verksamhet att göra. Men någon förklarade för mig att det ofta var muskelspänningar och kotförskjutningar som gjorde att ryggen blev sned, och detta tog sig uttryck i skillnader i benlängd. "Om det är så, skulle jag väl kunna be för det också," menade jag. Så kom uppmaningen att göra detta på ett offentligt möte innan jag någonsin provat det.

Vi åkte till Småland kvällen innan konferensen och sov över hos en familj. Jag kände mig nervös inför det nya uppdraget, men tänkte att jag nog kunde träna på någon vid frukostbordet. Jag planerade att förklara det hela med att det bara var kotförskjutningar och muskelspänningar, och om inget hände när jag bad, skulle det bero på att det faktiskt var olika längd på benpiporna. Det kan man ju inte göra någonting åt, tänkte jag. Så var min plan i alla fall.

Klockan sex på morgonen gick jag till familjens bastu för att börja be. Då kollade jag mina egna armar och ben. Jag var ju sned själv! Jag bad och kände tydligt hur något justerades. Glad i hågen gick jag till min medarbetare och kollade upp henne också. Tack och lov var hon också sned, så jag fick träna en gång till! Så var det dags för frukost. Jag frågade då om någon hade ont i ryggen, men ingen hade några sådana problem. Man undrade lite varför jag frågade förstås. När jag förklarade, berättade man att den nioåriga dottern hade olika långa ben. Hon placerades på en stol för att mäta, och det skilde drygt tre centimeter. Det var mycket på en så liten flicka. Jag bad och på några få sekunder var benen lika långa. Familjen grät och mamman bad flickan hämta sina ridstövlar. Där kunde det konstateras. Tidigare slutade ena ridstöveln nedanför knät medan den andra skar in i knävecket. ”Va? Var själva benen mellan foten och knät olika långa?”, utbrast jag. Den där förklaringen jag hade tänkt ut tidigare föll pladask till marken. För Gud spelar det ingen roll var problemet sitter, för honom är allting lika enkelt.

Denna omskakande händelse förvandlade mycket i mitt trosliv. För Gud är faktiskt ingenting omöjligt. Många år senare pratade jag med familjen och verifierade detaljerna. De berättade att försäljaren i sportaffären där de hade köpt ridstövlarna, hade uppmärksammat dem på skillnaden på flickans ben. Ena stöveln slutade under knäskålen och den andra mitt på. Då hade flickan kommenterat att hon redan visste det, eftersom hon alltid fick flytta den korta stigbygeln när hon red. Efter förbönen lät man skolläkaren undersöka flickan. Han kunde bara konstatera att båda benen nu var lika långa. Familjen var helt tagen över att det var så enkelt och naturligt när miraklet skedde. Det var svårt att fatta, men det var sant.

Ryggar och ben

På senare år har jag sett åtskilliga personers ryggar justeras och helas, där man kan följa förloppet när armar och ben blir lika långa. Det handlar nästan alltid om att ryggen blivit sned på grund av t.ex. kotförskjutningar, muskelspänningar eller fel belastning efter skadad fot, knä eller höft. En kiropraktiker kan oftast och åtminstone

tillfälligt dra det rätt. Det gör lite ont, tar mer än en halvtimme och kostar en rejäl summa pengar. Detta kan Guds Ande justera på några få sekunder och priset betalade Jesus på korset.

I församlingen hade vi en terminskurs som hette ”Att hela de sjuka.” Det var en timmes videolektioner med det amerikanska helandeevangelistparet Charles och Francis Hunter. Efter att ha gått kursen några gånger själv, ledde jag sedan kursen ett antal gånger genom åren. Vi började snart lära barnen att be för ryggar och ben, för det är så lätt. Det är en av de få åkommor där man med sina fysiska ögon kan se ett helande när det sker. T.ex. så syns ju inte ett nytt hjärta eller en ny magsäck på utsidan. Jag har ett antal gånger bett för ofrälstas ryggar och fått föra dem till tro. Gud är den störste pedagogen och han älskar att visa sin makt och förlösa tro. Jag betjänade tonåringar på ett läger. Ett år senare fick jag brev från en ledare, som bl.a. skrev så här: ”Ditt besök förra året var verkligen ett lyft. Många stärktes verkligen i sin tro på Jesus. En av tjejerna som du bad för vars ben växte ut, praktiserade med en gång det du lärde ut genom att be för sin mamma. Nästa morgon på förmiddagsmötet kunde hon vittna om att inte bara mammans ben växt ut, utan även att hålfoten tryckts in, förlamning i ena stortån försvunnit och gamla knä- och höftskador helats.” Tack Jesus! Mamman kunde sedan springa i trappor och gick en lång promenad före gudstjänsten. Även hon kom till kyrkan, dit hon inte gått på länge, och vittnade om vad Gud har gjort.

Senare i personlig kontakt med familjen, fick jag höra hur det hela gått till. 15-åringen hade kommit från lägret och berättat vad som hänt med hennes rygg. Mamman undrade då ”när Anita Barker skulle komma till stan igen”, för hon tänkte att hon kunde få hjälp hon också på det viset. ”Det behövs inte,” hade dottern svarat. ”Anita sade att det kan vi be för själva hemma, så sätt dig på en stol!” När dottern bad blev mamman helad från alla krämporna med en gång.

Alla kan be för andra till helande!

Vid ett tillfälle fick jag väldigt ont i höger axel av någon anledning som jag inte minns. Men jag vet att jag inte kunde lyfta armen eller kamma mig. Jag tänkte: ”Om en vecka kommer Peter Ljunggren, helandeevangelisten, hit. Då får han be för mig!” Det här hände när vi just hade avslutat ett barnläger som församlingen höll i, och där hade barnen fått praktisera att be för varandra, och även för de vuxna, på lägrerets avslutning. Så hälsade jag på hos en familj i församlingen. Familjens nioåring kom till mig och sade: ”Anita, jag älskar att be för sjuka, det är något av det roligaste jag vet.” Det blev jag förstås glad över att få höra, så jag sa: ”Då kan du få be för min axel!” Hon hoppade upp i soffan och ställde sig bakom mig, lade händerna på axeln och bad. Ögonblickligen försvann värken!

Jag har ofta märkt hur lätt förbön och helande är för barn, nyfrälsta och sådana som inte har förutfattade meningar. De tror som det står. Jesus säger i Matt. 11:25: *”Jag prisar dig, Fader, du himlens och jordens Herre, för att du har dolt detta för de visa och kloka och uppenbarat det för de små.”* (1917) eller enligt en annan översättning *”för dem som är som barn”* (2000). Förresten, när vi hade ”helandeskolan” i församlingen, brukade vi ofta börja med en sång som har den här texten:

//: När jag vaknar upp på morgonen så vill jag prisa namnet Jesus. Halleluja, halleluja ://

//: När vi lägger händer på de sjuka blir de friska i namnet Jesus. Halleluja, halleluja ://

Eftersom jag aldrig kan läsa sångtexter, så sjunger jag så gott jag kan ändå. Om jag inte skärper mig, kan det bli galet. En gång på helandeskolan började alla skratta när jag spelade gitarr och ledde den här kören. Jag undrade vad som hände, och fick förklaringen att jag råkade kasta om i texten lite: ”När vi lägger händer på de friska blir de sjuka.” Efter det vågade jag knappt sjunga sången längre. Jag har faktiskt gjort samma fel ytterligare en gång, men det tillhör också sådana saker som man kan få skratta gott åt.

"Tokiga böner"

I Guds privatskola för helandepredikanter, lärde jag mig att det inte är tekniken och tillvägagångssättet som gör att under sker. Det handlar inte ens om att man säger rätt saker när man ber.

Efter videobibelskolan skulle vi praktisera det här med att be för varandra. Jag ledde samlingen och hade just den dagen fått ischiasvärk, efter att ett barn hoppat upp på ryggen på mig. Det hade blivit lite olyckligt när vi skulle skoja med varandra. Det passade ju bra att öva på mig under samlingen då, så jag bad en nyfrälst kille att be för mig. Enligt instruktionerna på videobibelskolan, skulle man be att kotor och diskar skulle läggas tillräta i ryggen, att musklerna skulle slappna av, nerverna i ryggraden komma i rätt läge och att längden på benen justerades. Det borde omfatta allt för, det skilde nämligen några centimeter i benlängd eftersom ryggen hade blivit sned. Killen som skulle be för mig blandade ihop instruktionerna, glömde vad han skulle säga och det som kom ut ur hans mun var: "Jag befäller alla nerver att komma ut i Jesu namn!" Det var för väl ändå att Gud visste vad killen menade! Nerverna kom inte ut ur ryggen på mig, utan ryggen rätades upp, benen fick samma längd och värken försvann. Precis som det skulle.

Olja och gamla farbröder

Några av mina favorithistorier om "tokiga böner" står paret Hunter för. De berättade om Jak. 5:14, som handlar om att smörja den sjuke med olja. En kvinna hade blivit svårt cancersjuk, och några troende väninnor fick syn på orden i Jak. 5:14: *"Är någon bland er sjuk, skall han kalla på församlingens äldste, och de skall be över honom och i Herrens namn smörja honom med olja."* Väninnorna började tro på att kvinnan skulle kunna bli frisk. De visste inte mycket om hur det skulle gå till, men när ingen fanns tillgänglig i kyrkan för detta, tog de saken i egna händer. De köpte en dunk med fyra liter matolja för att smörja den sjuka kvinnan, helt i enlighet med vad de sett i Ordet tyckte de. Sedan hällde de ut hela dunken med olja över kvinnan där hon låg i sängen. De bar sig lite tokigt åt, men Gud var med på noterna och helade kvinnan! Helande har ju som

sagt inte med teknik och metoder att göra, utan verkar utifrån din och min tro på Guds vilja och förmåga att möta behoven.

En annan kvinna som var sjuk, hade läst i bibeln att man skulle kalla till sig församlingens äldste. Hon hade inte fått någon undervisning om orden i Jak.5, men hon handlade efter bästa förstånd. Hon ringde till ålderdomshemmet och bad de äldsta de kunde hitta där att komma till henne. En farbror på 95 och en annan herre på hela 97 år, blev glada över att få komma ut ett slag. Den eftermiddagen var säkert helt olik alla andra förbönstillfällen, men när farbröderna smort kvinnan med olja - blev hon helad.

Gud ser bortom orden

Själv har jag också bett tokigt ibland. Jag minns särskilt en kvinna som kom fram i ett möte för sitt hjärta. Hon hade en ”pacemaker” (eng. ”pace” betyder här ”[hjärt-]slag”) som orsakade henne vissa problem. Jag skulle be för hennes apparat, men upptäckte att jag bad för hennes pagemaker (eng. ”page” betyder ”[bok-]sida”), vilket är namnet på ett dataprogram! Både hon och jag skrattade gott åt det. Men eftersom Jesus inte är bunden av religiösa former så klarar Han av att hantera sådant också.

Vid ett tillfälle bad jag för en nyfrälst kvinna som hade ont i ryggen. Herren rörde vid henne och hon blev helad. När hon kom hem till sig, hade hon blivit frimodig nog att be för en familjemedlem som också hade ont i ryggen. Plötsligt insåg hon att hon inte visste hur man skulle säga i bönen, så det blev så här lustigt: ”Käre Jesus, gör nu som Anita skulle ha sagt att du skulle göra om hon var här!” Tack och lov är det inte formuleringarna som är det avgörande när vi ber, utan vårt hjärta och att vi i tro sträcker oss ut till Herren. Därför blev kvinnan bönhörd, och ryggproblemen försvann! Detta vittnesbörd berättade jag senare i ett möte som en illustration på att Guds rike inte består av ord, utan av kraft. Vi bad för olika behov i slutet av mötet. Bland annat kom ett tilltal om att någon hade en knuta som Herren ville ta bort. En kvinna som var ny i tron hade fått förbön för olika saker. Väl hemma igen efter mötet, kom hon på att hon hade en knuta i knävecket. Hon kom

överens med sin väninna att be som jag hade undervisat i predikan. Så hon bad för väninnan så här: ”Gör som Anita skulle ha sagt att Du skulle göra om hon var här!” Då försvann knutan. Du som läser detta måste förstå att jag inte lär ut en viss ”böneteknik”. Snarare är det tvärtom. Hur tokigt vi än uttrycker oss, kan Gud gripa in.

Ett litet barn som lär sig gå och hinner ramla många gånger innan benen bär. Ingen pappa slänger ut barnet för att det ramlar gång på gång. Ingen pappa säger: ”Jag vill ha en bättre unge som inte ramlar”, utan han applåderar och berömmar varje framsteg. Vår himmelske Far och hela himlen jublar och hejar också på, när vi tar våra stapplande steg på Hans väg och försöker göra som det står skrivet. Detta tänker jag ofta på, och då hakar jag inte upp mig så mycket på mina misstag. Utmaningen är att inte bli självfixerad - utan Jesuscentrerad.

Bra vibrationer

Ibland vid förbönstillfällen händer det att jag skojar med folk som verkar väldigt spända. Det är ju lättare att ta emot om man är mer avslappnad. Inför ett stort predikotillfälle där jag kände många förväntningar på mig, blev jag dessvärre själv ganska spänd. Herren använde då samma metod med mig, som jag brukar göra. Vi satt runt dukade bord i kyrkan. En väninna satte sig på huk bredvid mig och berättade att hon hade fått högt blodtryck. Hon ville att jag skulle be för henne. Jag lade en hand över hjärtat, den andra på hennes rygg och började be. Plötsligt kände jag hur hennes kropp började vibrera! Jag har upplevt många olika manifestationer vid förbön, men detta var något nytt. Jag undrade om något hände med hjärtat, för kvinnan betedde sig underligt. Hon kröp ihop och satte handen för ena örat. Sedan tittade hon upp, skrattade och sade: ”Anita, det var min mobiltelefon som ringde med vibratorsignalen. Jag har fått telefonen idag och förstod inte själv vad som hände.” För min inre syn såg jag hur pappa Gud i himlen vinkade ner till mig, skrattade och sade: ”Anita, slappna av!” Det har även hänt senare att jag har bett för personer som börjat vibrera. Då har jag kollat om det var mobilen som var orsaken, och det var det.

Olika helanden för lika skador

I början av 90-talet gjorde vår församling en missionsresa till Polen, där vi medverkade i en kampanj. Vid ett par tillfällen predikade och undervisade jag. Guds kraft kom på ett mycket påtagligt sätt när vi inbjöd till förbön. Det var det dittills mäktigaste som jag hade upplevt på ett möte. Människor blev vidrörda och helade av Gud på ett så underbart sätt. Jag var väldigt upprymd över det som skett. Tänk att det Gud talat om i så många år, äntligen började hända på allvar! Dagen efter vi kommit hem igen, kom min bror med familj på besök. Jag berättade om allt som hänt, och var så upprymd att jag missade ett trappsteg. Jag stukade foten för första gången i mitt liv. Stukningen var så kraftig att jag gick med kryckor i tre veckor. Jag kände av skadan i flera år efteråt, nästan för varje steg jag tog. Under tiden bad jag för många andra och människor blev t.o.m. helade från stukade fotleder. Men inte jag! Det var lite pinsamt, så jag berättade inte för någon att jag fortfarande hade ont i foten.

En dag "tittade" jag på en video med evangelisterna Oral Roberts och Benny Hinn. Man visade de första TV-programmen med Oral Roberts i början av hans helandetjänst på 1950-talet, där han uppmanade publiken att lägga den ena handen på det sjuka stället och den andra handen på TV:n. Detta fungerade som en kontaktpunkt när predikanten bad om helande. Jag var ensam i rummet och gjorde precis som han sade. Och tänk! Genom att ta till sig Guds Ord från en 40 år gammal bön i en svartvit dokumentärfilm, blev jag helad i fotleden. För Gud är varken tid eller rum något hinder.

Några år senare var jag hos min dotter i Texas. Hon gav mig ett par platåskor, såna där med höga, breda klackar. Direkt när jag började gå i dem, hände något med ledbanden i fotleden. Jag hade blivit helad några år tidigare, men nu blev smärtan så stark att det var omöjligt att stödja på foten. Nästa dag beställde min dotter kryckor åt mig på sjukhuset, men jag hann aldrig använda dem. Jag hade under veckan lyssnat på en ny lovsångsskiva med Ron Kenoly, där han berättade hur han ramlat av scenen på en konsert och brutit benet väldigt illa.

Han remitterades till en expert som senare kunde bekräfta att benbrottet var fullständigt helat av Gud efter några dagar. Min tro var stärkt. Den här dagen blev vår telefon i huset reparerad, och direkt ringde mig en kvinna från Uddevalla. Jag sade: "Be för min fot!" Jag lade handen på fotleden och hon bad. Smärtan släppte och jag gick sedan en långpromenad. Behöver jag säga att mina barn blev mycket tagna av det hela? Ett antal år senare missade jag ett trappsteg igen och stukade andra foten. När jag nästa morgon kom till Fristaden med kryckor, satt Paul Forsén i caféet. Efter att jag berättat vad som hänt mig, kom en man in i caféet som jag hade bett för många gånger genom åren. Paul sade till honom: "Anita har bett för dig så många gånger. Nu är det din tur att be för henne." Han tvekade dock: "Ska jag..? Paul manade på honom: "Ja, sätt igång nu!" Mannen lade handen på min fot och bad en enkel bön. Sedan kunde jag lämna tillbaka kryckorna. De behövdes inte längre. Det här gällde en likadan skada alla tre gångerna, men jag blev helad på så olika sätt. Vilken mångfald det finns i Guds handlande! Och tänk så mycket både jag och andra fick lära oss dessutom.

Gud är alltid god

En god vän till mig höll på att städa huset inför en fest. Hon såg hur smutsig ugnsluckan var och började rengöra den. Hon lade vänster hand på spishällen som stöd – utan att tänka på att hon just tagit bort potatiskastrullen! Plattan var fortfarande skållhet, och det kändes som om handen brann. Smärtan var så intensiv, och hela handflatan blev gråvit och på väg att bli en enda stor brännblåsa. Rinnande kallt vatten lindrade bara lite. Just då ringde telefonen. Ingen annan fanns i huset, så hon slet sig från vattenkranen för att svara. "Hej, det är Anita, hur har du det?" Det var jag som just då råkade ringa till henne. Kvinnan berättade medan hon vred sig av smärta. "Ja, men då ber vi väl då," sade jag. "Be du," tänkte kvinnan, "du har ju ingen aning om hur ont det gör!" Vi avslutade samtalet efter en kort bön. Kvinnan slängde i sig flera värktabletter, innan hon lade sig på soffan. Nu behövde hon lugna ner sig för att

fundera ut hur hon skulle kunna ta sig till akuten, men där och då somnade hon. En timme senare vaknade hon. Då var handen helt normal igen. Ingen skrynkelig vit hud, inte en rodnad, inga blåsor och ingen smärta. Nästa dag kunde jag bekräfta helandet vid ett besök, för hon grävde upp en hel hink med färskpotatis åt oss utan skyddshandskar. Hon konstaterade efteråt att Gud inte var beroende av hennes tro för att hela hennes hand. Det kändes för henne som om Herren leende sade: ”Ser du då, jag bryr mig ju om hur du har det i din vardag.”

Under en seminariedag om förbön, hade vi en workshop där vi lyssnade in tilltal om människors behov. En av deltagarna som själv hade stora behov i sitt eget liv, fick ordet ”torktumlare.” Jag visste omedelbart vad det stod för, men sade inget då. Efter kvällsmötet sade jag till mina två medarbetare: ”Nu får ni be för mig.” Efter en incident hade jag haft yrsel i ett års tid, och hade ibland sagt: ”Det känns som om jag har en torktumlare i huvudet.” Den kvällen stängdes ”torktumlararen” av, tack vare det där tilltalet! Gud använder vem Han vill och hur Han vill. Människor säger ibland till mig: ”Det är lättare för dig, för du har fått ett profetiskt ord om att du ska bli helad.” Men jag bygger inte mitt liv på en profetia, och det är inte heller det som ger mig livskraft. Kraften kommer från Guds Ord. Om det så skulle dröja tills jag kommer till himlen innan jag får full syn, så är Gud lika god för det.

Lyfta med huvudet och hjärtat

Huset vi köpte i Uddevalla 1988 hade en stor tomt, och vi beslutade att bygga en liten gäststuga. Den skulle stå ganska högt på cementblock, så det behövdes en trappa. Vid kanten av tomten låg ett stort rektangulärt stenblock, ca en meter långt och kanske tre dm tjockt, fyra dm brett. Det var ju perfekt som tillfällig trappa! Men stenblocket var otroligt tungt, så jag samlade ihop fyra ”gorillakarlar” för att sätta det på plats. De slet väldigt med stenblocket, men till slut kom det på plats.

Så blev det dags för min då 85-årige pappa att komma på besök, och han skulle bygga en riktig trätrappa med räcke. När detta var

klart skulle ju stenblocket tas bort, så att trappan kunde monteras. Åter igen ringde jag efter de starka ”gorillorna,” men det tog tid innan alla kunde komma. Pappa blev otålig och sade att han inte hade tid att vänta, utan ville flytta på den själv. När jag protesterade sade han: ”Den lille skiten, den tar jag med en hand.” Det gjorde han också. Han använde sig nämligen av en teknik – med hjälp av en sten och ett järnspekt utnyttjade han hävarmsprincipen. Han flyttade den emellertid bara några meter. När vi senare skulle anlägga gräsmatta, behövde den flyttas ytterligare ca 15 meter. Det uppdraget utförde en 75-årig granne - som också lärt sig att använda rätt teknik för att flytta stenblock.

Strax efter detta skulle vi i församlingen bygga ut läktaren i kyrkan. Till detta skulle järnbalkar sättas upp som var för sig vägde 400 kg. En man i församlingen tog på sig uppdraget, men på ett villkor: han ville absolut inte ha någon hjälp. ”Det här uppdraget är alldeles för tungt och farligt. Jag gör det själv ”sade” han bestämt. Han hade också lärt sig att använda tekniska lagar, och den enda hjälp han ville ha var att någon kunde hålla koll medan han svetsade så att inga ”svetsloppor” orsakade eld i hans kläder.

Under den tidsperioden hade vi många personer i församlingen med djupa behov som vi stöttade. Pastor Håkan sade på en morgonbön med personalen något jag inte glömmer: ”Liksom de tunga stenblocken och järnbalkarna måste lyftas med teknik som de äldre har lärt sig, så behöver vi lyfta och bära människors behov med hjärtat för att vi ska orka. Vi behöver Guds kärlek och barmhärtighet för att inte slita ut oss.” Människlig styrka räcker inte för sådana uppdrag. Vi behöver använda Guds teknik för att klara av den uppgiften.

Kapitel 19

LIVETS ORD

”Gör allt du kan för att bestå provet inför Gud, likt en arbetare som inte behöver skämmas utan rätt delar sanningens ord.”

2 Tim.2:15

Bibelskolan i Uppsala

Något fullständigt oväntat hände oss 1993. Jag fick erbjudandet att gå på bibelskola i Uppsala ett år, och Ed tyckte att vi skulle satsa på det båda två. Vi skulle gå på Livets Ords bibelskola under läsåret 1993 – 1994 – tänka sig! Vi hade aldrig varit där tidigare, men Ed var just då doktorand i Lund och oberoende av bostadsort. Det året gick 1000 elever på bibelskolan, varav mer än 200 elever på internationella linjen. Undervisningen var då på engelska, som tolkades till ryska.

Personligen åker jag aldrig på stora konferenser, om jag inte själv medverkar förstås. Jag är normalt en väldigt självständig person som rör mig mycket bland folk och pratar med alla. Därför är det aldrig någon som tänker på att ”ta hand om” mig. Om jag däremot är besökare bland okända människor, blir det inte roligt när jag tappar bort mitt sällskap. Det har faktiskt blivit riktigt synd om mig flera gånger! Därför var det med lite skräckblandad förtjusning som jag skulle gå på bibelskola på ett så stort ställe, med så mycket folk. Tänk att Gud som har omsorg om allt brydde sig om den detaljen också. Vi hyrde en lägenhet och hade då en rysk elev, Svetlana, inneboende. Svetlana var en ung språklärare som jobbat ett tag som tolk åt missionärer i Ryssland. När de var ute på stan fick hon vara som en hök hela tiden och vaka över dem så att de inte kom bort, hon var verkligen vältränad. Herren placerade denna ljuvliga tjej hos oss och hon höll ögonen på mig jämt, åtminstone första terminen. Dessutom jobbade vi båda som tolkar, och detta

på ett lite speciellt sätt. Varje tisdag undervisade Ulf Ekman hela förmiddagen på svenska. Ibland sade han: ”Idag har jag så mycket att säga, så jag måste tala riktigt fort för att hinna med allt.” Min uppgift var att simultantolka det han sa, från tolkrummet ut till alla engelsktalande elever som satt med hörlurar i salen. Svetlana tolkade från min engelska över till ryska.

Uppdraget var egentligen omöjligt, så jag brukade be: ”Gud, ge mig samma smörjelse så att jag kan förmedla samma saker.” Både Svetlana och jag levde oss in i uppgiften så mycket, att vi båda stod upp och gestikulerade medan vi tolkade. Fast det såg ju ingen. Dessa tisdagar blev mina starkaste upplevelser av bibelskoleåret, och jag måste säga att jag som talare kände mig betydligt friare efter det. Jag tyckte också att det var lättare att tolka när det gick så fort att det inte fanns tid att tänka, utan att man måste lita på smörjelsen av Guds Ande. Värre var det att tolka Sten Nilsson. Han talade långsamt och hade mycket väl valda ord och formuleringar. Det blev svårare när mer av min egen hjärna och förmåga måste aktiveras. Då behövdes det nog egentligen en bibellärare som tolk istället, inte en sprudlande evangelist.

Tolk på Europakonferensen

Det blev dags för Livets Ords årliga sommarkonferens, Europakonferensen, i det stora fd. cirkustältet som församlingen hade under lång tid. Det var i slutet på juli 1994, en oerhört varm vecka utan några svalkande vindar. Alla tolkar satt inomhus i en massa små bås, också där var det jättevarmt! Vid ett tillfälle när jag, som engelsktolk, ledde nästan alla öststatstolkare och en del andra nationaliteter, hände något med mig. Jag satt med hörlurar på, som hade en liten mikrofon. I värmen blev jag lite dåsig, och tänkte att jag kunde luta mig mot väggen medan jag tolkade för att bära upp mitt trötta huvud. Plötsligt vaknade jag av prat i hörlurarna, och kom på att jag inte skulle sova utan tolka. Medan jag fortsatte uppdraget undrade jag hur länge jag hade sovit? Efteråt frågade jag tolken bredvid mig, en ryss: ”Blev det något konstigt mitt i predikan?” ”Nej”, sade han. ”Blev det inte tyst?”, undrade jag.

Han hade inte märkt något. Tänk att uppdragsgivaren – vår Herre – hade väckt mig på sekunden! Ingen av de utländska gästerna missade något i predikan för att huvudtolken somnat på sin post. Det är imponerande!

Sista dagarna på vårterminen hade vi konferens med Lester Sumrall, en gudsmän som numera är hemma hos Herren. Lester var då i 80-årsåldern, känd över hela världen som förkunnare och författare. Sista mötet stod mitt namn på tolkschemat, och jag skulle därför tillbringa hela kvällen i tolkrummet. Predikan var på engelska och tolkades till svenska på plattformen, men jag skulle finnas till hands om det behövdes lite extra hjälp. Jag satt därinne på golvet, helt sysslolös och kände mig lite snuvad på den härliga stämningen därute i mötessalen. Tänk om Lester skulle börja välsigna och be för folk därinne, då kunde ju inte jag vara med. Det som hände sen, blev en god läxa och uppmuntran för att se vad som händer när man hjälper till med saker i möten, i stället för att enbart ta emot för sin egen del! Lester Sumrall kallade fram och välsignade alla anställda medarbetare - inte eleverna. Sedan kom han in i tolkrummet, lade sina händer på var och en av oss och välsignade oss. Nästa morgon åkte han tillbaka till USA, och kort därefter fick han flytta hem till Herren. Gissa om jag blev glad att jag fanns i tolkrummet den kvällen!

Både Ed och jag hade varit skeptiska över teologin på Livets Ord innan vi kom dit. Men under hela tiden vi var där hittade vi ingenting som inte var vanlig, klassisk kristendom. Medias beskrivning av Livets Ord stämde inte med verkligheten, det kunde vi däremot konstatera.

Det stora skrattet

Jag vill berätta ett härligt vittnesbörd från en bönegruppskväll på bibelskolan. Vi var med i en bönegrupp där ett 15-tal bibelskoleelever från olika delar av världen ingick. Det här var veckan efter påsk, och jag pratade om vad jag hört i påskdagens gudstjänst, att vissa ortodoxa kyrkor har ”det stora påskskrattet” som en del av ritualen på söndagsmorgonen. Man skrattar åt djävulen som

förlorade, därför att Jesus är uppstånden. Svetlana, den mycket propra unga damen från Ryssland började då skratta helt hejdlöst! Ja, snart låg hon till och med ner på golvet och vred sig av skratt. Efter en stund upptäckte hon att hon blivit helad från en magsmärta som hon hade dragits med under lång tid.

Herren började sedan ge kunskapens ord om olika åkommor, och den ene efter den andre fick uppleva påtagliga helanden. Nästan alla i skaran blev helade från någon sjukdom eller skada. När jag två månader senare intervjuade alla som varit med den kvällen, kunde det konstateras att alla helanden var bestående. Tyvärr har kassetinspelningen som gjordes försvunnit, men jag minns att en öststatskille blev helad från en krigsskada. Skadan hade orsakat smärta och begränsad rörelseförmåga i ena armen. En annan blev helad från astma som han hade haft sedan tvåårsåldern. Ytterligare en annan blev helad från gallbesvär. Denna förunderliga heland- esmörjelse förlöstes när vi fokuserade på det faktum att Jesus vunnit seger på korset över djävulen.

Fasta, promenader och god hälsa

Någon gång under hösten 1994, efter bibelskolans slut, gick jag för första gången i mitt liv in i en längre tids fasta. Tidigare hade jag knappast klarat en enda dag. Med tanke på vad jag drack, kan man dessutom kalla det för hälsofasta. Det blev hela fyrtio dagar. Min målsättning var att lyssna in Herren och överlåta mig till den speciella kallelse Gud lagt på mitt liv. Nu var det slut på "förbered- elsetiden"- nu ville jag bli färdig för tjänst.

Jag måste säga att jag nästan aldrig mått så bra som under denna tid. T.ex. upptäckte jag hur viktigt det är att dricka vatten, få rätt vitaminer och så vidare. Det resulterade i att jag ändrade mina vanor en hel del. Summan av vad Herren sade under denna period var: "Var trogen i det lilla och sköt din hälsa så att du orkar länge! Resten tar jag hand om." Det är inte oandligt att tänka på att leva sunt och sköta hälsan. Det är att vara en god förvaltare av den Helige Andes tempel.

Själv har jag under många år promenerat i rask takt ungefär en timme om dagen. Numera har jag också regelbundna träningspass med enkla redskap som jag kan ta med mig på resor. Jag måste hålla armar, rygg och ben i form så att jag orkar med långa möten med mycket förbön för andra. I min ålder kommer ingenting gratis längre, utan man får jobba för att hålla sig i form. Jag måste erkänna att det under vissa tider går bättre än andra. En av mina spänstiga vänner sade till mig: ”Anita, antingen börjar du träna nu, eller så får du sitta med tanterna och äta bullar.” Det är viktigt att man hittar sitt eget sätt att få motion i vardagen. Det varierar med omständigheterna, men alla kan ta något litet steg i rätt riktning redan i dag. (Fast nog är det gott med bullar!)

Kapitel 20

SVÅRIGHETER VÄNDS TILL MÖJLIGHETER

”Vi vet att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa, för dem som är kallade efter hans beslut.” Rom. 8:28

”Det finns frihet”

Boken “Det finns frihet” har jag skrivit för att ur mina svårigheter och segrar ge hopp till människor som läser den. Gud kan alltid förvandla det som är svårt till något gott. Det har ju på ett sätt varit ett tema i hela mitt liv, och jag har i efterhand letat efter goda resultat när svåra saker hänt. Nu kände jag att Herren manade mig att ge ut en bok om frihet. Jag hade en del material samlat på kassetter, och hade talat med en vän om att skriva boken. Själv hade jag aldrig kommit på idén att skriva en bok, men jag upplevde det som att Herren var angelägen. När jag gick med dessa tankar inom mig, fick jag problem med mina ögon. Det började blixtra framför mitt ena öga, och snart uppstod streck och prickar i synfältet. Ögonkliniken gav mig en akuttid samma dag och diagnosen blev glaskroppsavlossning. I en månad skulle jag hålla mig stilla så att näthinna inte lossnade, för då kunde det bli näthinneavlossning också - som är mycket allvarigare! Vilken dålig tajming, kan man ju tycka. Jag fick inte lyfta, inte röra hastigt på huvudet, inte hoppa eller springa. Alla som känner mig vet att jag är en livlig person som rör mig mycket, så jag blev jättetrött bara av att försöka komma ihåg att ta det lugnt varje minut.

Efter en vecka, upplevde jag Herrens tilltal att sätta mig framför ”läsapparaten” och börja skriva manuset själv, för hand. På så sätt skulle jag vara tvungen att hålla mig stilla. Väninnan tog hand om ordbehandlingen. Jag som normalt bara kan använda den här

apparaten en kort stund, kunde nu sitta i ett antal timmar utan att bli illamående och få stark huvudvärk. Ett mirakel började växa fram, det förstod jag.

Sex veckor efter första glaskroppsavlossningen hände samma sak med andra ögat. Nu fanns inte tid för att dyka ner i någon depression över problem med mitt ”bästa” öga också. Istället kunde jag med gott samvete tacka nej till nästan allt annat, och i lugn och ro fortsätta arbetet med boken utan tidspress. Gud skickade inte fysisk svaghet, men han vände det till något mycket gott. Min livsinställning är att be Gud om att vända det som var tänkt till ont, så att det blir något gott istället. Med den livsfilosofin är det lättare att klara sig igenom svåra tider. Så startade mitt bokskrivande, och varje sida som skrivs kommer till helt övernaturligt. Jag har fått bli helt beroende av att Herren kopplar på kraften och smörjelsen för att kunna skriva. Denna första bok ”Det finns frihet” skulle sedan ta tre år att fullfölja.

Dansa dig stark

En yngre man, som tillfälligt bodde i ett rum på församlingens kontor, hade fått tag på en CD-skiva med musik från den s.k. Pensacolaväckelsen i USA. Denna väckelse i mitten av 1990-talet blev livsförvandlande för många människor. Den unge mannen kallade in mig till sitt lilla rum för att lyssna på en speciell sång, som han var helt fascinerad av. Texten lød: ”I went to the enemies camp, and I took back what he’d stolen from me,” som betyder: ”Jag gick till fiendeläget, och jag tog tillbaka vad han stulit från mig.” Utöver de problem jag hade fått med mina ögon, befann jag mig under den här perioden i ytterligare en djup livskris. Jag berättar mer om det i nästa kapitel. Den här sången lockade fram något kraftfullt i mig. Plötsligt kom den snabba segerdansen i mina fötter, och jag slöt mina ögon och gav mig hän till musiken medan den trosvissa sången spelades. Efteråt, när jag tittade mig omkring, hade det nästan omöjliga skett. Jag hade på något förunderligt sätt lyckats hålla mig inom den knappt halvmeter lilla golvyta som var tillgänglig. Bredvid mig på golvet stod nämligen en hög med

tallrikar och glas, som väntade på att bli diskade. På andra sidan låg ett par fina stereohörlurar, och framför mig stod killen som hade extremt ömtåliga fötter p g a gikt. Alltsammans klarade sig under den vilda dansen och killen bara gapade häpet och undrade hur jag gjorde. Jag tror att just under denna tid då jag hade börjat skriva manuset till ”Det finns frihet,” kom det vid denna händelse en välbehövlig, övernaturlig styrka över mig. Sångtexten skulle komma att bli bokens kärnbudskap: “Jag gick till fiendelägret och jag tog tillbaka vad han stulit från mig.”

På tal om dans, så har jag många gånger genom åren dansat inför Guds ansikte hemma, men på ett lite mer stillsamt sätt, och på eget initiativ så att säga. Orden ”*Fröjd i Herren är vår starkhet*” från Neh. 8:10, känns då så påtagliga och konkreta. I början av 1990-talet, besökte den malaysiska evangelisten Rani Sebastian vår församling ibland. Jag hade den stora förmånen att få tolka henne. Ofta under förbön och betjänande i mötets avslutning, kunde hon börja att mitt i allt ta en svängom och dansa några minuter. Hon berättade att när hon blev riktigt trött, fick hon ny styrka i kroppen när hon dansade. Då kunde hon ha varit i tjänst i upp till fyra timmar! Detta har jag ibland praktiserat själv, och kan bekräfta att det verkligen fungerar. Prova själv! Dra för gardinerna hemma och skruva upp volymen till någon lovsångsmusik med ordentlig rytm i, så ska du få se! Och du kan vara lugn: det är helt bibliskt. Kung David dansade också! Numera har jag åldern inne för lite långsammare danser. Om man vill vara riktigt diskret, kan man t.o.m. dansa med tårna inuti skorna!

Fler ”vitamininjektioner”

Svåra upplevelser kan bli rena ”vitamininjektionerna”, och här kommer fler exempel på det! Vid ett tillfälle i församlingens sjalvårdsarbete, blev jag oerhört frustrerad. Det var förmiddag, minns jag. I samtal med de andra medarbetarna på sjalvårdscentret, upptäckte jag att en kvinna hade berättat en massa saker för mig som visade sig vara uppiktade. Då sade någon till mig: ”Du måste hela tiden vara medveten och fundera på om det du hör är

sant.” Jag kontrade med: ”Om jag ska hålla på med det också, vill jag inte vara med längre. Nu går jag hem. Ni får ta mina samtal också!” Ja, jag blev riktigt upprörd.

Väl hemma, tog jag på mig pyjamasen och kröp ner i sängen med en stor hög musikskivor och en cd-spelare. Den dagen föddes ett av våra mest uppskattade program: ”Lyft blicken – sånger och bibelord i svåra tider.” Samtidigt kom också ”Inför Tronen”, en skiva full med lovsånger. Den dagen valde jag ut de flesta sångerna och när jag fick vända ”den lediga dagen” till något gott hade jag fått ny kraft att gå tillbaka till själavårdssamtalen igen. Jag behövde bara hämta ny kraft hos Herren. Den livsinställning jag har, att vända varje svår situation till något gott, har gett mig många vittnesbörd att dela med andra.

Barnasinne

Jag är mycket sällan sjuk, och det är jag mycket tacksam för. De tillfällen som jag förhindras vara i farten som jag brukar, har ofta resulterat i någon produktion. På det viset har alla produktioner sin egen lilla historia. Som när vi var nyinflyttade i Lund 1980. Vi bodde då i ett område med många barn, och jag fick Röda hund. Samtidigt hade jag också halsfluss, och jag mådde jättedåligt. Då låg jag på en madrass på vardagsrumsgolvet under dagarna. Jag lyssnade på evangelierna (ljudböcker), och så fort jag kom till en av Jesu under eller kraftgärningar spelade jag in det på dubbelkassettdäcket. När alla evangelierna var genomlyssnade och alla under kopierats, lade jag bakgrundsmusik på den ena kanalen. Tio år senare blev denna kassettidé till CD:n ”Jesus gör under”, som jag brukar rekommendera att man lyssnar till när man är sjuk. Gärna när man sover, då sjunker det djupt in. Man vaknar då trosstärkt, och man får erfara det som Ordsp 4:22 talar om att *”Ordet är liv för var och en som finner det, och läkedom för hela hans kropp.”* Läkedom kan också översättas med ordet ”medicin” från hebreiskan. Medicin verkar naturligtvis lika bra när man sover, som när man är vaken. Personligen somnar jag väldigt snabbt när jag lyssnar

på bibelläsning. Istället för att få fördömelse över det, kan man ju tänka på det positiva man fylls av och drömmer om under tiden!

Den som längtar att få se många mirakler i sitt liv, måste inse att de kommer ur svårigheter som kräver ett gudsingripande. Det är underbart att berätta om hur Gud hjälpt, men det var inte så roligt innan hjälpen kom.

Kapitel 21

SKILSMÄSSAN

”Gud är vår tillflykt och vår starkhet, en hjälp i nöden, väl beprövad.” Ps. 46:2

Skiljas - som vänner

Mitt livs djupaste kris började under hösten 1998. Efter 27 års äktenskap ville min man skiljas. Han hade tagit tjänstledigt ett halvår och följt yngste sonen Jonte till USA. Jonte skulle bo hos storebror Michael och studera i USA, precis som syskonen fått göra i hans ålder. Michael blev dock oväntat utkommenderad som militär till f.d. Jugoslavien, och Jonte återvände hem redan några veckor efter skolstart. Så blev det dock inte för maken. Han meddelade mig att han tänkte stanna kvar i USA och ta ut skilsmässa. Det som jag aldrig hade trott skulle kunna hända mig, och som jag alltid ansett vara det absolut värsta som hade kunnat hända, det höll på att bli min verklighet. Det hjälpte inte att jag först vägrade skriva på några skilsmässopapper. I december var ärendet på tingsrättens bord, och vi fick sex månaders provotid.

Det här blev en oerhört svår tid för mig. Jag valde själv att avstå från att predika, undervisa och lägga händerna på människor i förbön. Sorgen över att det som Gud hade sammanfogat skulle gå i spillror var för stor. Jag kunde inte tala om saken utan att gråta. När det hände på offentliga platser, som t.ex. på Försäkringskassan, blev det mycket pinsamt. Men där sade man: ”Du ska vara glad att du kan gråta, så att du inte bara bär allt inom dig,” Det kändes ändå inte som en tröst i det läget.

Jag ville verkligen inte skiljas! Jag jobbade hela tiden med att försöka förlåta Ed och hålla vägen tillbaka öppen. Det var bara några få personer i församlingsledningen som jag hade berättat skilsmässoplanerna för. Hur jag än försökte, fanns det ingen väg

tillbaka. Istället fick jag vara med om mitt livs starkaste manifestation av hur Gud kan hjälpa oss i förlåtelse-processen. Ed kom på blixervisit till Sverige några dagar i mars månad, för att hämta sina saker och hälsa på Jonte, Christy och barnbarnet Jamie. Jag varken ville eller orkade träffa honom, utan bodde över hos en väninna. Den eftermiddagen var det en liten samling i kyrkan, och jag berättade om Josef i Gamla Testamentet och hans attityd i prövningarna. Josefs bröder kastade honom i en brunn, och sålde honom till slavtjänst i Egypten. Där blev han felaktigt beskylld och fick många år i fängelse. Men Josef höll sitt hjärta rent från bitterhet och därför kunde Gud upphöja honom. Han blev Faraos närmaste man och hjälpte många människor igenom den stora hungersnöd som drabbade landet. När hans bröder kom för att köpa säd, och Josef så småningom berättade vem han var, sade han: *"Ni tänkte ont mot mig, men Gud har tänkt det till godo genom det som nu har skett för att bevara många människors liv."* 1 Mos 50:20. Medan jag talade över detta, började Gud plötsligt att tala i mitt inre. Jag hade haft svårt för att förstå orden i Rom. 8:28, att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Herren. Svårigheten låg för mig i att hantera såna saker som verkligen inte Gud hade sänt. Så mycket ondska som finns - och så nu skilsmässan också! Nu upplevde jag att Herren talade till mig om att allt det i livet, hur ont det än är, som jag vägrar att vara bitter över, kan Han vända till något gott. Denna uppenbarelse blev sedan som ett tema för mitt liv.

Guds Ande kom över mig den där stunden, och det blev så självklart för mig att jag och maken skulle skiljas som vänner. Jag åkte till lägenheten där han befann sig, och med Guds hjälp kunde jag i mina barns närvaro tacka honom för allt det fina vi haft tillsammans under alla år. Resten kunde vi stryka ett streck över! Att jag kunde göra detta, var inget mindre än ett mirakel. Det förstår nog alla som gått igenom en skilsmässa. Det är så, att när vi går på försoningsuppdrag på detta sätt, backar hela himlen upp oss. Med denna handling från min sida, släppte den tunga sorgen över mig. Efter det kunde jag bearbeta förlusten och upptäcka hur

sorgearbetet gick in i nya faser på ett sunt sätt. Det var Guds stora nåd som gav mig kraft att gå vidare.

Ljuset vid horisonten

Under denna mörka period blev mitt lilla barnbarn en oerhörd tröst för mig. Då skilsmässan blev offentlig, fick jag också uppleva mycket stöd från människor i min omgivning. Alla frågor som plågade mig: ”Kommer jag någonsin att predika igen?” och ”Vem vill nu läsa min bok?” skingrades, och jag såg ljuset vid horisonten. Gud har ett särskilt hjärta för änkor och faderslösa, och jag började ta till mig de löften som rör dessa: *”Gud i sin heliga boning är de faderlösas fader och änkors försvarare, en Gud som ger de ensamma ett hem och de fångna frihet och lycka.”* Ps 68:6-7.

Jag brukade regelbundet besöka en församling i Värmland, där vi hade möteshelger från fredag till söndag. När de ringde från församlingen någon gång under våren för att bekräfta ett inplanerat datum följande månad, började jag gråta. ”Tyvärr, det går inte,” sa jag och berättade om skilsmässan. Efter samtalet berättade jag för Håkan att jag lämnat återbud. ”Nej,” sade han, ”det ska du inte göra. Vi åker dit tillsammans och tar några möten vardera.” Paul Forsén bokade också in sig på den här helgen, och på så sätt fick jag deras stöd för att börja predika igen. Håkan och församlingen stöttade mig på flera sätt att komma igång igen, och jag upplevde mycket kärlek genom deras omsorg om mig.

Under våren åkte jag också på ett möte med en amerikansk talare. Jag var inte intresserad först, men hade ingen bra ursäkt att inte följa med, så jag lovade att komma. Natten innan det var dags, hade jag passat mitt barnbarn, så det hade inte blivit mycket sömn för min del. Detta var rena katastrofläget för mig, att ens behöva sitta på ett möte i det skicket, och mina farhågor besannades. Jag somnade på tredje bänken, och hade ont i huvudet och fördömelse när jag vaknade. Vad hade hon predikat om, tro? Efter att talaren hade bett för alla som kom fram för förbön, sade någon till mig: ”Gå fram du också, du kanske får något från Gud.”

Talaren berättade sedan att hon hade tänkt under sin predikan: ”Vad är det för en konstig människa som sitter där och sover?” När jag sedan kom fram, var det som om hennes starka profetiska gåva bara exploderade. Herren talade om frihet, och att min tjänst skulle bli mycket stark. Något av det kanske mest förvånande att säga till någon som just suttit och sovit i mötet kändes följande ord: ”Sverige behöver din glädje!”

Med detta fick jag svaret på en fråga jag bar på just då. Medan jag hade arbetat med boken ”Det finns frihet”, hade jag funderat på om jag skulle sluta upp med mina roliga historier och bli lite mer allvarlig istället. För tillfället undrade jag om jag överhuvudtaget kunde ha med humor i boken. Så kom alltså svaret på detta genom en helt främmande människa, som inte hade en aning om vem jag var. ”Sverige behöver din glädje!” Jag är tacksam för Guds tilltal även på den punkten. En stark upplevelse av frihet från allt betryck som tyngt mig kom över mig den kvällen. Utan att bry mig om vad folk skulle tänka, brast jag ut i en glädjedans.

Orden i Jes. 61:1-3 betydde mycket för mig då, och numera talar jag gärna och ofta över den texten. *”Herrens, Herrens Ande är över mig, ty Herren har smort mig till att predika glädjens budskap för de ödmjuka. Han har sänt mig att förbinda dem som har ett förkrossat hjärta, att ropa ut frihet för de fångna och befrielse för de bundna, till att predika ett nådens år från Herren och en hämndens dag från vår Gud, för att trösta alla sörjande, för att låta de sörjande i Sion få huvudprydnad i stället för aska, glädjens olja i stället för sorg, lovprisningens klädnad i stället för en modfälld ande. Och de skall kallas ”rättfärdighetens terebinter”, planterade av Herren till hans förhärligande.”*

Svetlana

Under våren innan Ed gav sig av, hade han pratat om att vi borde bjuda hit Svetlana från Moskva att vara hos oss. Detta särskilt med tanke på att Ed skulle åka med Jonte till USA en termin. Så blev det också, och Svetlana delade lägenheten, en trea, med mig. Snart tillkom även Jonte, och emellanåt Christy också. Christy hade en

egen lägenhet, men kom ofta på besök med sin nyfödde son. Svetlana fick arbete som bl. a. språklärare på den kristna skolan, och hon fanns vid min sida under det där svåra året. Tack gode Gud för Svetlana! Det var förresten hon som, i början av 1990-talet, var med om ett mirakel med en dator som jag berättat om i tidigare böcker. Svetlana hade arbetat en tid på en bibelskola med 500 elever i Moskva. Vid terminsstarten skulle personliga antagnings- och informationsbrev delas ut till alla eleverna. På kontoret hade Svetlana med flera medarbetare ägnat ett drygt kvartal, under mycket enkla förhållanden, med att samla in och administrera elevregister och andra uppgifter. I registret fanns även tidigare års elever, och sådana som inte blivit antagna. Sammanlagt fanns namn, adresser och uppgifter på fler än 2000 elever.

Men så skulle man byta datorprogram, och detta installerades kvällen innan terminsupptakten. En dataexpert utförde installationen, men han var tveksam till hela projektet eftersom det var riskabelt. Farhågorna besannades också. Alla uppgifter försvann! Det gick inte att återskapa någonting, och man hade inga säkerhetskopior. Svetlana och hennes medarbetare på kontoret kunde inte acceptera att flera månaders arbete plötsligt bara skulle vara borta! Tron reste sig på insidan och de bad: ”Gud, du har all information i himlen. Du vet ju deras namn, adress och har uppgifter om var och en. Vi kallar på ett mirakel. Lägg in det i datorn igen!” Gud hörde kvinnornas desperata men trosvissa bön. Nästa morgon fanns åter uppgifterna i datorn. Experter tillkallades, men de kunde bara konstatera att det inte fanns någon mänsklig förklaring, utan det var ett mirakel.

Kapitel 22

OMEGASKRIFT

”För människor är det omöjligt, men för Gud är allting möjligt.” Matt. 19:26

En helt ny fas i livet

Innan jag släpper Ed ur livsberättelsen, vill jag göra en viktig reflektion. Under de två åren i Kansas, när Ed var Director of Conselling och satt mycket med studenter med drogproblem och självmordstankar, såg jag hans stora frustration. Han har genom åren haft en förunderlig gåva. Både genom människokänedom och övernaturlig gåva har han kunnat berätta för människor om deras djupa problem och orsakerna till det. Så var det också i denna helt profana miljö där elever satt och grät på hans kontor. Problemet var bara att han inte kunde ge dem vad han tyckte var några ”verkliga” svar och lösningar på deras problem. Han kunde alltså inte säga något om sin tro och Jesus. Han bestämde sig för att lämna det som han var utbildad till, men som han egentligen inte tyckte var svaret, eftersom han inte fick blanda in tron i det hela. Självt har jag ju inte läst en bok sedan tonårstiden, framför allt inte fått någon psykologiundervisning (mer än de första grunderna i pastorsutbildningen, som rörde olika människotyper). Det jag såg hos Ed av övernaturliga gåvor att träffa mitt i prick och sedan kunna hjälpa någon genom bön inspirerade mig. Att jag gav mig på att samla erfarenheter och vittnesbörd för en s. k. själavårdsbok var mycket Eds förtjänst.

Ed hade doktorerat i psykologi, och hade siktet på att arbeta vid ett kristet universitet. Innan Ed försvann ur mitt liv hade jag skrivit 11 kapitel, och trodde boken var färdig. Jag bad honom att läsa igenom den. Den bestod då enbart av dokumenterade vittnesbörd. Hans kommentar var: ”Du har skrivit som om alla vet

vad det handlar om. Lägg nu till och förklara alla detaljer för dem som inte vet eller förstår någonting. Gör sedan en lista på vad man kan göra, steg man kan ta vidare, och hur man kan be. Människor älskar punkter och listor. Gör sedan ett index i slutet där du listar olika problem, samt ange var man kan läsa om det. Då blir det både som en lärobok och en uppslagsbok.” Jag vill på detta sätt ge Ed ”credit” för sitt viktiga bidrag till den bok som nu finns utöver världen på många språk. Utan hans insats, som visserligen bara tog honom några timmar, men hans kunskap som tagit många år att inhämta, hade troligen inte ”Det finns frihet” blivit mer än en liten vittnesbördsbok. Innan tryckningen lästes manuset av läkare, psykologer, psykoterapeuter, socionomer och pastorer m. fl. yrkeskategorier, och konstruktiva råd gavs.

Min inställning har varit att jag vill ha all kritik innan tryckning, inte efteråt - när det är för sent. Ordsp 15:31-32 har mycket god visdom som jag velat anamma. Citatet är från Levande Bibeln *”Om du lyssnar till konstruktiv kritik, kommer du att bli en av de främsta bland de visa. Om du inte gör det, kommer du att skada både dig själv och dina intressen.”* För mig har detta varit en nyckel, och jag vill ge rådet vidare till andra som skriver. På ett tidigt stadium fick ett av landets största förlag ta del av manuset men de avböjde. Då fanns ett råmanus som skulle räcka för en bok på ca 120 - 150 sidor. Efter ett drygt kvartals ytterligare bearbetningar och tillägg av en anställd skribent, ville två förlag samarbeta. Det nu bearbetade materialet omfattade nära 300 sidor, men i det läget ändrade de intresserade förlagen sig – och det berodde inte på boken. Man sade: ”Vi har hört talas om skilsmässan. Då vill vi inte ge ut boken, det blir ju inte trovärdigt.” Herren talade då till mig: ”När du är beredd att skriva om allt, även skilsmässan, kommer boken ut”. Detta utökade boken med ytterligare sidor, och den slutliga produktionen stannade vid 330 sidor! Idag är jag så tacksam att inget förlag ville ge ut ”Det finns frihet”. För som det normalt fungerar i förlagsvärlden, hade upplagan slutat vid max 2000 exemplar. Enligt gängse praxis hade jag fått köpa boken från förlaget, med endast 50 % rabatt. Det hade helt enkelt inte

gått att sprida den på det sätt som Gud hade för avsikt att göra. Och nog hade Gud märkliga planer att sätta i verket! Tre dagar efter det negativa beskedet från förlagen, letade jag efter något i skåpet på mitt kontor. Då hittade jag kopior av de då tre år gamla skoluppsatserna, som innehöll en hel skolklass vittnesbörd från ett besök i himlen!

En alldeles vanlig men ovanlig torsdag

Under en morgonsamling i mars 1997, inträffade något märkligt i fjärde och femte klass vid den kristna skolan i Uddevalla, som församlingen Fristaden varit med om att starta. Innan skoldagen börjar, har man en kvarts morgonsamling som anknyter till den kristna tron. Skoldagen i övrigt följer läroplanen. Vid den här dagens morgonsamling, ville flera av barnen att man skulle be för dem. Någon mådde dåligt, någon annan hade ont någonstans och lite andra behov. Just den här morgonen var jag där för att hämta något. Det fanns ingen speciell känsla hos mig av att något särskilt var på gång. Däremot visst jag ju att pastor Håkan bara några timmar tidigare hade återvänt från Pensacola, Florida, där han hade besökt en församling med stark väckelse. Vi som församling hade länge bett Gud om att få del av den väckelsen, och vi såg fram emot att lyssna på Håkan den helgen i kyrkan. Vi kom att få ta del av väckelsen, men inte som vi hade tänkt oss. Det var vanliga skolbarn som kom att förmedla detta.

Denna morgon skulle någon besöka sjätte och sjunde klass, där bl. a Jonte gick. Personen hade inte dykt upp, och rektorn gick runt och letade efter en klassvakt. Jag låg ”illa till” att bli utsedd, eftersom jag inte hade någon tid att passa. Men jag ville absolut inte vara klassvakt åt Jonte och hans livliga kompisar! Just då kom min räddning. Några elever i fjärde och femte klass hade fått syn på mig och bad mig vara med i förbön. Ögonblickligen smet jag in till dem, och kom så undan rektorn. Jag var alltså inte speciellt ”andlig” den morgonen utan tänkte mest på mig själv och mitt eget ärende, faktiskt. Detta ägde rum veckan före påsk. I efterhand kan man konstatera att påskens verkliga innebörd fick bli tydlig

och uppenbar för eleverna genom det som sedan hände. Resultatet av Jesu död och uppståndelse är ju grunden i den kristna tron, och medför övernaturlig kraft, bl. a. på de sätt jag nu ska berätta om. Vid morgonsamlingen började påtagliga helanden ske. Några blev omedelbart helade från värk i nacken, en annan från ryggont. Och sedan hände något alldeles speciellt: Guds kraft kom så starkt att eleverna inte kunde stå på benen! I klassrummet i Uddevalla denna marsdag 1997, låg de flesta av barnen på golvet under den Helige Andes kraft. Detta pågick sedan hela förmiddagen. Barnen grät och skrattade, många låg helt orörliga under långa stunder, ca 30-40 minuter. Planerade lektioner fick flyttas till senare tillfälle.

När det hela var över, avslutades förmiddagen med att alla fick skriva en kort uppsats om vad de hade upplevt. Dessa lästes sedan upp i en gudstjänst, men kopiorna låg sedan i mitt skåp i tre år. Jag tog uppsatserna och gick in till Håkan och sade: ”Vilket kapital vi har här, det är ju fantastiskt!” ”Ja,” svarade Håkan, ”gör något med det.” Omgående började arbetet. En språklärare från Kiruna, Marie och Håkan Enoksson var på besök en vecka, och vi träffades för att samtala. Marie fick läsa manuset på den blivande ”himlaboken”, som slutligen fick namnet ”Den bästa dagen i mitt liv.” (Den numera kända konstnärinnan Natalie Rudebo, då 16 år, fick uppdraget att måla omslagsbilden.) Marie sade: ”Om du vill, kan jag redigera den. Sådant älskar jag att göra.” Innan hon åkte fick hon dessutom ”Det finns frihet” med sig på en cd-skiva och gjorde en del justeringar på den.” Herrens tilltal kom i mitt inre: ”Gör om AlphaOmega till ett bokförlag – och ge ut boken om skolklassen själv. Det kommer att bli en plattform för ’Det finns frihet’ att ges ut”. Så klev jag återigen in på nya områden.

Manifestationer av Guds närvaro

Hösten 1999 kom jag iväg på min första predikoresa till Spanien. Jag fick då uppleva en helt ny dimension av himmelsk närvaro, som jag aldrig ens hade hört talas om tidigare. I ett enkelt möte som hölls hemma hos en familj, kom Guds närvaro starkt. Efter en stund kunde vi alla se små guldstänk som började komma över en

del personer. Det blev genast en stor glädje bland de församlade, och man berättade för oss hur det hela hade börjat några månader tidigare. Några av de närvarande hade varit på en resa i USA och besökt ett antal olika kyrkor. Jag minns inte några detaljer av deras berättelse, mer än att guldstänk kom över dem vid olika tillfällen under mötena. Fenomenet hade fortsatt visa sig även sedan de kommit tillbaka till Spanien. Det brukade ske medan de var bedjande och sjöng lovsånger. Man berättade för mig om liknande manifestationer av himmelskt guld på olika håll i världen, och jag var helt fascinerad.

Vid det här tillfället i Spanien, kunde jag själv se hur det glittrade på flera personer som var klädda i mörka kläder. Man sade att det glittrade i mitt ansikte också, och när jag tittade mig i en spegel såg jag en fyrkantig guldformation på min kind. Den var tillräckligt stor för att jag själv skulle kunna se den så tydligt. Under den här veckan hade jag med mig materialet till boken ”Den bästa dagen i mitt liv”. Gud välsignade mig med upplevelserna av himmelskt guld just då jag arbetade med den.

Under hemresan på planet satt jag tillsammans med mina två medarbetare som ofta rest med mig genom åren, Ingrid Högman och Stina Espenkrona. Ingrid hade också fått uppleva hur guld föll på henne, men inte Stina. Plötsligt när vi satt där och samtalande om detta, föll det guldstänk också på henne. Guldet lade sig på hennes arm, och hon blev förstås alldeles salig. Den förunderliga himmelska närvaron kom även till oss där i flygplanet! Upplevelserna med himmelskt guld fortsatte en kort tid både i Uddevalla och även på någon mötesresa i Sverige. När jag tre månader senare återvände till Spanien för fler möten, passade jag på att fånga några guldstänk på en tejpbit. Väl hemma i Uddevalla gick jag till en juvelerare och frågade vad det var för något? Efter att juveleraren undersökt glittret på tejpbiten, sade han: ”Tag med dig större briljanter nästa gång, så kan jag montera dem åt dig i en ring.” Ännu efter 10 år glittrar de lika mycket. Nog var det äkta vara, alltid.

Jag är så tacksam för Guds påtagliga närvaro under min första tid som ”singel”. Barnen åkte till USA det året, och jag firade min

första jul ensam. Mitt hjärta och många av mina tankar befann sig dock i himlen, eftersom jag jobbade med den lilla boken med skolbarnens upplevelser. Tomrummen i mitt liv fylldes under tiden av himmelsk närvaro. Tack gode Gud!

Änglar i skogen på barnläger

Sommaren 2002 anordnade församlingen Fristaden ett läger i Dalsland för barn mellan nio och tretton år. Lägreten hade 45 deltagare från södra och mellersta Sverige. Förutom vuxna ledare och medarbetare, fanns också tio tonårsledare. Fem av dem var med bland barnen i skolklassen som besökte himlen fyra år tidigare. När dessa som själva haft så starka gudsupplevelser blev ledare, 14-15 år gamla, fick de vara med och föra det vidare. Den primitiva lägergården, ganska långt från civilisationen, kallas "Ödegården". Där finns varken elektricitet, rinnande vatten eller mobiltäckning. Temat för lägreten var "Att möta Gud". Detta var vårt fjortonde barnläger. Självt har jag haft förmånen att få besöka alla lägren och få berättas från mitt liv och be för barnen.

Sista kvällen, efter kvällsmötet, hade deltagarna bett för varandra i små grupper men flera av tonåringarna fortsatte att be under kvällsfikat. Och de höll ut i flera timmar! Samtidigt som de bad och klockan nästan hunnit till midnatt, gick några mellanstadiekillar genom skogen på väg till tälten. De hade fått lov att vara uppe länge den sista kvällen. Det var då det hände: en kille kom springande till tältet för att väcka dem som sov. Alla måste få se! Vitklädda varelser visade sig överallt i skogen. En del trodde att det var ledarna som klätt ut sig i vita kläder, men det var änglar. Vissa barn såg tusentals änglar, andra uttryckte att de såg en hel här, andra såg hundra änglar. När de kom nerspringande till lägerchefen, Gunilla Gniste, var de rejält uppskakade. Men hon svarade: "Ni kan vara helt lugna. Det beror på vad som händer i samlingsalen med tonårsledarna som ber så intensivt. Gud har skickat hit änglar för uppdraget att verkställa bönerna".

En 11-årig tjej berättade sedan att hon bett i samlingsalen, när några killar kom och berättade att det fanns änglar nere vid sjön.

Sedan hon var liten hade hon bett att hon skulle få se en ängel, så hon gick dit för att se efter. Hon fick då se två änglar och blev så glad att hon började gråta. Efter en stund blev Guds närvaro så stark att hon inte kunde stå på benen längre, utan hon föll ner på stranden. Det gick inte att få kontakt med henne, så några ledare bar henne genom skogen upp till samlingssalen. När hon låg där på golvet, upplevde hon hur hon besökte himlen. Hon såg glimmande gator och glada människor. Jesus kom fram till henne och hon upplevde även att hon fick se sin storebror, som hade dött innan hon föddes. Fler liknande upplevelser från lägret finns dokumenterat i boken som heter ”Vad hände sen”. Dessa starka läger har sedan fortsatt varje sommar. Sommarlägret 2009 var det nästan lika många tonårsledare som deltagare. Guds närvaro är attraktivt.

”Den bästa dagen i mitt liv”

Knappt ett halvår efter att jag påbörjat arbetet med den lilla boken ”Den bästa dagen i mitt liv”, blev den färdigtryckt i 5000 exemplar. Samtidigt hade Paul Forsén en ledig period då han befann sig mellan två jobb. Han tyckte det var jobbigt att vara arbetslös, och jag sade till honom: ”Använd tiden och skriv ner dina vittnesbörd och gör en enkel bok om Gud som din pappa!” Boken ”De faderlösa Pappa” blev det slutliga resultatet, en bok som hjälpt många att få en mer rättvisande bild av vår himmelske Fader.

Boken ”Den bästa dagen i mitt liv” kom så äntligen ut i april år 2000, och därefter gavs både ”Det finns frihet” och ”De faderlösa Pappa” ut, i slutet av oktober. Den dagen då hela 2,5 ton böcker på tio pallar anlände till Uddevalla, hade redan tillräckligt med förskottsinsbetalningar och beställningar kommit in för att betala hela tryckningen på Bookwell i Finland - på 30 dagar! När det tre veckor senare närmade sig jul, och responsen på böckernas innehåll började komma, blev jag alldeles överväldigad. En stark gudsfruktan och förkrosselse kom över mig. Ett fullständigt, ofattabart mirakel hade ju skett! Tänk att jag hade genomfört produktionen av en 330-sidorsbok, trots min synskada. Det är inte mitt eget verk, utan Guds kraft som gjort det möjligt, och ingen vet det bättre än

jag. Det av egen styrka i sammanhanget, är att jag inte gett upp när det blivit tufft, utan hållit ut och slutfört verket. Mycket av det djupare innehållet i böckerna har kommit efter hand medan jag har skrivit, och jag har själv förundrats över de sanningar som Gud uppenbarar. Efteråt har jag gråtit när människor berättat hur de blivit betjänade när de läst boken. Det är bara nåd alltsammans.

Små predikanter

Mellan jul och nyår, precis när jag började slappna av efter en hektisk tid, kom känslor av fruktan. ”Hur ska jag kunna leva upp till alla människors förväntningar? Hur ska jag klara av att redogöra för allt som står i boken? Och alla kallelser som börjar komma att hålla möten! Nu vill jag nog inte vara med längre!”, tänkte jag. Jag kände mig oerhört liten och otillräcklig, jag som inte ens själv läst en bok på 40 år. Gud vet precis hur Han ska ta oss i varje situation, så också denna gång. På den kristna TV-kanalen ”God Channel” sändes en intervju med en 28-årig kille i USA, som bara vägde 21 kg. Han var född med en muskelsjukdom och kroppen utvecklades inte som den skulle. Huvudet var det enda i normalstorlek, och ansiktet såg snyggt och trevligt ut. Resten av kroppen var sammantaget inte mycket större än huvudet, och lemmarna helt förvridna. Han satt fastspänd i en hög elrullstol, men hans ansikte lyste! När jag fick höra att han var evangelist, att han ber för sjuka och har skrivit en bok - blev jag alldeles överväldigad. Sanningen i orden i 1 Kor. 1:28-29 blev så stark: *”Och det som i världen var svagt, det utvalde Gud, för att Han skulle låta det starka komma på skam. Och det som i världen var ringa och föraktat, det utvalde Gud – ja, det som ingenting var – för att Han skulle göra det till intet, som någonting var. Ty Han ville icke, att något kött skulle kunna berömma sig inför Gud”* (1917). Jag tänkte: ”Om jag är liten och begränsad, så är den där killen ännu mindre. Kan han bli använd av dig Gud, så kan jag. Jag överlåter mig till att fullfölja kallelsen,” sa jag till Herren. Joh. 3:30 säger: *”Det är som sig bör att Han (Jesus) växer till och att jag förminskas”* (1917) eller med andra ord: *”Han måste bli större och jag mindre.”* (Folkbibeln).

Förresten, på tal om att vara liten, så får jag ganska ofta kommentarer från människor som lyssnat mycket på mina inspelningar och därför tycker att de känner mig. När vi träffas säger de: ”Va? Är du så liten?” Med mina 156 cm står jag aldrig bakom predikstolarna - jag skulle ju kunna slå hakan i kanten.

En vecka efter att jag sett TV-programmet med den lille predikanten, var det trettondagsafton. Hemma låg några videoband som yngste sonen hyrt och glömt lämna tillbaka. Jag blev jättearg, för jag tänkte på böterna - men också på ösregnet där ute! I denna sinnesstämning gick jag den 20 minuter långa promenaden till videobutiken i stan. Jag slapp straffavgift, men var genomblöt av regnet och ville inte gå tillbaka hem direkt. Jag gick istället till mitt kontor i församlingens lokaler. Då jag satte mig på stolen framför min läsapparat kom Guds Ande över mig. Han lyfte av mig min irritation och gav mig inspiration att börja skriva nästa bok, nämligen ”Det finns hälsa och helande.” Han gav mig hela idén, och jag skrev på bara några timmar den första delen av boken. Kläderna var nästan torra när det var dags att gå hem, och då hade det slutat regna. Det är som det står i Sak. 4:6: ”*Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger Herren.*”

OmegaSkrift

Förlaget AlphaOmega hade funnits sedan 1981, och det slogs 2005 ihop med bokhandeln Skriftstället. Det nya namnet blev en kombination av de båda namnen: OmegaSkrift. Församlingen behövde byta lokaler, vilket tyvärr medförde att bokhandeln fick läggas ner. Något som är unikt för och som gör OmegaSkrift helt annorlunda än andra förlag är att vi inte har några anställda. Jag har inte tagit ut royalty eller vinst från försäljningen av böckerna. Allt går till missionsarbetet istället. Därmed kan vi trycka stora upplagor, ”frikostigt ge till allt gott verk” och uppmuntra ”kolportörerna”, på samma sätt som jag själv blev bemött av förlagen för många år sedan, som jag berättade tidigare. Genom åren blev det 27 kassettproduktioner. Var och en av dessa tog mellan ett till fem år att producera, d.v.s. ungefär lika lång tid som arbetet med

en bok. De flesta av dessa produktioner har senare gjorts om till cd-format, och dessa säljs alltså fortfarande. Vid 25-årsjubileet 2006, räknade vi ut att förlaget omsatt ca 200.000 kassetter och CD-skivor. Sedan dess har vi inte räknat igen. Några av de mest sålda produktionerna är ”Ingenting är omöjligt”, ”Förlåtelse” och ”Psaltaren”. Den sista inspelningsstudion (den fjärde) revs i mitten av 1990-talet. Orsaken till detta var att jag då inte kunde byta till den digitala tekniken, eftersom jag inte kan titta på en dataskärm. Sista produktionen som kommit ut på senare tid är ”Vatten där jag finner ro” (eller den eng titeln, ”Beside still waters”). Instrumentalmusiken på skivan är producerad av Bo Lillberg, och den har genom åren använts i många profana sammanhang, t ex på fängelser, rehabiliteringar och i stökiga klassrum. Det finns t.o.m. en begravningsbyrå i Finland som sedan ett antal år tillbaka ger cd:n till alla sina klienter, 700 stycken i skrivande stund. Ofta spelar vi den också under förbönen i våra mötesavslutningar. Förlaget har numera även talböcker i mp3-format och DVD-program inspelade av norska TV-Inter, kallat ”Cafékvällar”.

Kapitel 23

UT ÖVER HELA VÄRLDEN

”Sänd ditt bröd över vattnet, ty med tiden får du det tillbaka”.
Pred. 11:1

Till Afrika

I april 2001, strax efter att ”Det finns frihet” kommit ut, reste jag med Gunilla Gniste och två andra medarbetare till Kenya på missionsresa. Det var mitt första besök i Afrika. Jag skulle tala på en kvinnokonferens i Nairobi, Kenya, med sammanlagt ca 7000 kvinnliga deltagare. På denna plats hände något mycket märkligt. Det var under den första konferensdagen, då ett 30-tal ledare och talare befann sig i ett fikarum mellan mötena. En kenyansk, kvinnlig evangelist började tala profetiskt och betjäna olika personer i rummet. Ingen visste något om mig, mer än att jag kom från Sverige. Det var först nästa dag som det var dags för mig att tala. Jag var ett av de sex blekansiktena i den annars mörkhyade skaran, så jag syntes bra förstås. Men under denna stund i rummet, började Herren att tala genom den kenyanska kvinnan till mig. Kvinnan bar fram ett budskap om en bok, som handlade om ödmjukhet och om vad Herren skulle göra genom den. Det var inte bara en bok avsedd för Sverige, utan den skulle nå ut över hela världen - och boken skulle ta mig över hela världen. Det var ett våldsamt spännande budskap för den tid som jag befann mig i just då. Efteråt talade jag med kvinnan, men hon hade ingen aning om vad hon hade sagt.

När jag så småningom kommit hem igen, förstod jag att det gällde att översätta boken ”Det finns frihet” till engelska. Sedan måste den även göras tillgänglig för länder där man inte kan köpa dyra böcker. Ett bibelord från Pred. 11:1 kom starkt i mitt inre: *”Sänd ditt bröd över vattnet, ty med tiden får du det tillbaka.”* Bekräftelsen på detta kom sent en kväll, precis när jag höll på att

somna. Plötsligt kom ingivelsen: ”Sätt på TV:n, på God Channel!” Just då sändes det ett program med en känd bibellärare som hette Derek Prince som numera är hemma hos Herren. Han talade om Alpha och Omega, ett av namnen på Jesus taget ur Uppenbarelseboken (det är första och sista bokstäverna i det grekiska alfabetet). Jesus är begynnelsen och änden, alltings början och alltings slut, eller som det står i Hebr.12:2: ... ”Jesus, trons upphovsman och fullkomnare.” ”Försäkra dig,” sade predikanten, ”att det du gör är initierat av Herren, för det han beställer, betalar han.” Derek Prince har gett ut många böcker, videos och kassetter som finns över hela världen på många språk. Under sin TV-predikan berättade han hur han vid ett tillfälle hade ekonomiska problem i sitt förlag. Han och hans fru åkte bort några dagar för att be och rådfråga Herren om vad de skulle göra. Svaret de fick var: ”Ge bort material till kristna ledare i andra länder som inte har råd att köpa.” Efter att de lytt detta tilltal, hade de aldrig mer ekonomiska problem och materialet spreds över hela världen. Efter denna tydliga bekräftelse genom Derek Prince, fanns det ingen tvekan längre om att det jag upplevt var rätt,.

Översättningsarbetet

Det visade sig bli en lång process att förverkliga Guds vilja för översättningen av boken ”Det finns frihet”. Först hade flera personer arbetat med översättningen till amerikansk engelska, men den blev inte riktigt bra. Efter två år och en hel del utgifter insåg jag att detta inte gick att använda, särskilt som flera kapitel bara hade försvunnit i hanteringen. När jag väl insåg detta faktum, kändes det jättesvårt. Jag var förtvivlad, men hade ännu inte berättat för någon hur det låg till.

Under ett års tid hade en kvinna som heter Kerstin Fullerton rest mycket med mig. Hon är uppvuxen i Sydafrika, i en svensk missionärsfamilj, och har bott där med egen familj i många år. Familjen hade några år tidigare flyttat till Sverige för att arbeta i UMU (Youth with a mission), världens största missionsorganisation. UMU-basen de bor på ligger i Ljungskile, bara några mil från

Uddevalla. Kerstin och jag hade sedan tidigare bestämt en tid för att träffas just den här jobbiga dagen. Hon ville fråga mig om en sak. Vad det gällde, ville hon inte säga i förväg. När vi träffades berättade hon, att hon länge upplevt att hon skulle ställa sig till mitt förfogande för någon uppgift. Själv trodde hon att det gällde något mer än att hjälpa mig med städningen. Hon åkte hem den dagen med uppgiften att översätta ”Det finns frihet” till brittisk engelska, som faktiskt är det mest gångbara språket i resten av världen utanför USA. En kvinna från Nya Zeeland, som arbetar med textbearbetning inom UMU, jobbade sedan tillsammans med Kerstin i ”The way out”-projektet (den engelska boktiteln) som tog två år. Bara Gud kan fixa något sådant - ett mirakel hade skett igen! 10000 böcker trycktes i Finland år 2005, och omgående skickades 3500 exemplar till Nairobi för distribution till pastorer och bibelskoleelever. Utöver detta har boken gått ut till minst 60 nationer som vi känner till. Boken finns även att ladda ner gratis från nätet på www.thewayout.se.

Språksvårigheter

Åren tillsammans med Kerstin Fullerton var väldigt roliga. Hon har humor och tog inte illa upp när vi skrattade åt hennes språkliga misstag. Hon talar en helt vanlig småländska, men modell äldre eftersom hon lärt sig den av sina föräldrar i Sydafrika. Isolerade från att höra lite mer uppdaterad småländska, hade de tappat bort ett och annat under åren. Man anar inte bristerna i svenska språket förrän de plötsligt dyker upp. Några exempel som Kerstin generöst delar med sig av, är då vi första gången reste ihop till Norrland. När vi i sovvagnen på tåget tog fram vår medhavda frukost, sade hon: ”Jag tittar framåt på smörgåsen.” ”Jaså,” sade jag, ”hur gör du då?” Hon hade gjort en ordagrann översättning från engelskan, där man säger: ”I’m looking forward to my sandwich.” En annan gång besökte vi en församling inom Svenska kyrkan under en helg. Kerstin hade aldrig tidigare sett mässkrudar och andra kyrkotextilier som nu förevisades för oss i sakristian. Vid en gudstjänst pålyste en ung präst en kristen rockfestival som skulle hållas i regionen.

Den hade fått namnet ”Jesusrock.” Efteråt pratade lovsångsledaren med Kerstin och berättade att hon var gift med ”han med Jesusrocken”. Då undrade Kerstin om hon menade ”den vita” (alltså prästens vita rock, alban).

Många gånger har vi skrattat åt hennes upptäckter av ordet ”häck.” Hon kände bara till den som växer i trädgården. Vid ett tillfälle när teamet satte sig i bilen, sa någon: ”Flytta på häcken!” ”Häcken?” sade Kerstin jätteförvånad och förstod ingenting. Senare kom en mamma gående med en massa barn omkring sig. ”O, hon har häcken full!” sa någon. Återigen blev Kerstin helt oförstående och sade: ”Häcken?” När sedan hon och jag satt i en mindre samling på Fristaden, berättade en kvinna att hon hade varit ute och klippt häcken den eftermiddagen. Då vände sig Kerstin till mig. Hon höll på att explodera och utbrast: ”Vilken häck är det nu då?”

En dag var jag på besök hemma hos Kerstin. Hennes då engelsktalande familj hade i förväg blivit informerad om att jag var nästan blind. Efter en dag tillsammans sade en av deras yngre pojkar, där han satt bredvid mig: ”Mom, what did you say was wrong with her, was she half-deaf or half-dumb?” (”Mamma, vad sade du att det var för fel på henne, var hon halvdöv eller halvstum?”) Det fanns ju inga tecken på att det skulle kunna vara halvblind. Gissa om jag har skrattat mycket åt detta.

När Kerstins nästan 80-åriga föräldrar flyttade tillbaka till Sverige efter 50 års missionstjänst i Sydafrika, ville hon naturligtvis hjälpa dem på alla sätt. Hon hittade en gratisbroschyr på apoteket om något som hon trodde handlade om klimatomställningar. Temperaturskillnaderna är ju mycket stora mellan Sydafrika och Småland. Föräldrarna tackade senare för den intressanta broschyren, som de båda hade läst. ”Klimakteriet” stod det på omslaget till häftet. Kerstin fick väldigt roligt när hon upptäckte sitt misstag. Hon uttalade förresten ordet med betoning på sista i:et.

Fler översättningar

Sommaren 2004 medverkade jag på Trosognistans konferens i Ralingsås, den välkända ”Smålandskonferensen.” Under ett helt

år hade jag bett mycket om en dubbel smörjelse över mitt liv. Jag hade blivit så inspirerad av profeten Elisa. Jag hade just avslutat en bokproduktion som heter ”Naturligt Övernaturligt.” En dag på konferensen nere i Småland, kom tre olika personer med en hälsning till mig. De talade alla om att det skulle ”komma en dubbel smörjelse över mitt liv”. Den tredje var Birger Skoglund, som jag inte hade träffat tidigare. Birger Skoglund är en förkunnare med en mycket stark profetisk träffsäkerhet. Han förmedlade följande från Herren till mig: ”I dag kommer en dubbel smörjelse över ditt liv. Den kommer att verka under natten, och i morgon kommer du att se det.” Gissa om jag hade svårt att sova den natten.

Nästa morgon höll jag i ett kvinnomöte, och av någon anledning blev det hur mycket skratt som helst. Skämt och allvar varvades, hela vägen. Var det detta som det skulle bli dubbelt av, tro? Vid lunchen satt Kerstin Fullerton och jag tillsammans med en talare från Indien: David Prakasam, som är känd i Sverige sedan 25 år. Han frågade om de fick översätta boken ”Det finns frihet” till hindi och tamil? Det lät ju oerhört spännande. Bredvid honom satt en missionär som just återvänt från Kina. Inom kort kom olika personer och talade om att få översätta boken till bengali, thailändska och burmesiska. Kontakter knöts även för en översättning till arabiska. Vid denna tidpunkt var den ryska översättningen redan tryckt, översatt från svenska till ryska.

Varje översättning kantas av en egen historia. Ingenting går på räls precis, och översättningarna har krävt mycket arbete. Det mesta har tagit ca tre-fyra år att slutföra. Allt detta är egentligen helt omöjligt, men uppdragsgivaren är expert på omöjliga saker. På min 60-årsfest höll Lena-Maria Klingvall en konsert till förmån för Kina-boken, och 40.000 kr kom in. Några år senare kom en gåva från en person på 100.000 kr för tryckningen. Det är med stor glädje jag kunnat besöka de olika länderna, ha konferenser och få möjlighet att bli delaktig i arbetet bland behövande barn. Intäkterna av bokförsäljningen på de olika språken går till barnhem eller socialt arbete. Vilken glädje! I sovrummet har vi bl. a. en tavla med bibeltexten ”Sänd ditt bröd över vattnet...” En annan tavla

Fångad av hopp

är ett foto av de 90 barnen i Omkoi, Thailand, med Erik och mig i mitten. All kamp, vånda och slit med böckerna blir värt det, när man ser resultaten.

Kapitel 24

BARNEN

”Herren är trofast i allt han säger och kärleksfull i allt han gör.” Ps 145:13 b

Barnens Beskyddare

Jag är mycket tacksam för mina barn, och vi har nära kontakt trots att de numera bor i USA. Barnen är en gåva från Gud, och jag har berättat många härliga upplevelser från deras uppväxttid. Sedan tonårstiden har alla tre barnen under perioder dock vållat mig stora bekymmer också. Vid några olika tillfällen fick jag mycket konkreta tilltal av uppmuntran från Herren, tilltal som jag genom åren hållit fast vid. Vid ett tillfälle upplevde jag påtagligt hur Herren talade: ”Ta du hand om mina barn, så ska jag ta hand om dina barn.”

Vid ett annat tillfälle fick jag en stark impuls att gå ner till havet. Det gjorde jag nästan dagligen ändå, men det kändes som om Herren ville tala till mig om något. Solen lyste och jag såg inte ett moln på himlen. Väl framme vid udden, efter att ha gått vägen mellan vattnet och ett högt berg, började det plötsligt att regna. Jag var inte klädd för regnväder alls, så jag vände mig snabbt om för att skynda hemåt. Alldeles framför mig fick jag då se en fantastisk syn. En stor regnbåge började på vägen framför mig och gick vidare upp över berget. En så vacker regnbåge och på så nära håll – det hade jag aldrig tidigare sett. Jag bara stod stilla och tittade förundrat. Så upplevde jag Herren säga: ”Jag är trofast. Jag ska ta hand om dina barn.” Lika plötsligt som regnet hade börjat, lika plötsligt upphörde det, och solen lyste åter från en klarblå himmel. Varför visade Gud mig en regnbåge? Ja, så talade Gud till Noa efter floden, som det står om i 1 Mos. 9:12-17. Många gånger har jag påmint mig om alla de hälsningar från ovan som jag fått genom åren, och blivit styrkt i mitt inre. Gud är trofast!

Det jag nu ska berätta är naturligtvis med barnens medgivande.

Michael

Min äldste son Michael upplevde mycket starkt Guds kallelse till heltidstjänst redan under tonåren. Han började förbereda sig och sökte till en bibelskola. Sedan hände något som vi inte förstod, och han gjorde en tvärvändning i sina planer. Istället åkte han till USA och utbildade sig till yrkesmilitär. Hans farfar hade visserligen varit yrkesmilitär i 25 år, men det var svårt att förstå hur han kunde komma att tänka på en sådan karriär istället. Efter två år i militär skolning och träning, kom Michael hem på besök för första gången. Återseendet blev mycket gott, särskilt som det hade varit några dramatiska timmar dagen innan. Han hade flugit till Europa med ett militärflygplan, och den dagen sa man på nyheterna att ett amerikanskt militärtransportplan hade störtat i Adriatiska havet. Alla omkom. Ed trodde att det var Michaels flight, och blev alldeles ifrån sig. Jag upplevde ett stort behov av att gå åt sidan och be. Jag överlät Michael åt Herren och bad om klarhet i vad som hänt. Mänskligt sett skulle det ju ta många timmar innan vi kunde få några som helst besked, men jag kände att jag behövde få veta nu. I rummet ensam med Gud, kom en förunderlig frid till mig. All min oro försvann, och framför mig såg jag liksom orden skrivna: ”GUD ÄR TROFAST”. Med detta visste jag att Michael var okej, och försökte lugna ner Ed. Några timmar senare ringde telefonen med de underbara orden: ”This is Michael, your son.” Han befann sig då på färjan från Tyskland till Göteborg.

Militärlivet blev tufft. Det gick sju år då Michael tyvärr inte gick på Herrens vägar. Sommaren 2001 var han klar med sin militärtjänst. Då inträffade den tragiska händelsen med attentatet i New York den 11:e september. En vecka senare hade vi en festkväll med 20-årsjubileum för förlaget, AlphaOmega. Mig ovetandes kom ett e-postmeddelande med en hyllning från Michael som lästes upp inför alla. Inte ett öga var torrt i lokalen efter detta och själv behövde jag flera omgångar med näsdukar. Det var ett av mitt livs

mest känslofyllda ögonblick. Så här löd en del av meddelandet översatt till svenska:

”De senaste dagarna har jag fått omvärdera vad som är viktigt, och det har fått mig att begrunda vad jag egentligen gjort med mitt liv de senaste tio åren. Tyvärr har jag inte gjort det Gud bad mig göra. Istället flydde jag undan allt jag kunde, för att jag blev rädd. Frukten finns inte längre i ekvationen... Det som skedde i New York var verkligen fruktansvärt och skakade om mig i mina grundvalar. Gud använde det för att tala till mig på ett sätt som jag inte upplevt på länge. Nu vet jag vad som är viktigt och vad jag måste göra. En av de saker som imponerat på mig när det gäller Anita är, att oberoende av vad som hänt i världen har hon varit fokuserad på det som Gud bett henne göra. Jag hoppas bara, att när allt är över ska hon också kunna vara stolt över mig. Jag tackar Gud för att jag har en person som Anita som ber för mig, som ber att Gud ska ge mig styrka och att jag ska komma på rätt spår igen. Jag vill att hon ska veta att alla hennes böner inte har varit förgäves, och att jag skulle känna mig hedrad om jag fick kämpa sida vid sida med henne. I mina ögon är hon en general i Guds armé och jag tar nu värvning på nytt.” Detta hände alltså år 2001. Sedan dess har Michael gått fyra år på ett kristet universitet, där han också träffat sin fru Heather. De har nu två härliga pojkar, mina barnbarn, Noah och Clayton.

Första gången jag mötte Ed tillsammans med hans nya fru, var på Michaels bröllop sommaren år 2004. Efter att jag förlåtit och välsignat dem i årtal på långt avstånd, kom nu det stora testet. Jag kände nämligen hans fru sedan många år tillbaka. Hon kom från Uddevallatrakten, och var 23 år yngre än jag. Hur skulle jag reagera när vi möttes? Förresten, vad säger man: ”Hej, roligt att ses igen!”? Men jag tänkte att hon säkert var lika nervös och spänd som jag själv. Flera gånger tänkte jag: ”Gode Gud, hur gör jag?” Men jag hade rätt inställning, och när man är på försoningsuppdrag backar hela himlen upp! Så jag fick en ingivelse som jag tror var Guds strategi: Uppför dig svenskt! Köp blommor och gratulera till hennes doktorering och lärartjänst vid universitetet. Det tyckte jag

kändes bra, så jag frågade Ed vilka blommor hans fru tyckte bäst om? Det var röda rosor.

På vägen till deras hem, var vi och shoppade i ett varuhus. Vid ingången fanns blommor och jag valde ut en liten bukett, men, jag tog den inte med ut runt varuhuset. När jag till sist skulle hämta min lilla bukett, såg jag att de hade bundit en jättestor bukett med de finaste, mörkröda rosor. Den var dessutom nedsatt i pris, och jag förstod att det var den jag skulle köpa till Eds fru. Det blev en överväldigande känsla när jag fick gratulera med den finast tänkbara buketten - som förresten höll sig fin hela veckan ut.

Vid ett besök hemma hos Michael, fick vi vid ett tillfälle uppleva ett trosstärkande gudsingripande. Erik och jag ber dagligen om änglavakt över våra barn och barnbarn, och då nämner vi dem alla vid namn. I skrivande stund är det 25 stycken. Clayton, Michaels yngste son, var vid tillfället 14 månader gammal och full av upptäckariver och klätterglädje. Sådant kräver extra mycket änglavakt. Huset hemma hos Michael har en lång och ganska brant källartrappa. Källardörren från hallen är barnsäkrad, men en dag hade dörren av misstag lämnats öppen. Hur länge den varit obevakad vet ingen, men jag hörde hur familjemedlemmar från hallen plötsligt ropade förtvivlat: ”Oh, my God!” Man såg Clayton ligga på mage nedanför trappan - utan att gråta. Att barnen gråter när de ramlat, brukar ju vara ett hoppfullt tecken. Men tysta barn kan vara allvarligt skadade. Mamma Heather rusade ner för trappan, men då satte sig pojken upp - helt oskadd. Hade han ramlat nedför trapporna, borde man ha hört både dunsar och skrik, och han skulle säkerligen ha blivit skadad. Det finns ingen annan förklaring än att en ängel tog en flygtur med honom. Tack, Gud - änglarnas uppdragsgivare.

Christy

Med åren upptäckte vi att barnen egentligen var engelsktalande och tänkte på engelska, fastän de talade flytande svenska. Ed pratade engelska hemma, och det var även engelska på TV, i dataspel m.m. Därför blev det tuffare i skolan när de kom till högstadiet och gymnasiet och liksom behövde översätta allting i huvudet. Därför tentade alla tre av det amerikanska gymnasiet istället. Så blev det också för Christy. Hon hade en strulig tonårstid, och tyvärr var alkohol inte något främmande för någon av barnen. Ibland fanns det också andra droger med i bilden. Christy har sagt att det bästa som hänt henne var när hon 21 år gammal blev gravid med sonen Jamie. Hon hade då vistats i Tyskland ett år, och där hade hon levt runt ganska vilt. Efter det året kom hon hem och bodde hos mig tills barnet föddes. Sedan ordnade hon en egen lägenhet.

Innan Jamie föddes, sade jag till Christy: ”Med min dåliga syn kommer jag inte att kunna vara barnvakt, men jag håller gärna i baby, om jag har någon med mig i rummet.” Christy blev glad över att jag sade det själv. Hon hade tänkt på det, men inte velat föra det på tal av rädsla för att såra mig. Hon ville inte ha mig som barnvakt på grund av alla tänkbara faror som skulle kunna uppstå. Så vi var överens innan pojken föddes: ingen barnpassning. Verkligheten blev dock en helt annan. Pojken fick spädbarnskolik. Alla som har en aning om vad det innebär förstår att min dotter behövde hjälp för att få sova ut ibland. Av allt vyssande och gungande i mina armar, fick vi en nära relation. Efter bara några veckor, följde lille Jamie med sin mormor i barsele eller vagn. Både under såväl möten som bibelskoleundervisning fungerade det alldeles utmärkt.

Mitt lilla barnbarn och jag hade nästan ett år av underbar gemenskap på tu man hand, och jag fick njuta av att vara mormor fullt ut. I en månads tid var jag dessutom ”dagmamma,” då Christy studerade. Hon fullföljde då sina studier i USA, och under tiden tog jag semester i fjorton dagar för att vara mormor dygnet runt. Åh, vad jag njöt! För den som är bekant med småbarnslivet, är det lätt att förstå hur knepigt det kan bli om man inte ser. Tröjan kom ibland på bak och fram, men det är ju en bagatell. Den enda stora

tabben (som jag vet om) var när nappflaskan hamnade i örat istället för i munnen. Det är ju väl att det inte finns något ”sug” i örat, så någon större skada innebar det ju inte. Dessutom är jag övertygad om att mormors kärlek var viktigare än absolut exakta mått på vällingpulvret. Herren gjorde det omöjliga möjligt, och jag fick uppleva den fantastiska njutningen av att vara ”aktiv” mormor.

Om jag och min dotter hade fått hålla fast vid att detta skulle ha varit omöjligt, hade jag missat den underbara välsignelsen att få vara med mitt barnbarn. Man ska inte bestämma sig i förväg för vad man klarar eller inte klarar av. Vi människor har betydligt större kapacitet än vad vi ibland anar – alldeles särskilt om vi räknar med Guds hjälp.

När Christy 5 år senare väntade sitt andra barn, mådde hon inte så bra. När jag en dag bad för henne, hörde jag mig själv säga: ”This is going to be another miracle baby.” (”Detta kommer att bli ytterligare en mirakelbaby”). Jag blev själv förvånad över det som kom över mina läppar. Men det kändes bra och all oro släppte. Nästa gång jag pratade med Christy, som då bodde i Texas, berättade jag om orden som kommit ur min mun. Hennes respons var: ”Men det var ju det Michael kallades.” Det var sant, och jag svarade: ”Allt jag vet är att det kommer att bli bra med din baby.” Senare, på en ultraljudsundersökning, konstaterades det att barnet hade alldeles för höga ventriklar, som tydde på vattenskalle. Detta var något som gått i arv från både mammans och pappans sida.

Läkaren remitterade dem till en specialistklinik. Christy ringde mig och berättade: ”Jag grät och var helt förtvivlad i två timmar efteråt. Sedan tänkte jag på det du sagt och jag blev alldeles lugn.” Efter att ha tänkt och pratat igenom det hela ytterligare, frågade Christy om hon fick komma hem till mig tills barnet var fött. Hon kände sig trygg i att Gud skulle ta hand om barnet, men eftersom hon inte visste när helandet skulle ske, ville hon ha den tiden tillsammans med mig. Jag hade ju redan gått igenom ett helande av den vattenskalle som Michael hade haft. I min tvårumslägenhet fick Christy och den då femårige Jamie dela på vardagsrummet,

jag tog sovrummet och Jonte sov på en madrass i köket tills han kunde flytta till en kompis.

I sjunde månaden gjordes en stor ultraljudsundersökning i Sverige, baserad på journalerna från USA. Tack och lov! Då hade undret redan skett, ventriklarna var helt normala och man såg inte ens något behov av ytterligare undersökningar ens efter att barnet var fött. Vi fick se ytterligare ett mirakelbarn, ”Another miracle baby.” Barnets far kom till Sverige för att vara med vid förlossningen, och Christy lämnade BB samma dag – med den friske lille sonen Nickolas, kallad ”Nick”. Så fort Nicks pass blev klart återvände familjen till USA. Det var så gott att ha fått denna tid tillsammans, inte minst med ”min” lille Jamie.

Jamie och Nick

Christy bor sedan många år i USA och har en härlig familj med två pojkar. Hon har gått en krokig väg för att komma dit hon är i dag, men det har gått bra för henne. Hon har även lyckats bra i arbetslivet. En gång gjorde hon en liten tatuering med svensk text på insidan av handleden. Det står ”Tappa aldrig blicken”, och under texten sitter Alpha och Omega-tecknen, som är ett namn på Jesus. Hon vet att hon måste ha blicken på Honom och vill påminna sig om det. Hon berättar inte för någon vad det står, det är hennes lilla hemlighet. Hon hade funderat i över tio års tid på vad hon ville tatuera in och som skulle följa med hela livet. Det var inget dåligt val av budskap.

Det är också så gott att se Guds omsorg när det gäller boendemiljön för våra nu vuxna barn. Både Michael och Christy bor med sina familjer i den stad i Virginia där det kristna universitetet ligger. Innan Christy flyttade dit, läste hon någonstans att den staden var bland de fem bästa platserna i USA att bo i för barnfamiljer. Där finns t.ex. bortåt 700 kyrkor men bara en krog. Behöver jag säga att det är en glädje att varje år besöka barn och barnbarn.

Jonathan (Jonte)

Jontes livshistoria är något som kan ge hopp till många! Jonte hade en jättetuff skoltid. Han ville inte gå i skolan, och tog varje chans att slippa. Han lyckades också krångla sig undan läxorna, särskilt som jag inte kunde läsa och kolla allt han gjorde (eller snarare inte gjorde). När han skulle börja åttan följde han, som jag berättat tidigare, med Ed till USA för att bo med Michael ett tag och gå i skolan där. Michael blev dock skickad till f d Jugoslavien och Ed pratade om skilsmässa. Så Jonte kom tillbaka hem bara en månad in på terminen. Ett år senare åkte han med Christy till USA för att åter igen förenas med Michael, som då befann sig i Texas. Jonte gick nionde klass där. Men när han sedan kom tillbaka till Sverige, kunde han inte tillgodoräkna sig året i USA. Enda lösningen var att han skulle få gå på Individuella programmet, men då hoppade han av. Jonte var verkligen jättestrulig. Jag kan förstå att när Ed försvann ur familjen, tappade Jonte förtroendet för vuxenvärlden och ville inte ha med vuxna att göra. Det gällde i högsta grad lärare.

Jonte bodde tillsammans med mig i en trerumslägenhet. En dag fick jag veta att en kille med drogproblem skulle flytta in i höghuset, och Jonte kände honom. Ögonblickligen kände jag: Nu är det dags att flytta. Jag behövde ju också flytta till en mindre lägenhet. Jag hade inte ställt mig i bostadskö, för jag visste inte var någonstans i stan jag ville bo. Jag ringde omgående till min hyresvärd, som har de flesta hyresrätterna i stan och frågade om de hade någon ledig tvåa? ”Vi har precis fått in en som ännu inte gått ut till bostadskön. Vi kan boka dig på den.” blev svaret. Jag tittade på lägenheten samma dag, och kunde också skriva på kontraktet. Det visade sig att det var en äldre kvinna som hade bott i lägenheten, men hon hade avlidit, därför gällde bara en månads uppsägning. För första gången i mitt liv fick jag välja nya golv och tapeter, för hela lägenheten skulle renoveras innan jag flyttade in. Det kändes helt enormt. Vilken omsorg Gud har! Efter en månad satt Jonte och jag i en fräsch lägenhet, med underbar utsikt, perfekt läge, gångavstånd till allt - och bara fem minuters promenad till havet. Jag hade aldrig kunnat hitta något så bra själv, och

dessutom är det lång kö för att få lägenhet i dessa hus. Vad ingen lägenhetsinnehavare i höghuset jag hade bott i visste, var att hela huset skulle renoveras och att alla skulle tvingas flytta ut en tid på hyresvärdens bekostnad. När jag just då ringde och frågade efter en annan lägenhet såg man chansen att slippa betala min flytt. Därför fick jag gå före i kön och fick en lägenhet med drömläge. Gud såg till att jag ringde precis rätt dag och stund.

Gud har många gånger talat till mig genom versen: ”*Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra, jag vill ge dig råd och låta mitt öga vaka över dig*” i Ps. 32:8. När jag fick lägenheten blev den sista delen av den här bibeltexten på nytt verklig för mig på ett särskilt sätt. Gud vakar över mig, mina omständigheter och detaljer som är helt omöjliga för mig som människa att räkna ut. Vilken trygghet! Gud har omsorg om detaljerna i våra liv och på märkliga sätt kan Han ta oss förbi byråkratin. ”*Han förmår göra långt mer än allt vi ber om eller tänker,*” som det står i Ef. 3:20.

På sommarhalvåret var jag dagligen nere vid havet, fick idéer och gick hem och skrev ner dem i den bok jag för tillfället höll på med. Under den här tiden gjorde Jonte ännu ett försök att gå i skolan i USA, och då ställde jag in mig på att åka till Afrika i perioder. Nu när alla var utflugna kunde jag fullfölja min missionskallelse. Det fungerade dock inte för Jonte. I den delstaten får anhöriga böta om elever skolkar. Efter att ha börjat på två olika skolor var det stopp.

En dag ringde Jonte från USA och sade: ”Om jag inte får komma hem nu, vill jag inte leva längre.” Vi pratade i en timme. Under tiden pratade Herren med mig om ett bibelställe jag ofta talat över. Det är fyllt av så underbara löften: ”*Nej, detta är den fasta jag vill ha: Lossa orättfärdiga bojor, lös okets band, släpp de förtryckta fria, bryt sönder alla ok, ja, dela ditt bröd åt den hungrige, skaffa de fattiga och hemlösa en boning, kläd den nakne var du än ser honom och drag dig inte undan för den som är ditt kött och blod. Då skall ditt ljus bryta fram som morgonrodnaden och ditt helande visa sig med hast. Din rättfärdighet skall gå framför dig och HERRENS härlighet följa i dina spår. Jes. 58:6-8.* Nu

upp-levde jag Herren säga: ”Vill du ha mer helande och smörjelse i din tjänst?” Naturligtvis var svaret ja. ”Dra dig då inte undan ditt eget kött och blod. Ta hand om Jonte!” Sonen kom hem och vi delade husrum i min tvårummare. Jag sov i vardagsrumssoffan, hade kontoret i köket och Jonte fick ta mitt sovrum. Han började läsa på Individuella programmet igen, och gick nästan hela året innan han återigen hoppade av. Strax därpå fyllde han 18 år, vilket innebar att allt ekonomiskt stöd försvann från alla parter, eftersom han inte längre gick i skolan. Det innebar ca 4000 kronor mindre att röra sig med per månad, även om han kostade lika mycket. Pappas understödspflicht hade nu upphört, och det blev ekonomiskt tuftt. Ett halvår senare fick jag en livsförvandlande insikt som jag sedan ofta har talat om. Det handlar om sådd och skörd.

Lagen om sådd och skörd – en viktig princip

Lagen om sådd och skörd är en biblisk princip, en andlig verklighet, som jag nu var på väg att lära mig. Här måste jag kila in en viktig passus i min berättelse om Jontes väg genom sin svåra tonårstid. Under en resa till USA, då jag besökte Christy och Michael lyssnade jag på en kristen TV-kanal. Två välkända förkunnare talade oberoende av varandra om samma sak den dagen, och budskapet slog ner som en bomb i mitt inre. Jag hade aldrig tidigare hört det budskapet, och när den andre predikanten talade om samma sak blev det en livsförvandlande uppenbarelse för mig. Det handlar om att få 30-, 60- och 100-falt tillbaka. Talaren sade bl. a. så här: ”Har du blivit bestulen eller känner dig utnyttjad? Välj att förlåta och se detta som ditt utsäde. Prata inte mer om det, utan släpp det som om det vore utsäde du släppt ner i jorden. Betrakta det som när du lägger en gåva i kollektboxen. Du grämer dig inte över pengarna du förlorat, utan ber Gud välsigna det du ”sått”. Ge tiden, åren som gått och allt du gett ut till Gud. Ge det ”bittra fröet” och lita på Gud för en skörd i ditt liv. Om du släpper det istället för att ”gräva upp det”, kan du få 30-, 60- och 100-faldig skörd.” Markus 4:8 säger: *”Men en del föll i god jord. Det sköt upp och växte och gav skörd, trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt.”* Här talas om Guds Ord

som bär frukt i våra liv, men principen om sådd och skörd gäller på olika områden i våra liv.

När jag hade lyssnat på denna undervisning började Herren tala till mig väldigt konkret. Det handlade om att jag skulle släppa allt negativt som hänt. Jag behövde sluta prata om det negativa, sluta betrakta mig som bestulen och utnyttjad, släppa ekonomiska krav och ge allt som en sådd. Efter det bad jag om en välsignad skörd. Efter ytterligare ett halvår, nu fem år efter skilsmässan, hände något som kan betraktas som ett mirakel. Ed hade de senaste tre åren jobbat som kurator för struliga tonårsskilar på ett gymnasium i USA. Det var inte hans drömjobb, eftersom han är pedagog. Hans dröm, och det han upplevde som en Guds kallelse redan för mer än 30 år sedan, var att undervisa på ett kristet universitet. Vi hade tillsammans burit den visionen tidigare, och jag hade backat upp honom under hans många års studier. När och var skulle det bli verklighet? Kristna universitet i USA tog inte emot ansökningar, utan utnämnde lärartjänster.

Strax innan det jag nu ska berätta hände, hade Ed under en lång-re tid fördjupat sin gudsrelation och gjort en ny helöverlåtelse: ”Gud, om du vill stannar jag kvar hela livet på det här gymnasiet, men om du vill så åker jag till Kina som missionär och lärare.” Det var några veckor kvar till höstterminsstarten. Vår äldste son Michael skulle börja sitt andra år vid ett stort kristet universitet på östkusten. Han fick en ingivelse, ringde sin pappa och bad honom skicka sin meritförteckning. Sedan gick Michael med den till flera olika fakulteter på det kristna universitetet. Professorn i psykologi berättade senare att Michael hade kommit in och sagt: ”Detta är min fars meritförteckning. Han borde jobba här.” och sedan hade han bara gått sin väg. Professorn hade då läst meritförteckningen och sagt för sig själv: ”Ja, han borde jobba här...” Hon ringde upp Ed och tackade för meritförteckningen, men beklagade att de för tillfället inte hade några lediga tjänster. Några dagar senare, skedde dock en förflyttning av en tjänst. Precis innan terminsstarten fanns alltså en tjänst ledig. Professorn ringde och undrade om Ed fortfarande var intresserad? Omgående gick Ed på anställningsintervju och

mötte flera olika kommittéer. På några dagar var det klart och han fick jobbet han drömt om. Så fort hade det aldrig gått till tidigare, sades det. Vanligtvis var rekrytering och tjänstetillsättningar en lång process. Anställningen blev dessutom kungjord på Michaels 30-årsdag. Vilken present! Detta innebar även att Jonathan kunde studera mycket förmånligt på universitetet. Michael hade kommit i precis rätt ögonblick. När jag fick höra om det som hänt upplevde jag Herren säga: ”Nu kommer skörden.” Jag grät av glädje hela kvällen.

Ed har berättat att han på psykologiklinationerna bland annat undervisar om förlåtelse och ber med eleverna. Idag har han och jag samma budskap, fast helt olika publik. Fienden trodde att han hade lyckats förstöra våra liv och krossa Guds planer. Men genom försoning, förlåtelse och välsignande har nytt liv med nya, rika möjligheter blivit förlösta över våra liv. Jag tror att jag genom mina erfarenheter i allt som hänt, på ett relevant sätt kan predika försoning och se Guds mirakelkraft förlösas genom förlåtelsen. Tack vare försoningen, har inte skilsmässan betytt slutet på en andlig tjänst för varken Ed eller mig, utan vi har fått uppleva nåd. Nåd betyder ”oförtjänt favör.” Det är verkligen vad vi har fått. Ändå tror jag inte att skilsmässan som sådan fanns med i Guds plan. Hans plan var att vi skulle vara gifta för livet, och att vi skulle ge våra barn ett helt hem. Där det finns barn med i bilden i ett äktenskap, är det alltid de som får betala det högsta priset när föräldrarna går skilda vägar. Det har varit svårt och tungt att behöva se och vara en del av detta. Min största kamp har kretsat kring skuld och dåligt samvete över att inte räcka till för dem..

Fortsättning: Jonte

Jonte skulle utifrån sin begåvning kunna läsa på universitetet. Men han var ju inte ens klar med högstadiet, och hade kanske aldrig gjort en enda läxa. Han tog sig fram med lite småjobb hos kompisar som hade pizzerior, eller när de behövde renovera ett hus för att kunna starta en pizzeria. Han umgicks nästan uteslutande med invandrarungdomar, vilka också hade trasiga hem. När han

fyllde 20 år, bestämde han sig för att läsa in ett amerikanskt gymnasiebetyg på egen hand och tentera av kurserna, liksom syskonen hade gjort. Nu hade Jonte fått en morot, eftersom han kunde få läsa på universitetet där pappa Ed jobbade. Det fanns inte några stora förhoppningar, men han började i augusti månad att läsa och i november tentade han under tre heldagar. Han gick ut med toppbetyg och blev direkt antagen till universitetet, och började där i januari 2005. Är inte detta helt otroligt? Efter studierna, fortsatte han i rask takt vidare. Numera, 25 år gammal, har han ett prestigefullt arbete inom amerikanska försvaret. Han har börjat ta sin tro på större allvar. På bröstkorgens vänstra sida, nära hjärtat har han också tatuerat ”den gyllene regeln” på latin: *”Därför, allt vad ni vill att människorna skall göra er, det ska ni också göra dem.”* (Matt 7:12). 2002 fick jag en hälsning från Herren genom en kvinna från Nya Zeeland, som inte kände mig eller någon i min familj. Innan vi träffades hade hon bett för mig, och fick då se en bild inför sin inre syn. Hon fick också en hälsning från Herren, som hon skrev ner. Det handlade om att min livsväg var smal, krokig och full av stenar, men när jag vände på stenarna blev de till ädelstenar för andra människor. En liten sten hade kommit in i sandalen, och den gnagde och var obekvämt. ”Den stenen blir en diamant”, upplevde hon Herren säga. Den första delen, med en väg full av stenar som blev till ädelstenar för andra när jag vände på dem, är ett sätt att beskriva boken ”Det finns frihet”. Den gnagande och obekväma stenen i sandalen, förstod jag ögonblickligen kopplingen till: det var Jonte. Tänk att han skulle bli en diamant! Efter detta började jag tänka på honom som en diamant, och har berättat det för honom mer än en gång. Så småningom kom de orden också ofta med när vi bad för honom: ”Gud, fortsätt att slipa din diamant!”

Åren med Jonte, efter att han kommit tillbaka från USA som 17-åring, blev inte enkla. Men vad jag är tacksam för den tiden. Herren hade ju sagt till mig att ta hand om honom. Det betydde att jag stannade hemma från missionsresor och bara åkte ut på helger i Sverige. I tre år var jag hemma. Istället producerades fler böcker, gjordes fler översättningar och mer bokförsäljning som

skulle komma att bekosta missionsarbetet. Tack vare Jonte kunde missionsarbetet nå en helt annan nivå, än att jag bara skulle resa runt i Afrika och predika med en tolk. Nu får ”Det finns frihet”-boken resa i stället, och vi får följa upp den i olika länder. Tack gode Gud för Jonte!

Kapitel 25

PAPPA, MAMMA OCH SIGGE

”Saliga är de människor som har sin styrka i dig, de som har dina vägar i sitt hjärta. När de vandrar genom tåredalen gör de den rik på källor, och höstregnet höljer den med välsignelser. De går från kraft till kraft, de träder fram inför Gud på Sion.”
Ps. 84:6-8

Hälsa och friskvård

Min egen pappa var ett föredöme både för mig själv och många andra när det gällde att sköta hälsan. Han var frisk och aktiv ända tills han dog av sviterna efter en bilolycka, 88 år gammal. Innan dess hade jag aldrig sett honom sjuk eller sängliggande. Några av hans ”hemligheter” som vi kan ta lärdom av var hur han bakade in motionen som en naturlig del i vardagen. Som pensionär promenaderade han flera timmar varje dag. Han valde t.ex. medvetet att gå till affärer som låg på andra sidan av stan, istället för att åka buss. I 80-årspresent tänkte vi ge honom en extra skön fåtölj, men han ville hellre ha en ny motorsåg. Det fick han. De sista åren när han inte cyklade i stadstrafiken längre, hade han en motionscykel i vardagsrummet.

Pappa åt mycket färska grönsaker och frukt varje dag. Dagligen drack han mycket vatten och nypon med diverse nyttiga ingredienser. Han åt fiberrik kost och aldrig vitt bröd. Måltiderna intogs på bestämda tider, och han ”sov middag” som många äldre är vana att göra. Som snickare, egenföretagare och senare som volontär, slutade han alltid jobba på bestämda tider. Han hade alltså klara och fasta gränser i tillvaron, och tillät inte behoven att styra och stressa honom. Söndagar var absolut en vilodag, en Herrens dag.

Varje år reste hela familjen på semester för att ”se sig omkring.” Pappa var mycket nyfiken på livet, och lät sig berikas av allt det goda Gud gett oss att njuta av. Hans sunda livsvanor gav honom ett friskt och rikt liv. Han var verkligen ett föredöme för oss alla. Sådana här livsprinciper var vanligare hos tidigare generationer, och hela samhället fungerade annorlunda. Vi har mycket att lära av de äldres livsföring, om att ha goda vanor och utöva självbehärsknin-
g. Självbehärskning handlar bland annat om att kunna genomföra det man förutsatt sig att göra, särskilt när det gäller vanor som inbegriper vårt fysiska, psykiska och andliga liv.

Mina föräldrars sista tid

Mamma drabbades av Alzheimers, och tillbringade sina sista nio år på en demensavdelning. Så länge pappa levde, besökte han henne varannan dag och tog med henne ut på en tur med rullstolen. När jag besökte henne de första åren och hon inte längre pratade, kunde hon ändå sjunga. Hon kunde alla verserna på ”Tryggare kan ingen vara, än Guds lilla barnaskara.” Hon kunde verserna bättre än jag, och på avdelningen kallade man henne ”Tryggare kan.” Genom åren märkte man att hon var med när man bad ”Fader Vår” eller läste välsignelsen. Anden i människan är ju alltid frisk, även när själen och kroppen inte är med längre. Det var så gott att få uppleva detta med mamma. Under fyra år besökte pappa sjukhemmet tills han en dag blev påkörd av en bil mitt på ett övergångsställe. Den påkörande bilen kom i hög hastighet när pappa gick över gatan. Medvetlös och med skullskador, 11 revbensbrott samt arm- och benbrott, såg det inte så hoppfullt ut. När jag satt och väntade på skjuts för att åka till Lunds lasarett, gav jag pappa tillbaka till Herren och tackade för åren vi fått tillsammans. Han var nu 88 år. Inom mig hörde jag den där stilla och välbekanta Guds röst som sade: ”Jag vill inte att han ska dö på detta sätt. Bed om ett mirakel!” Många andra bad också för pappa runt om i olika församlingar. Efter så många benbrott, fick pappa samma problem med trombocyterna som racerföraren Ronny Pettersson fick efter sin bilkrasch. Pappas värden var mycket låga. Vi bad specifikt för detta, och inom kort

hade hans värden av trombocyter helt oförklarligt gått upp till det normala. Han var nersövd i tre veckor p g a smärtan från revbenen. När han sedan vaknade, blev det första jag hörde honom säga: ”Vilken underbar lovsång!” Jag tror att han hade fått smaka litet på den himmelska världen och lovsången där.

Pappa blev bättre och kom till en rehabiliteringsavdelning för att lära sig gå igen. Några månader efter olyckan hölls ett möte med läkare, sjukgymnast och mina syskon Gunvor och Sigge för att diskutera pappas rehabilitering. När mamma blev inkörd i rummet i sin rullstol, tittade han på henne en gång. Sedan vände han bort huvudet och såg inte på henne mer. Nästa dag lämnade han detta livet för en högre destination. Dödsorsaken gick inte att fastställa, han bara gick till Herren. Personligen tror jag att pappa bad: ”Gud, eftersom jag ändå inte kan lära mig att gå tillräckligt bra för att gå ut med Elly i rullstolen, vill jag att du tar hem mig.” Pappa gjorde aldrig något utan ett syfte. Allt han gjorde skulle vara till nytta eller glädje för någon annan. Det tillfredsställde honom. Hobbyarbete och tidsfördriv var otänkbart. På begravningen sjöng EFS ungdomskör i Lund en sång, som de tyckte passade pappas liv och exempel: ”Jag vill göra mitt liv till en lovsång till dig”. Jag upplever den sången också som min sång och bön, och uppskattar mycket när den sjungs.

JAG VILL GE DIG, O HERRE MIN LOVSÅNG

Jag vill ge dig, o Herre, min lovsång,
Jag vill tacka med skönaste ord
För din kärlek och nåd som är gränslös,
Jag vill tacka för allt gott du gjort.

Jag vill göra mitt liv till en lovsång till dig,
Där var ton skall en hyllning till dig bära.
Och i dagar av glädje och dagar av sorg
Vill jag leva var dag till din ära.

Ingen annan är värd att besjungas,
Endast du, Herre, äger min sång,
Och i himmelens gyllene salar
Skall jag prisa dig evighet lång.

Och om sången nån gång skulle tystna
Eller störas av oro och strid,
Herre öppna på nytt mina ögon,
Så jag ser att hos dig är min frid.

Text: Christer Hultgren

Vid minnesstunden för pappa tog mamma av tårtgarneringen med handen och stoppade i munnen, men det gjorde ingenting. Lilla mamma! Vi syskon sjöng fyrstämigt för henne den älskade psalmen ”Tryggare kan ingen vara”. Det var en upplevelse. En gång hade hon varit en kraftfull och mycket driftig kvinna, men livet är föränderligt.

Det är inte fel att skratta när det blir lite tokigt ibland. Som den gången då mamma fortfarande bodde hemma och jag bad att få låna tandkräm. Hon kom med en tub Karlssons klister. Kanske hon tyckte att jag pratade för mycket? Mamma blev 81 år gammal.

Sigge

Sigge, min tre år yngre bror, var ingenjör. År 2003 fick han besked om att han hade en lungcancertumör som låg för nära hjärtat för att kunna opereras bort. Efter ett drygt års cellgiftsbehandling och strålning, insåg man att cancern inte gick att bota. Vi bad mycket för Sigge, och han hade en stark frid som bar honom. Vi pratade ofta på telefon, ibland nästan dagligen, och träffades flera gånger under den tiden.

En lördagsnatt åkte han in till sjukhuset efter att ha hostat blod. På söndagen åkte jag till min syster och svåger i Skåne, och vi

följdes åt till Karlshamns lasarett på måndagen. I bussen på väg ner lyssnade jag på ”Jesus gör under” för att mata mig med Guds Ord, och fyllas av tillit till Hans makt att gripa in. Vid ett tillfälle under resan bad jag: ”Gud, visa mig hur jag ska be för Sigge när jag kommer dit.” Då fick jag se en syn, något som inte händer mig särskilt ofta. Jag såg Sigge sätta sig upp i sängen och le med hela ansiktet. Han såg mycket lycklig ut. Sedan upptäckte jag att konturerna var suddiga och diffusa, och jag förstod då att det var en andlig varelse jag såg. Det stod klart att Herren skulle ta hem honom. På familjens uppmaning samlades vi alla på tisdagen i Siggas sjukrum. Jag berättade för honom att om inte ett mirakel skedde nu, skulle han snart vara hemma hos Jesus. Vi uttryckte var och en något personligt till Sigge. Jag tackade för att han hade varit världens bästa bror. Vi sjöng vid flera tillfällen bibelkören ”Du omsluter mig på alla sidor,” för den frågade han ofta efter, och vi läste tillsammans Ps. 23 i Psaltaren, herdepsalmen. Vi hade bett sjukhusprästen komma till oss, och vi firade nattvard tillsammans. Det blev en mäktig stund, då något av en himmelsk närvaro omslöt oss alla. Vi turades sedan om att sitta hos Sigge i sjukrummet, men sent på eftermiddagen sade han till sina döttrar: ”Nu kan ni åka hem för jag är trött och ska sova.”

Han sov när sjukhuspersonalen tittade till honom vid 23-tiden, men en stund senare hade han fått flytta hem till Herren. Han fick hembud medan han sov. Vi var så tacksamma över att ha fått avskedsstunden. Vi var också tacksamma över att han slapp lida längre, och att han nu var fullkomligt helad. Att få iklädas den nya kroppen i himlen, är inget nederlag.

När jag senare satt på bussen tillbaka hem till Uddevalla, kändes det tungt och ensamt. Sigge var borta, den man som efter skilsmässan stått mig närmast, och som jag kunnat prata med när som helst. När jag kom in i min lägenhet upptäckte jag att min Clivia blommade. Det är en storbladig krukväxt som blommar med stora orange-röda klockor i en ymnig klase. Men jag hade inte märkt att den hade några knoppar innan jag åkte. Denna blomma är väldigt speciell för mig, för den kom från mina föräldrars lägenhet.

Min syster Gunvor och jag hade delat på krukväxten ett antal år tidigare. När jag nästa morgon berättade för Gunvor att Clivian blommade, sade hon: "Det gör min också." Vi upplevde båda att detta var en hälsning från högre ort. Nu hade Sigge, mamma och pappa träffats.

Jag klarade inte av att vara ensam hemma den dagen, utan gav mig ut på promenad till familjen Gnistes trädgård för att hjälpa till lite där. När jag passerade torget i stan på väg dit, fick jag se ett klädmarknadsstånd. Jag letade runt lite efter en sommarjacka, men det fanns ingen. Då kom försäljaren till mig och sade: "Jag har en skinnjacka till dig." Det var den enda som fanns kvar, och jag fick den till ett mycket bra pris. När jag gick därifrån upplevde jag Herrens stilla röst på insidan: "Varje gång du har den på dig ska du tänka på att jag omsluter dig på alla sidor och håller dig i min hand." Den skinnjackan hade jag sedan på mig nästan jämt, även på begravningen, och jag var så tacksam för budskapet den förmedlade. Jag kände mig verkligen buren och omsluten. Sista veckorna talade Sigge och jag ofta om orden i Ps. 84:6-8: *"Saliga är de människor som har sin styrka i dig, de som har dina vägar i sitt hjärta. När de vandrar genom tåredalen gör de den rik på källor, och höstregnen höljer den med välsignelser. De går från kraft till kraft, de träder fram inför Gud på Sion."*

Min undervisning om helande förändrades i viss mån efter detta. Tidigare hade jag alltid talat om fyra nivåer av helande:

- Kroppens självläkedom. Kroppens fantastiska förmåga att läkas är något som Gud har lagt ner i skapelsen, och utan den ligger vi illa till.
- Helande. En vanlig tolkning är att detta ord står för en "påskyndad läkeprocess", alltså kroppens självläkningssystem snabbas upp. Det kan ta en dag, en vecka, en månad eller längre, men det är en övernaturlig process.
- Mirakel. Detta ord i samband med hälsa och helande används ofta då Gud griper in på ett ögonblickligt sätt. .

- Kraftgärning. Detta står för ett övernaturligt nyskapande av en kroppsdel eller ett organ.

Nu för tiden talar jag om ytterligare en nivå:

Det fullkomliga helandet – en ny kropp i himlen. Alla helanden på jorden är bara tillfälliga och en försmak av det fullkomliga helandet. Med den himmelska kroppen är alla sjukdomar och krämpor för evigt borta.

Kapitel 26

ERIK ANDERSEN

”Nu består tron, hoppet och kärleken, dessa tre, men störst av dem är kärleken.” 1Kor. 13:13

Både dubbel smörjelse och en ny man!

År 2004, samma sommar som jag fick tilltalet om ”den dubbla smörjelsen” och översättningarna till olika språk för boken ”Det finns frihet”, var jag tillsammans med tre andra svenska kvinnliga talare på en kvinnokonferens i Finland. På hemresan hade vi gott om tid innan läggdags, och vi använde kvällen till att betjäna varandra i uppmuntran och förbön. När det blev min tur, och de andra satt tysta en stund för att lyssna in om de fick något från Herren till mig, hade alla fått samma ord: ”Herren kommer att ställa en man vid din sida.” För att jag inte skulle glömma det, köpte de ett familjeparaply till mig på båten.

Detta blev minst sagt omtumlande för mig. Jag hade inte tänkt satsa på någon ny relation. Det tar alldeles för mycket tid att vårda, tänkte jag. Jag siktade på att åka ut i missionsarbete. Snart hade jag dock accepterat faktum och tänkte att Gud ju redan måste veta vem det är? Jag började be för mig själv att jag skulle förberedas, helas och förändras där det behövdes, så att jag var redo när det blev dags. Nästan dagligen bad jag för den blivande mannen, och under en period växte detaljerna fram. Jag upplevde att han var änkeman, att hans fru hade gått bort i cancer, att han var företagare och att han liknade min bror Sigge. Några fler detaljer blev också tydliga, som att han även hade ett barn med någon typ av handikapp. Jag bad för mannens sorgearbete, tröst och helande innan vi ens kände till varandra.

Sedan jag hade blivit ensamstående hade jag nästan slutat laga mat. Jag åt på jobbet, och hemma blev det djupfrysta fiskgratänger.

Det var snabbt och enkelt. Men jag köpte en wokgryta och började laga mat igen. Flera gånger bjöd jag på middag efter söndagsgudstjänsten, ca tio personer åt gången. Utan att säga varför, bjöd jag en söndag hem alla singlar i församlingen på middag. De flesta var killar som kunde äta rejält mycket, märkte jag. Det jag inte berättade förrän ett år senare, var att detta fick bli min ”avskedsfest till singellivet”.

I april månad berättade jag för pastorerna i vår församling om Guds planer för mig. Jag ville förbereda dem så att de inte skulle bli chockade när det plötsligt hände. ”Gud kommer att ställa en man vid min sida”, berättade jag. Så berättade jag vad jag upplevt i bön om alla ”signalementen”. Snart hade det gått ett år, och det började bli jobbigt att ingenting hände. Sigge hade nyligen fått flytta hem till Herren, och saknaden var jättestor. Tomrummet var påtagligt, och det kändes som om den ende man jag kunde prata med utan att behöva boka samtalstid var borta. Efter skilsmässan hade Sigge varit ett så gott stöd för mig. Det kändes nu som att jag var helt ensam i livet.

Några månader senare skulle jag tala på en konferens som kallades ”profetskola” i Dalarna. Jag kände mig inte som någon profet, men tänkte att där ju måste finnas några med en stark profetådra. ”Gud, skicka någon att bekräfta allt vad du har sagt!” bad jag. Tre olika personer förmedlade sedan just sådana hälsningar till mig. En berättade att hon såg mig i brudklänning, en annan såg vigselringar. Det här var budskap från människor jag inte kände, och naturligtvis hade jag inte berättat för någon om mina tankar. Precis innan vi skulle åka hem igen, satt jag och samtalade med en äldre kvinna. Hon var ensamstående, och hon förde saken på tal: ”Längtar inte du också efter en livskamrat?” undrade hon. I samma stund kom huvudtalaren – en stark profet – upp bakom mig, lade händerna på mina axlar och sa: ”Herren ska bryta din ensamhet.” Sedan gick han bara vidare.

Rätt signalment

Några månader senare – i september - fyllde jag 60 år och hade en stor fest. Vid det här laget hade jag faktiskt trott att jag skulle fira den tillsammans med den nye mannen, men ingen hade dykt upp än. Under sommaren hade jag avskilts för missionsarbete vid bokreleasen av den engelska översättningen av ”Det finns frihet” (”The Way Out”). Jag drog ner på predikandet, och ägnade hösten åt att besöka olika vänner som var nyckelpersoner inom missionsarbete. Jag ville söka Guds vägar för framtiden. Jag hade inte bokat in fler möten efter jul utan inväntade nästa steg. I kalendern fanns bara en konferens i Sundsvall inbokad i mitten av januari, sedan var framtiden ett oskrivet blad. Inom mig upplevde jag att tre saker skulle kunna hända: antingen skulle jag få tillbaka synen, få en starkare helandetjänst eller en ny man. En fredagskväll efter nyår grät jag inför Herren och sade: ”Jag vet ingenting om framtiden, jag vet bara en sak. Vad som än händer behöver jag mer kärlek och barmhärtighet för människor. Gud, förvandla mig.”

Nästa morgon ringde min goda vän Kajsa Lidén, som tillsammans med sin man Arne jobbade bland flyktingar i Borås. De hade ofta frågat mig om jag ville följa med dem på möte som de hade för flyktingar varannan onsdag. Jag hade alltid tackat nej för jag ville inte, jag hade inget hjärta för det bara. Det som låg bakom min inställning var, att Jonte under sin tonårstid nästan enbart umgicks med flyktingar och invandrarungdomar. Det hade ibland känts som om jag hade halva arabvärlden boende i min lägenhet, så jag hade liksom fått nog. Men Kajsa var enträgen: ”Anita, ska du följa med till Borås på onsdag? En bosnisk flyktingfamilj med två tonåringar som varit gömda hos någon i drygt ett år har just fått uppehållstillstånd. Vi är bjudna till dem på festmiddag för att fira.” Efter min bönestund kvällen innan då jag bett om mer kärlek till människor, kom mitt spontana svar: ”Jag följer med!” Nu fick jag ju tillfälle att träna på att vara mer barmhärtig.

Så kom onsdagen och det blev dags för den där Boråsresan. Jag var helt inställd på att sitta tyst och lyssna och lära mig något i samtalet med den bosniska familjen. När vi kom fram sade Kajsa:

”Det här huset är stort som en hel brandstation, och det är en änke-
man som har gott om plats för den här familjen.” Så klev vi in i den
enorma hallen och hälsade på alla. Den 14-åriga hunden Carmen,
en liten lurvig Bichon Havanais, mötte mig. Jag satte mig på huk,
och då kom hon och lade huvudet i mitt knä och dröjde kvar helt
orörlig en liten stund. Detta hade jag aldrig tidigare upplevt med
en hund, men förstod att hunden signalerade ett starkt välkommen.
Vi hade bara varit där några minuter, och jag kände redan något
övernaturligt hända. Det blev en god och festlig middag, där det
kändes som om Kajsa och den bosniska kvinnan Sara såg till att jag
pratade och berättade om mitt liv det mesta av tiden. Jag hade ju
följt med för att lyssna och lära mig om flyktingarbete, inte skulle
jag sitta och hålla låda? Mannen i huset hade jag ännu inte pratat
med ens. Vid det stora, långa matsalsbordet satt värden utanför mitt
synfält, bara genom någon enstaka kommentar hörde jag att han var
dansk. Det framkom till slut att änkemannen med det stora huset
hette Erik, och vi fick lite senare tillfälle att bekanta oss närmare.
Inte för en sekund anade jag att detta var min blivande make.

Efter maten satte Erik och jag oss framför brasan i det enorma
vardagsrummet. Jag sade: ”Det måste ha varit en stor hjälp för
dig i ditt sorgearbete att den här familjen kunnat bo hos dig?”
”Ja,” sade Erik, ”och så har ju vi fått träffas.” Snabbt for mina
tankar runt. ”Har vi träffats”? Lika snabbt kunde jag konstatera
att signalementen stämde: änke-man, frun gick bort i cancer, egen
företagare med ingenjörsfirma - och han liknade min bror Sigge.
Erik fortsätter samtalet: ”Jag vet inte vad jag ska göra med mitt
liv framöver, kanske något helt annat.” Lite omtumlad svarade
jag bara: ”Jag vet inte heller vad jag ska göra framöver.” Mycket
mer blev det inte sagt, för vi skulle iväg till mötet. Men kanske för
första gången i mitt liv, fick jag en mycket handfast eskort nerför
den höga yttertrappan och in i bilen. Visserligen var det vinter, men
jag kände mig nästan som en drottning. Kajsa och Arne bara fnis-
sade. Erik och jag satt bredvid varandra på flyktingmötet. Återigen
sade vi båda att vi inte visste vad vi skulle göra i framtiden, men
Erik ville komma och hälsa på i Uddevalla i alla fall. Han hade

läst flera av mina böcker, och många år tidigare hade han med sin familj lyssnat på bl. a. kassetten ”Ingenting är omöjligt” där jag berättar om mitt liv. Därför hade han tänkt att det skulle vara roligt att träffa mig någon gång. Den kvällen kunde jag inte somna. Till slut bad jag Kajsa komma in så vi fick prata. Hon förstod med en gång vad vi skulle prata om, och där slog hela mitt känsloliv kullerbyttor när jag fick bejaka vad som hänt. Jag somnade inte förrän fem på morgonen.

Väl tillbaka i Uddevalla nästa dag mötte jag Elisabeth Sääf. Hon visste inte var jag hade varit någonstans, men berättade: ”När jag hörde din röst vällde det upp i mig. Nu har det hänt, det Anita pratade om för ett år sedan.” Den övernaturliga bekräftelsen kändes väldigt bra, nu var det ju ingen tvekan. Under helgen som följde var jag med på en Junia kvinnokonferens i Sundsvall. Vi bodde hos en pensionerad kyrkoherdefamilj. Han påminde både i sitt sätt och utseende om Erik, tyckte jag. Innan vi åkte därifrån, insåg jag att kyrkoherde Einar hade fått heta Erik för mig hela helgen. På hemresan berättade jag om ”min Erik” för mina Junia-vänner, och det blev ett glädjetjut på tåget. Efter detta åkte jag till USA och besökte mina barn en månad. Där blev det också glädjetjut när jag berättade nyheten, och alla var jätteglada. Efter två månader kom så Erik på sitt första besök hos mig, och efter några veckor var vi båda överens om att dela livet tillsammans. Gud är så god!

Bröllop

Första gången Erik hälsade på hos mig var på Siggas födelsedag. Den dagen blommade också Clivian igen, och det kändes himmelskt. Det berättade jag inte för Erik förrän senare. Erik påminner förresten mycket om både pappa och Sigge i sin personlighet. Jag har verkligen fått det bästa. Efter ytterligare ett år stod bröllopet i Uddevalla kyrka. Pastor Håkan Gniste var vigselförrättare och prästen Egbert Schütte från Eriks hemförsamling, Lutherska i Borås, ledde nattvardsstunden. Storebror Sven spelade sin pampiga musik på kyrkorgeln, och Eriks dotter Karin sjöng en fin solosång i kyrkan: ”Laudate Domino”. Dessutom sjöng Lena-Maria Klingvall

sången "Jag vill göra mitt liv till en lovsång till dig." Efteråt hade vi en fantastisk fest, som min syster Gunvor lagat all mat till och bakat alla tårtor. Vilken syster! Janne och Elisabeth Säaf, som sedan några år tillbaka är pastorspar i Fristaden, var ett av värdparen. Temat för bröllopfesten var "Tro, Hopp och Kärlek" från 1 Kor.13:13, och de orden står också ingraverat i våra förlovningsringar.

Erik hade också bakat till bröllopet – dansk kransekage. Den bestod av tre höga kreationer med danska och svenska flaggan på toppen. Vem är då denne gåva från ovan som t.o.m. kan baka kakor till en bröllopfest? Erik är liksom jag född 1945. Han är uppvuxen i Köpenhamn där han tillhörde Lutherska Missionsföreningen. Han utbildade sig till maskiningenjör och reste som 28-åring till Tanzania för att arbeta på ett missionssjukhus i Moshi, på södersidan av Kilimanjaro. Där träffade han Birgitta som var utbildad vårdlärare. Hon var utsänd som missionär för Svenska kyrkan. Efter två och ett halvt år i Tanzania, reste Erik och Birgitta till Sverige för att gifta sig, och de bosatte sig utanför Borås. Planerna var att återvända till Afrika, men så blev det inte. Familjen växte snabbt med sex barn på nio år, fem flickor och sonen David som är tredje barnet.

David föddes med Downs syndrom, saknar eget tal och har autistiska drag. När jag fick höra om David tänkte jag: "Nu behöver jag inga smycken. David blir min juvel!" Han är nu 30 år, lite kortare än jag, och en riktig goding. David har en så ljuvlig personlighet. Han älskar musik och vill gärna dansa. David bor i egen lägenhet i Borås och har assistenthjälp.

Gud kallas "alla goda gåvors givare." Inte kunde jag väl drömma om att få en sådan man som Erik, som kan så mycket om livets praktiska detaljer, tycker allt smakar jättegott och att nästan alla människor bara är jättetrevliga. Han lagar festmiddagar, bakar, syltar, sköter blommorna och kan t.o.m. sy. Till yrket är han vvs-konsult och ventilationsbesiktningsman. Numera besiktigar han också mitt hår och sminkning. Jag kan ju inte se något i en spegel. Erik, som genom åren velat komma tillbaka till missionsarbete i Afrika kan nu resa tillsammans med mig i missionsarbete på ett

annorlunda sätt. Vi har båda samma hjärta, och brinner för enhet mellan allt Guds folk.

På måndagen efter bröllopet när alla gäster hade åkt, gick vi till Saronhuset på lunch. Saronhuset är ett ekumeniskt arbete i stan, med sopplunch och social verksamhet för stans extra utsatta. Där fick det nygifta paret hurrarop från gästerna. Det kändes som en god och värdig start på vårt äktenskap. Sedan bar det av på bröllopsresa till Spanien, där vänner lånat oss en fyrarumslägenhet med utsikt över Medelhavet. Fem månader senare blev det bröllopsresa till mina barn som då alla bodde i samma stad i Virginia, så också Ed och hans fru. Vi hade en födelsedagsfest då alla var samlade, och då togs familjekort med barn och barnbarn i mitten med Ed och mig samt våra respektive på var sin sida. Vilken upprättelse! Erik blev mycket uppskattad av hela familjen, och barnbarnen älskar honom. Han lekte, spelade boll och hade scoutliv med småpojkar.

Bostadsbestyr

Efter att Erik och jag träffats, kändes min tvårumslägenhet liten. Jag ställde mig på kö till en trea i samma område. Det fanns dock inga större förhoppningar att få någon, för det var ont om lägenheter och långa köer. Jag skrev då ett brev, kopierade och lade i alla brevlådor där det fanns en trea. ”Vill du byta till en fin tvåa?” Vi fick inga svar alls.

Ett år senare, bara tio minuter innan Erik skulle åka hem efter ett besök, ringde det på dörren. Det var en granne i samma trappuppgång, en våning upp. Vi hade nästan aldrig pratats vid tidigare, men nu frågade hon: ”Du lade ett brev till mig för ett år sedan om att byta lägenhet. Är du fortfarande intresserad?” Då kunde Erik och jag tillsammans titta på lägenheten och vi bestämde oss för den direkt.

Ordet ”tur” finns inte i min vokabulär, för jag tror inte på ödet utan på Gud. Jag är istället tacksam till Herren, som låter sitt öga vaka över mig. Efter bröllopet tog det tio månader innan Erik flyttade till Uddevalla på heltid, på grund av att hans hus behövde säljas. Erik, som haft en 4000 kvadratmeter stor tomt att sköta under

många år, trivs nu med att kunna resa obehindrat utan att behöva tänka på några gräsmattor. Sedan giftermålet med Ed 1971, har jag sammanlagt bott i 19 olika lägenheter och tre hus. Där vi bor nu, vill jag därför gärna bo länge.

Gud älskar att använda det som är svagt och bräckligt, men tillgängligt för Honom. Gud talar ofta till mig genom kunskapens ord, där jag ser det liksom skrivet framför mig när jag blundar. Stilen är alltid tillräckligt stor så att jag kan läsa det. Erik har nedsatt förmåga när det gäller luktsinnet. Paradoxalt nog talar Gud ibland till honom genom just dofter som är av övernaturlig karaktär. Han började upptäcka detta på en weekend på Bjärka-Säby någonstans runt år 2002. Vid en gudstjänst användes rökelse, och under tre månader efter denna helg, upplevde han ofta doften av rökelse utan naturlig förklaring. Rökelsedoften upplevde han som en gudomlig närvaro. Sedan dess kommer ofta olika rökelseliknande dofter då det råder stark gudsnärvaro.

Innan vi gifte oss reste vi till södra Danmark för att besöka Eriks släkt. Då berättade Erik om doften av rökelse och den gudsnärvaro som han upplevde i bilen. Inom mig bad jag: ”Gud, låt mig också få uppleva det, så jag vet vad han talar om.” På söndagen var vi på gudstjänst i Lögumkloster kyrka, som en gång varit ett kloster. Plötsligt kände jag en stark doft av rökelse, och jag förundrades över att man använde det i gudstjänsten. Plötsligt var doften helt borta igen och jag frågade Erik: ”Använder de rökelse här inne?” ”Nej”, svarade han. Erik arbetar ju med ventilation, och han kan ibland känna en vind blåsa genom gudstjänstlokalen. Då tittar han runt i lokalen efter ventilationen, och konstaterar att det där inte var ett naturligt drag, utan den Helige Andes vind som blåst. För mig blir detta så uppmuntrande i gudstjänster där jag ska predika och vi tillsammans ber för människor, för jag känner inte så mycket själv.

Några dagar innan en speciell gudstjänst som vi kallade ”I Guds närvaro”, satt vi med en grupp förebedjare och lyssnade in tilltal. När vi sedan alla var och en berättade vad vi hade fått från Herren i form av tilltal, sade Erik: ”Jag fick inget. Det enda jag upplevde

var rosenolja på min vänstra hand, och det doftar fortfarande.” Jag blev oerhört uppmuntrad eftersom Erik och jag skulle be för sjuka senare. Den doften av rosenolja dröjde kvar hela natten, och upplevelsen har upprepats. Erik och jag upplever Guds tilltal på helt skilda sätt, och vi kompletterar varandra i detta.

Den dagen Erik upplevde bekräftelsen på att vi två skulle dela livet tillsammans, skedde det genom en doft av gudsnärvaro hemma i hans kök. Erik fick en känsla av att Jesus stod framför honom, och höll två hjärtan. Då fylldes Erik av frid. Erik, som är en stillsam, meditativ och filosoferande person, upplever Gudsnärvaro på detta personliga sätt.

En del människor upplever mycket i sitt känsloliv. Själv får jag uppleva Guds tilltal i mina tankar.

Hur har det gått med känslorna, kanske någon undrar? Hur känns det att vara nyförälskad som 60-åring? Ja, jag får nog säga att uttrycket ”Fångad av en stormvind” passar väldigt bra in i detta. De avstängda känslorna sedan tonåren har ju kommit på olika sätt och i olika etapper. Förälskelsekänslor hade jag däremot inte prövat på efter helandeprocessen, men nog blev det tonårskänslor som kom! Jag blev ”fnissig” när jag var i närheten av eller bara pratade om Erik. En god vän som hade passerat 50-årsstrecket träffade också en man, och om henne sades det: ”Lotta är som en 16-åring, men Anita är bara 14 år.” Om tonåringar kan prata i telefonen en hel timme, så höll Erik och jag ofta på dubbelt så länge- varje dag. Som ung på nytt. Det var två innehållsrika liv som skulle svetsas samman.

Eriks fem härliga tjejer, 24-33 år gamla och sonen David besöker oss emellanåt. Av alla gäster i vårt hem känns barn och barnbarn som de viktigaste.

Kapitel 27

OFÖRGLÖMLIGA MINNEN FRÅN RESOR

”Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig.”
Ps. 119:105

Turnélivet

Redan som 20-åring kunde jag konstatera att jag var väl skapad för turnéliv, eftersom jag kunde somna var som helst och när som helst. Jag somnade i bilen när vi lämnade en plats, och vaknade när vi var framme på nästa ställe. Hur praktiskt som helst! Hela livet har jag sovit mycket under resorna, och tack vare det har jag nog orkat mer än jag annars skulle ha gjort. Under 2008 var Erik och jag på resande fot i tjänsten 131 dagar, semesterresa är då inte medräknad. Mellan mötena under en dag somnar jag också gärna, och då kan hjärnan ställa om sig från en predikan till en annan. Denna underbara gåva att kunna somna snabbt och var som helst har naturligtvis en baksida, och den blir både komisk och pinsam. Jag har berättat om när jag somnade mitt under det att jag tolkade på en konferens, men tack och lov väckte vår Herre mig snabbt och räddade situationen. Bara en gång tidigare i livet har jag somnat mitt i pågående arbete. Det var under en kväll med EKO-teamet i Borlänge 1965. Jag hade somnat till under predikan och fick en armbåge i sidan. ”Anita, det är dags att gå upp och sjunga!” I mer eller mindre vaket tillstånd klev jag upp, tog tag i mikrofonen och sjöng tillsammans med killarna en mycket långsam och stillsam sång: ”Var är mitt vilsna barn i kväll?” Plötsligt började hela lokalen svaja framför mig, och på sekunden insåg jag: ”Nu somnar jag igen!” Snabbt tog jag tag i mikrofonstället och skärpte mig till max. Förhoppningsvis var det bara jag som märkte det hela.

Senare i livet har jag jobbat med min ”styrka” eller om det nu är en ”svaghet”? Vilket man ska kalla det beror lite på omständigheterna. När jag flyttade till Uddevalla, sade jag till pastor Håkan, att om han såg mig somna medan han predikade, fick han använda mitt namn högljutt i predikan eller gå fram och knuffa till mig. Detta höll mig mer på alerten. Ibland kan längden på predikan mätas i antalet halstabletter också, man får ta till de knep man kan.

Där man själv har en svaghet, kan man få väldigt roligt åt någon annan som trillar dit. Ett av mitt livs roligaste tillfällen bland predikanter på första bänken, hände med Paul Forsén. Paul och Håkan hade haft möten i Dalarna och sedan kört hem under fredags-natten, för på lördag morgon skulle de hålla i ledarutbildning i Uddevalla. Efter endast några timmars sömn, satt Paul på första bänken med uppdraget att läsa upp bibelavsnitten allt eftersom Håkan undervisade. När det var dags för första avsnittet, bar det sig inte bättre än att Paul hade somnat. En armbåge i sidan hjälpte honom att komma igång. Han letade rätt på texten och fäste mikrofonen på stativet alldeles framför munnen. Eftersom detta tog några minuter, fortsatte Håkan att prata. Det skulle han nog inte ha gjort, för Paul hann somna igen. På Håkans uppmaning: ”Paul, vill du läsa nu?”, började Paul omedelbart rakt in i mikrofonen bubbla konstiga ord, som inte var av denna värld. Han pratade i sömnen, dokumenterat på band dessutom. Jag är glad att jag bara har somnat mitt i godnattsagorna för barnen, men det har väl de flesta föräldrar gjort någon gång?

Jag hörde om en pastor som tänkte få ändring på en kyrkobesökare som oftast satt och sov. Han sade så här i sin predikan: ”Alla ni som är på väg till himlen, res er upp!” Alla i kyrkan utom den sovande mannen reste sig. När de hade satt sig igen, sade han: ”Alla ni på väg till helvetet, res er upp!” Nu höjde han rösten så att mannen vaknade och reste sig. Yrvaket tittade han sig omkring och sade: ”Jag vet inte vad det handlar om, men det verkar som om det bara är jag och pastorn?”

På väg i min sovkupé på norrlandståget en gång, väcktes jag ur min djupa sömn av en välkänd röst. Det var Gitten, pastorsfru

från Bjurholm dit jag ensam var på väg för en möteshelg. ”Anita, vakna! Du är i Vännäs. Skynda dig att klä dig!” Jag låg i översta koken och snabbt drog jag kläderna utanpå pyjamasen, plockade ihop mina grejor och kom av tåget. Vad hade hänt? När biljetterna beställdes, gällde bokningen till Umeå, för en väninna som planerade att åka med skulle vidare dit första dagen. Dagen innan avresan blev hon sjuk och jag fick åka själv, och jag tänkte väl inte då på destinationen. Gitten var som väl var frimodig nog att höja rösten just när tåget skulle gå. Tågpersonalen försäkrade henne att ingen mer fanns på tåget som skulle av, men hon gav sig inte. ”Finns det någon synskadad på tåget?”, undrade hon. Det gjorde det ju, men minsann inte någon till Vännäs. Med ett fast grepp tog pastorsfrun tag i konduktören och sade: ”Nu visar du mig var hon finns!” Det greppet lyckades. Det är enda gången jag anlänt till ett pastorshem iklädd pyjamas.

Vackra sjöar överallt?

När man är ute och reser ser man mycket vacker natur längs med vägen. Tänk så mycket skräp och fula saker man slipper bli störd av när man inte ser så bra, nästan vad som helst kan bli underbart och njutbart. Jag älskar utsikter med vatten, helst när solen blänker i vattnet. En gång följde jag med Christy och hennes familj till en stor djurpark. Vi satt uppe på en kulle och jag tittade ut över ett stort skogsområde i dalen. ”Har ni sett vilken vacker liten sjö det ligger där nere i dalen?” Christy svarade torrt: ”Mamma, det är ett plåttak som blänker i solen.” En annan gång, vid en rastplats utmed en stor motorväg, sade jag: ”Det ser ut som en vacker sjö där borta, men det är kanske fel igen?” Det var det – fel, alltså: ”Ja, det är två vita långträdare parkerade efter varandra.”

Under våren och försommaren uppstår det många fina sjöar och utsikter utmed de svenska vägarna. Det visar sig då oftast vara plast över jordgubbsodlingarna. Roligast var den gången Erik och jag gjorde vår första tågresa till Norrbotten. Vid frukosten i cafévagnen tittade jag ut och beundrade det fina landskapet: ”Vilka fina små

skogstjärnar det finns här!” Erik rättade mig direkt: ”Anita, det är ensilagesäckar!” Nedsatt syn har inte enbart nackdelar.

Jag tänker också på alla de gånger jag hoppat in i fel bilar, och fått be en förvånad chaufför om ursäkt. Det har nämligen hänt mer än en gång att jag stått och väntat på en bil och den bil som råkade stanna just då inte var min. Särskilt dråpligt blev det när jag en gång stoppade in min väska i bagageluckan - innan jag öppnade dörren - och möttes av en förundrad fråga om vem jag var. Numera låter jag chauffören hämta mig först, för att undvika några missar. Roligast var den gången när jag var på väg hem från en möteshelg i Skåne, och några vänner skjutsade mig. Vi stannade på ett rastställe där det fanns toaletter och en korvkiosk. På en skylt stod det: ”Varning för tjuvar.” Jag sprang snabbt till toaletten i småregnet och lika snabbt tillbaka till bilen. De andra satt redan där. När jag väl var inne i baksätet slog doften emot mig och jag tänkte: ”O, har de redan hunnit köpa korv?” Sedan kom det ett illvrål från framsätet, och jag insåg att jag hoppat in i fel bil - och nu trodde de väl att det var jag som var tjuven?. Det är farligt med kringresande predikanter. Några år senare läste någon för mig vad det stod på en skylt vid ett annat rastställe utmed samma väg: ”Se upp för korvtjuvar!” I det här fallet gällde varningen för tjuvaktiga fåglar, och kanske var det så den första gången också? Men det är fortfarande lika roligt, tycker jag.

Kulturkrockar

Jag har förstås träffat många kvinnor som reser i missionstjänst utöver världen. Skämtsamt har vi sagt att man borde skriva en bok om alla sängar och toaletter man kan råka på. I Asien t.ex. sover man på en tunn matta på golvet, eller på en träbotten i en säng. Deras madrasser verkar vara gjorda av samma material, de är alltså stenhårda. Någon i Thailand sade till mig att hon fått lära sig att man förstör ryggen om man ligger mjukt. Nåväl, jag har alltid med en egen liten madrass i resväskan, både i Sverige och utomlands. Förresten, det räcker med en i Sverige, men jag tar med mig två stycken utomlands. Den är av räfflad skumgummi, några

centimeter tjock bara och jag lägger den under ryggen. Hemma har jag också en sån räfflad madrass, så det känns därför ungefär likadant överallt.

Bara en tredjedel av jordens befolkning har västerländska toaletter. I allra bästa fall har man i resten av världen en porslinstoa med särskild plats för skorna. Bredvid denna finns en vattenbehållare med en skopa. Det är bara att ösa för hand. På enklare ställen är det bara ett hål i golvet eller i marken. Finns det inget hål, kan det finnas en pinne att sitta på istället - så det hjälper att vara vältränad. Värst var det på ryska Kola-halvön. Atmosfären i Ryssland var laddad efter ett stort attentat veckan innan, och större offentliga samlingar förbjöds. Vi kunde genomföra mötena bara därför att säkerhetsvakterna kollade alla besökare så att de inte hade vapen. I en av de förhärda möteslokalerna som jag ännu inte hade lokaliserat mig i, skulle jag gå på toaletten innan jag predikade. Elisabeth Sääf, som var med på resan, följde med mig. Vi hittade enbart ett rum för män, utan lås på dörren och bara med ”pissoar”. Elisabeth ställde sig som vakt utanför för att jaga bort eventuella karlar, medan jag klättrade upp i pissoaren. Tack och lov, inga ryska säkerhetsvakter dök upp. Nöden har bara ingen lag! Elisabeth var dock nervös över min långa kjol, men det gick bra.

En av våra vänner har ett internationellt företag, och denne har förstått att det är svårt att anpassa sig i Sverige också. Efter att en asiatisk affärsman varit på besök på hans kontor i Uddevalla, upptäckte någon att det fanns skoavtryck på toalettsitsen. Det verkar alltså vara lika krångligt för asiater att anpassa sig till den västerländska stilen, som för mig att fixa läget i en rysk pissoar. Toastoppen på bussresan till Ryssland innebar att män gick framför bussen och kvinnorna fick gå bakom den. När man inte är så bra på språket får man göra så gott man kan. För mig som inte kan läsa skyltar är tåg-, buss- och flygtoaletter en utmaning. Hur ska man spola egentligen? Ingen anordning är den andra lik och inte finns det någon att fråga. Anvisningarna kanske jag inte skulle förstå, även om jag kunde se dem. Jag brukar trycka på alla knappar och dra i alla spakar tills något händer helt enkelt. Än så länge har det

inte utlöst någon katapultstol åtminstone! På en plats bodde jag och en teammedlem hos en familj med en suterrängvåning. Gästrummet låg i källarplanet och toaletten en trappa upp. Där fanns tre likadana dörrar, men vi blev förevisade vilken som var toalettdörren. Framåt morgonen skulle jag ta en tur till det lilla rummet, men när jag kom uppför trappan svek mig minnet. Vilken dörr var det nu? Det bar sig inte bättre än att jag klev rakt in i värdparets sovrum. Med min diskreta smygarstil klarade jag mig dock ut igen utan att väcka herrskapet. Vid frukostbordet berättade jag mitt lilla missöde och bad om ursäkt. Fast egentligen kunde det nog hänt vem som helst mitt i natten, eller..?

När det gäller maten världen över, så är jag innerligt tacksam att jag kan äta allting och fick lära mig det som barn. Polska Flakysoppa med strimlad komage är faktiskt jättegod. I Kenya kom en hel svärm med någon sorts flygfän in i kyrkan. Jag trodde inte mina ögon när predikanterna på första bänken började fånga dem och stoppa dem rakt in i munnen - levande! Den gången hoppade jag däremot över måltiden. Jag brukar äta halstabletter på mötena istället. Erik tyckte att friterade hönsfötter i Thailand inte smakade så tokigt. En missionär gav mig ett bibelord som han satte sin tro till: ”...ät det som sätts fram åt er. Bota de sjuka i den staden...” Luk. 10:8-9. Det kan vara bra att ha i matstunder som kan kännas tvivelaktiga.

Fisk brukar alltid vara gott. På en semesterresa vid norska västkustens fantastiska, fina fjordar, fick jag mitt livs största fiskeäventyr. Vi blev omhändertagna av en norrman med fiskeredskap och en liten båt. Vi var tre personer, men bara en av oss kunde fiska från båten och jag fick den stora förmånen. De andra två stod på kajen med kastspön. Självt hade jag en pilk, där det tunga draget släpptes ner mot botten. I denna fjord, som var för liten för fiskefartygen, fanns det gott om torsk och sej. När draget gått ner en bit, tog jag tag i linan och kände efter. Något hade redan hänt på vägen ner, för det ryckte i linan. Alldeles upprymd drog jag upp linan, och med norrmannens hjälp kunde jag ta av den första fisken på ca femtio centimeters storlek. Ibland fastnade både två

och tre fiskar på vägen ner, eftersom det fanns extra krokare på linan. Vilken kväll! Mitt livs största fångst blev till slut en torsk på hela fem kilo. Tyvärr fanns ingen film i kameran. På ett par kvällar drog vi sammanlagt upp ca 80 stycken fiskar, både sej och torsk, som vi sedan gav till norrmannen. Jag skulle väldigt gärna göra fler fisketurer till Norge.

Äventyr i Albanien

Till min 50-årsdag hade jag önskat pengar till en Albanienresa för att besöka Petra, numera Oskarsson, en tjej i 25-årsåldern från vår församling. Hon var där på missionsuppdrag tillsammans med några andra ungdomar. Tillsammans med Janne Sääf och team anlände vi med båt från Grekland till den plats där vi skulle möta Petra, men hon var försenad p.g.a. en strapats och vi fick vänta. Hon hade varit i huvudstaden Tirana och där tagit ut en större summa pengar. På vägen tillbaka med bussen, som tog ett antal timmar, hade man stannat för en matpaus. Åter på bussen, upptäckte hon att hennes handväska var borta. I den hade hon pass, mobiltelefon och en stor summa kontanter, alltihop mycket begärligt i ett krisdrabbat Albanien. Efter en stunds bussresa insåg hon att hon förmodligen hade glömt väskan på restaurangen. I panik hoppade hon av bussen och liftade tillbaka till restaurangen. När hon kom in fanns ingen väska på stolen där hon suttit, men personalen sade: ”Vi har väskan här och vi har inte rört den.” Allt fanns kvar. Tacksam över Guds beskydd, inväntade hon nästa buss för att kunna möta oss. Vilken fantastisk vecka vi sedan hade tillsammans. Vi fick se många bli berörda av Gud och jag blev mycket nöjd med min 50-årspresent.

Glädjedans i Spanien

Vid avslutningen på ett möte i Sevilla, Spanien, inbjöd jag människor att komma fram inför Gud och göra upp med bitterhet som uppstått p.g.a. svåra händelser. Jag uppmanade dem att bekänna denna bitterhet som synd. Därefter bad vi för dem som var sjuka. En kvinna i 70-årsåldern kom fram. Hon berättade att hon just förlåtit

sin pappa. I predikan hade jag sagt att man kan förlåta en person även om den inte är kvar i livet, eftersom det är våra egna hjärtan som behöver förändras. Hennes pappa, som nu var död, hade miss-handlat henne och syskonen under hela uppväxttiden. Hon hade tillbringat mycket tid av sitt liv med att fundera på hur hon skulle kunna ta livet av honom som hämnd. Nu hade hon bekänt sitt hat och sin bitterhet som synd, och fått gråta ut inför Guds ansikte. Kvinnan hade svårt att gå, hade värk och haltade kraftigt efter ett benbrott i foten tre år tidigare. Guds helande kraft kom över henne under förbönen, och hon blev fullständigt helad i foten. Hon och jag dansade sedan runt i glädje och tacksamhet.

Ung kvinna reste sig ur rullstolen

I december 2006 var jag på besök i en församling i Bjurholm utanför Umeå. Man hade delat ut min bok ”Det finns frihet” till alla hushåll i kommunen (fantastiskt, inte sant?), och ville följa upp detta med ett författarbesök. En diakonissa hade tagit med sig ett tvillingpar i 30-årsåldern med stora behov. Första dagen blev den ena systemen helad från mycket allvarliga ryggproblem. Nästa kväll kom tvillingarna tillbaka. Det var först då jag upptäckte att det handlade om två systrar. Den ena systemen var rullstolsbunden, och hon hette Kattis. Hon hade fått en stroke sju månader tidigare, med både blodproppar och hjärnblödning. Hon var förlamad i ena sidan och sludrade i talet, kunde inte längre läsa och hade fått dåligt minne. Jag hälsade på henne i foajén innan gudstjänsten och bad en kort bön: ”Jesus, jag ber att du löser upp blodproppen och helar Kattis, amen!”

Vid gudstjänstens slut berättade Kattis: ”Det har pirrat i benet och armen hela kvällen.” Vi bad faktiskt att pirrandet skulle fortsätta, för känns det så i ett ben som varit utan känsel, är det ett mirakel på gång. Nästa morgon kom Kattis tillbaka och berättade att det hade pirrat i sidan också hela natten, och nu kunde hon även känna smärta i benet. Det lät ju bra, eftersom det innebar att hon hade fått sin känsel tillbaka! De båda systrarna satte sig längst fram på andra bänkraden i kyrkan. Kattis klev ur rullstolen och satte

sig i bänken hon också. Under sången ställde alla sig upp och då hängde Kattis med också. När folket lyfte händerna, gjorde Kattis likadant – fast bara den ena. Den andra armen var ju förlamad. Jag ställde mig bredvid Kattis, lade armen bakom ryggen på henne och lyfte upp hennes lama arm. Efter fem minuter släppte jag armen, och då höll hon själv kvar den i luften. Strax innan jag skulle gå fram för att predika reste sig Kattis upp och gick genom hela kyrkan, ut i foajén och tillbaka hela vägen. Helt fantastiskt! Tidigare hade hon fallit handlöst till golvet efter bara ett par steg. Det var första gången jag sett någon resa sig ur en rullstol efter att ha varit förlamad. Vilket mirakel! Några dagar senare talade Kattis och jag med varandra i telefonen. Hon berättade att hon haft högläsning ur min bok. Hon hade fått tillbaka full syn och kunde också tala obehindrat. Detta är mer än två år sedan, och hon har inte ramlat en enda gång sedan hon blev helad. Hon blir allt starkare för var dag som går. Vid ett tillfälle, när vi träffades igen, gick hon och jag en långpromenad.

Tortyrskadad läkare

En av de starkaste upplevelserna av evangeliets kraft att förvandla människors liv, fick jag på en seminariedag i Svenska kyrkan för många år sedan. Jag var kallad för att undervisa om försoning och förlåtelse. Efter förmiddagspasset var det dags för lunch. Det var några asiatiska flyktingar som hade fått utvisningsbeslut som hade lagat maten. De var inte kristna, men kyrkan hade hjälpt dem att överklaga beslutet. Två av flyktingarna var ett gift par. I hemlandet hade de torterats och deras lilla dotter hade dödats. Efter en god och välkryddad lunch gick jag ut i köket för att prata med dem. Den gifta mannen talade väldigt bra engelska och jag undrade var han hade lärt sig det? Det visade sig att han hade studerat medicin i USA under många år. När jag berättade om universitetet och att Ed hade doktorerat i USA, blev han väldigt intresserad. Han kom och lyssnade på eftermiddagsmötet och satte sig längst fram, medan de andra två höll sig vid dörren.

Efter en timmes undervisning om makten i försoning och förlåtelse, började vi be för sjuka. Herren hade gett en del tilltal på fysiska åkommor inför mötet. Ett av tilltalen var: "Någon har ont i vänster axel." Inte kände jag till att den manlige flykting jag precis hade talat med tidigare, hade förlorat förmågan att använda vänster arm och hand efter en tortyr. Ryggen och ena benet var också skadade, han klarade bara av att gå korta sträckor. Fastän han hade sökt hjälp på både smärtklinik och tortyrklinik, fanns inget som lindrade den svåra värken. På tilltalet om "ont i vänster axel" reste mannen sig, och ur min mun kom då ord som jag inte skulle ha sagt av mig själv: "Är du villig att förlåta dem som torterat och dödat ditt barn?" Tårarna strömmade nerför hans kinder medan han nickade. Vi bad en kort bön tillsammans, där han fick be om förlåtelse för sitt hat och sin bitterhet, och han förlät även dem som dödat barnet. När jag sedan lade min hand på hans axel och bad om helande, flög armen upp i luften. "Smärtan är borta!" sade han. En lång stund satt han med båda armarna i luften, som man ofta gör när man prisar Herren.

Vi fortsatte be för några andra, men så frågade någon om vi kunde be för den torterade mannens rygg också. Guds kraft kom över honom igen, och han föll till golvet. Där låg han i mer än en halvtimme, grät och ropade: "Nu har jag mött min Gud, efter alla dessa år av sökande". Han hade sitt livs upplevelse i likhet med den som Paulus fick på vägen till Damaskus, när han mötte Jesus. Mannen blev frälst och fullständigt helad från tortyrskadorna.

Senare gick han en åtta kilometer lång promenad med frun. Efteråt berättade han att när han vaknade följande morgon, tittade han sig i spegeln och sade: "Jag är en ny människa". Han rakade av sig det buskiga skägget och trimmade sin frisyra. Sedan mekade han med bilen i tre dagar inför besiktningen. Nu kunde han hantera verktygen även med vänster hand. Den upprättade mannen hann gå bibelskola något år innan utvisningen blev verkställd. Efter mycken dramatik, arbetar han och hans fru nu i sitt hemland.

På resa i Tunisien

Marie Arnfjell, redaktör på kvinnomagasinet Junia, och jag har tillsammans med Carina Larsson varit reseledare på ”Må-bra-resor” till Tunisien under fem år. Duveskogs resor bjuder in. Vi har haft många härliga upplevelser tillsammans med upp till 50 resenärer på varje resa. Halva gruppen brukar göra ett dygns resa till Saharaöknen för att rida på kamel i kvällssolen. Man besöker också beduinernas märkliga bostäder nere i marken. Där är det lagom svalt i den intensiva hettan.

På tal om kameler, vill jag berätta en historia från den delen av världen. I detta land där rikedom ofta räknas i hur många kameler man har, fanns en gång en far med tre söner. Mannen ägde 17 kameler, och när han dog hade han skrivit ett testamente. Där stod hur kamelerna skulle fördelas mellan sönerna. Den äldste sonen skulle få hälften av kamelerna, vilket blir åtta och en halv kamel. Den andre sonen skulle få en tredjedel av kamelerna, vilket blir fem och två tredjedels kamel. Slutligen skulle den yngste sonens arvslott bli en niondedel, vilket skulle bli 1 och åtta niondels kamel. Hur i all världen ser en sån kamel ut, tro? Det här såg ut att bli ett komplicerat arvskifte.

Bröderna kunde inte räkna ut hur de skulle kunna dela arvet. En av dem föreslog att de skulle stycka några kameler, men idén lades ner omgående. Styckade kameler skulle ju inte ha något värde för dem. En släkting som fått höra om deras olösliga problem kom på besök. Allt denne släkting ägde var en kamel, och den hade han med sig när han kom till bröderna. Släktingen sa: ”Jag ger er min kamel, så har ni 18 stycken och kan lösa problemet.”

Efter stora protester accepterade bröderna släktingens gåva, hans enda kamel och den förmögenhet han hade. Men nu blev arvsloten plötsligt väldigt enkel att dela rättvist. Hälften av 18 är nio, $1/3$ av 18 är sex och $1/9$ av 18 är två. Denna fascinerande ekvation ser ut så här: $9+6+2=17$. Bröderna kunde alltså ge tillbaka kamelen (ostyckad) till släktingen igen.

Detta är en väldigt bra illustration på dina och mina olösliga ”ekvationer” i livet. Vi försöker räkna ut hur saker och ting ska

lösas, men Gud har en perfekt lösning. Gud sände sin ende son Jesus, och när vi accepterat denna Guds gåva till oss och räknar in den i våra liv, blir ekvationerna möjliga att lösa. Många gånger har jag i livet bara haft "17 kameler" och är oerhört tacksam att där finns "en 18:e". Det fascinerande är, att när man tar emot gåvan och hjälpen från ovan, får man alltid något över så att man också kan ge till någon annan.

Ko med kalvförlamning

Resorna genom åren har varit både långa och korta, och det ger variation. Men det är också lika varierande händelser man kan få vara med om i tjänsten för Herren. På en bondgård i Dalsland fanns en gång en ko som hade legat i kalvförlamning i två och ett halvt dygn. Veterinären hade varit där fyra gånger, men kunde ingenting göra. Jag var där på ett stugmöte, och vi bad för en böneduk som skickades med bonden ut till kon i ladugården. Det var en meter hushållspapper som vi hade bett över, för vi tänkte att den då kunde lindas runt halsen på kon. Kon kom omedelbart på benen igen. Dessutom blev ännu en annan ko helad från någon åkomma. Den ekonomiskt sinnade bonden hade nämligen delat på böneduken. Den räckte ju till två. En sak är absolut säker i detta fall: dessa kossor hade då rakt ingen tro, men friska blev de.

En dramatisk gudstjänst

Ett par makar i Värmland fick uppleva frihet på ett mycket påtagligt sätt. Vid en möteshelg i en liten församling gick jag runt och hälsade på folk innan mötet började. I mittgången satt en medelålders man i rullstol, och min näsa sa mig att han inte var nykter. När jag ville hälsa och räckte fram handen, blev han vresig. Just som jag börjat predika, hördes mannen överrösta mig med orden: "Finns det en god Gud? Min fru har MS, jag har cancer och de ska amputera mitt ben." Innan mitt förstånd hann koppla på – som väl var - och innan jag fick panik eller tunghäfta, tog den Helige Ande över. På några sekunder var jag framme hos mannen, med mikrofon och sladd i släptåg. Jag tog honom i handen och sade: "Jag är synskadad med

två procents syn, så jag kan inte se ditt ansikte just nu, men Gud är väldigt god ändå.” Jag stod kvar och höll honom i handen, medan jag fortsatte tala om Guds godhet. Det är förresten enda gången i mitt liv jag hållit en man i handen medan jag har predikat. Efter en stund började tårarna rinna nerför hans kinder och han sade: ”Det är inte sista gången jag kommer hit.” Den Helige Ande manade mig att låta honom ta alla stegen själv och inte fråga om han ville bli frälst. I slutet av gudstjänsten ville han ha en bibel, och han sade att han skulle komma tillbaka med sin fru. Det skulle vända upp och ner på hela staden om han skulle bli frälst, sa man. Mannen hade varit missbrukare i hela sitt liv och folk var rädda för honom.

Redan en timme innan gudstjänstens början nästa dag, kom en annan missbrukare som hade blivit inbjuden. På väg till kyrkan hade han tagit både alkohol och tabletter, varför han somnade inne i värmen på tredje bänkraden. Han snarkade så att det dånade i den stora trähelgedomen. En stund senare kom den andre alkoholiserade mannen med sin fru i var sin rullstol. De fick hjälp av taxichauffören att placera sig framför första bänken. Så började den gudstjänst, som skulle bli min dittills mest dramatiska. Efter en stunds lovsång, vaknade killen på tredje bänkraden och behövde gå på toaletten. För att komma dit, gick man till höger vid talarstolen. Men killen var yr i bollen och svängde vänster istället. Där föll han handlöst på mannen som satt i rullstolen. Denne satt med benet rakt ut på grund av två oläkta benbrott. Nu låg en 110 kilosman över hans ben, och var dessutom så onykter att han inte kunde resa sig. Smärtan i benet blev outhärdlig, och mannen i rullstolen ville tillkalla ambulans. Några kämpade med att få den berusade mannen till toaletten.

Hela min predikan försvann ur huvudet. Några teammedlemmar bad för mannen i rullstolen. Så länge de höll händerna på honom var det bra, men så fort de tog bort dem ropade han efter ambulans igen. En av teammedlemmarna fann en lösning: ”Gud, du måste ha mer resurser än akutmottagningen för den här smärtan, så jag ber att du bedövar benet.” Ögonblickligen försvann smärtan och

mannen hade inte ont mer den dagen. Nu var det äntligen dags att predika.

Orden i Matt. 9:36 kom till mig, där Jesus hade medlidande med folket för att de var så illa medfarna. Det blev en dialogpredikan med paret på första raden. Det började med att vi tog varandras händer och jag sade: ”Jag vill göra mig till representant för oss kristna och be er om förlåtelse för att vi varit så upptagna med våra egna angelägenheter. Vi har inte tänkt så mycket på folket som är illa medfarna. Där passar ni ju in, särskilt efter denna gudstjänst,” fortsatte jag. ”Vill ni förlåta oss?” De började gråta, jag grät själv, och det var inte ett torrt öga i hela lokalen. Mannen sade: ”Jag har redan förlåtit honom som ramlade på mitt ben. Han menade ju inte det.” Senare sade han: ”Hade det hänt några dagar tidigare, hade jag slagit ihjäl honom.” Det fanns inga skäl att misstro honom. Vilken gudstjänst det hade kunnat bli – så tack Gud för sinnesändring.

Frun berättade sedan att hon under fredagsnatten hade drömt att maken varit på ett möte. Hon trodde att det bara var en dröm, men på morgonen då hon steg upp låg en bibel på köksbordet. Då förstod hon att det var sant. Någon frälsningsinbjudan fick de inte nu heller. Bara kärlek. På väg ut till taxin sade frun: ”Vilken glädje det är på de här mötena!” ”Ja, och man får sådan frid,” svarade mannen. ”Trots påhoppet.” På natten ringde paret till pastorn, och nästa dag uppfylldes deras önskan att ta emot Jesus. Ett halvår senare var vi med på deras dopförrättning. Herren löste paret mirakulöst från sitt alkoholmissbruk och de fick några år tillsammans i harmoni. Mannen är nu hemma hos Herren. Han var ett bönebarn som bärgades för evigheten.

David – min juvel

Hösten 2008 tog Erik och jag med oss David, Eriks son med Downs syndrom, till en möteshelg där jag talade. Vi har märkt att han är oerhört känslig för andliga atmosfärer, älskar möten, sång och musik. Under avslutningen av helgens sista gudstjänst, hände något som kom att förändra min inställning till prestationer och tankar om vem Gud kan använda. På en inbjudan kom en del av

församlingens medlemmar fram för att i tyst bön överlåta sina liv åt Herren och be om Hans hjälp. Jag uppmanade sedan de få som satt kvar i sina bänkar att komma fram, om de ville, och välsigna dessa personer som gått fram. Erik och David satt längst bak, och hade gjort så hela helgen. Nu gick Erik fram och då följde David med.

Efteråt fick jag höra en underbar rapport. David hade ställt sig bakom två kvinnor och lagt sina händer på deras axlar. Den ena kvinnan, som hade det kämpigt med saker inombords, berättade att när David lade sin hand på hennes axel gick en varm ström genom henne. Hon blev alldeles lugn på insidan. Så hur är det? Vem kan Gud använda? Jo, den som är tillgänglig och inte uppfylld av prestationskrav och egna försök att ”få till det”. Davids sinne var helt fritt från sådana tankar, och han fick bli en helt öppen kanal för Gud att använda.

Strax efter denna händelse, skulle jag undervisa på Arkens bibelskola i Kungsängen. Med 200 elever som ägnat hela hösten åt helandeundervisning, undrade jag vad jag kunde tillägga? Ja, jag kände en viss prestationsångest får jag lov att säga. Upplevelsen med David, som fick förmedla ett vidrörande från Herren, löste upp den knuten på insidan av mig. Dagarna på Arken inleddes med berättelsen om David och min egen önskan om att vara tillgänglig för Gud, istället för att prestera och leva upp till förväntningar. David – min juvel – fick bli ett redskap till att de tio lektioner och gudstjänster vi hade på Arken, blev något av det starkaste jag upplevt i min tjänst. Resan med David i teamet blev oförglömlig och helt ovärderlig. Vilken skatt!

Rätt felnavigerad av GPS:en

Gud som har all makt kan också använda och styra över satelliter och GPS, har jag och några medarbetare upptäckt. Vi reste med bil till en ort där vi skulle hålla i en möteshelg. Förarens make hade ställt in rätt adress på bilens GPS, så det skulle bli lätt att hitta rätt – trodde vi. Det har varit angeläget för mig att när en församling kallar till en helgs möten uppmana dem att göra det tillsammans med de andra kyrkorna i området. Enhet mellan allt

Guds folk är en angelägenhet. Men denna helg var det bara två kyrkor som gått samman, och jag orkade inte protestera. När vi kom körande genom grannstaden ledde GPS:en oss till en kyrka. ”Men är det här vi ska vara? Det ser ju mörkt och igenbommat ut och det är ju helt fel adress och ort. Inte en siffra stämmer,” sa jag förvånad. Vi startade bilen igen och började köra vidare. Då sade GPS-rösten: ”Omrutt”, och den navigerade oss runt kvarteret och tillbaka till samma kyrka - igen! Detta upprepades ännu en gång. Vid det laget insåg vi att det som hände inte var naturligt. ”Vår Herre försöker säga något!” sa vi. Det visade sig att denna tomma kyrka egentligen också skulle ha inbjudits till möteshelgen. ”Okej, jag ringer till pastorn för den här kyrkan så fort vi kommer fram och inbjuder dem också till helgen,” sa jag. Så fort jag sagt detta släppte GPS-rösten iväg oss till vår inprogrammerade destination. Det hade varit en känslig relation till församlingen som GPS:en tagit oss till, och därför hade Gud använt specialvägar. Vem vet, det var kanske en ängel som fifflade med vår GPS?

Kapitel 28

OFÖRGLÖMLIGA HÄNDELSER

“Lova HERREN, ni hans änglar; ni starka hjältar som utför hans befallning, så snart ni hör ljudet av hans befallning. Lova HERREN, ni alla hans härskaror, ni hans tjänare som utträttat hans vilja.” Ps. 103:20-21

Osannolika möten

Min ögonsjukdom är som sagt sällsynt. Genom åren har jag inte träffat någon ögonläkare i Sverige som sett den tidigare. Eftersom det ändå är obotligt (för människor i alla fall) har jag enbart uppsökt ögonklinik ungefär vart tionde år, och då av andra orsaker än Stargardts.

En dag hände något mycket märkligt. Jag satt på en bänk utmed Strandpromenaden i Uddevalla. Jag höll på med förberedelse inför något, och jag lyssnade på en kassett via hörlurar. En till synes ung kvinna i shorts och långt hår satte sig bredvid mig. När jag lyssnat färdigt och tog av lurarna började hon prata. Jag sade ganska snart att jag skulle gå hem och jobba. Genast ville hon veta vad jag jobbade med? ”Jag håller på att skriva en bok,” svarade jag. ”Vad då för bok?” undrade hon. Så började jag att berätta om hur det går till när jag skriver, eftersom jag är synskadad. Då sträckte hon fram sin hand, hälsade och sade: ”Jag är ögonläkare.” Vi var båda exalterade över att ha träffats. Det här var en kvinna som är överläkare på St Eriks ögonsjukhus i Stockholm, och hon har även doktorerat i USA - med inriktning på Stargarts sjukdom. Vilket makalöst sammanträffande! Hon tillhör därmed en av världens ledande forskare på just den ögonsjukdom jag har. Hon var alltså inte så ung som jag först trodde. Vi träffades alltså under de två

veckor som hon befann sig tillfälligt på ögonkliniken i Uddevalla, och hon skulle åka tillbaka till Stockholm redan nästa morgon.

Vi tillbringade hela tre timmar tillsammans och delade livet med varandra. Efter att ha fikat hemma hos mig, ville hon gärna ha alla mina böcker med sig hem. Senare lämnade jag blodprov på St Eriks i Stockholm, och det utgör nu forskningsmaterial i USA. Ambitionen är att man så småningom ska kunna hindra sjukdomen att bryta ut hos barn som bär på anlagen. Hur stora var oddsen att hon och jag skulle mötas så här? Inom sjukvården hade vi aldrig hittat varandra, eftersom jag inte går dit på grund av Stargardts. Nu håller vi kontakten på ett mer personligt plan.

Återigen påminns jag om löftet i Ps.32:8, att Han låter sitt öga vaka över mig. Bara Han kan orkestrera ett sådant här möte mellan två människor som är så unika i världen. Tack gode Gud för Din omsorg om en liten människa som jag. Nu vet jag också precis vilken läkare som ska få undersöka mig den dagen jag får nya näthinnor och syncentrum.

Rätt klädd

Under sista mötet på en möteshelg i södra Sverige inbjöd jag alla som ville att komma fram. Jag ville gå runt och välsigna dem alla, en och en, till att leva ut sin kristna tro i vardagen. Under förbönen kom jag fram till en ung kvinna i 25-årsåldern. Det kändes annorlunda att be för henne. Men jag sade inget till henne. Efteråt fick jag förklaringen till detta. Den unga kvinnan hade av en kristen arbetskamrat blivit inbjuden till församlingens julkonsert. Det var första gången hon var i kyrkan. Strax därefter hade hon fått beskedet att hon hade leukemi (blodcancer), och församlingen hade bett intensivt för henne under julhelgen. När hon sedan kom till sjukhuset efter helgerna, hade leukemin försvunnit.

Denna möteshelg var i slutet av januari, och veckan innan hade hon haft en dröm att hon var tillbaka i kyrkan. Hon såg då en kvinna stå på plattformen och tala, och hon såg exakt hur den där kvinnan och hennes kläder såg ut. Den kristna arbetskamraten bjöd in den unga kvinnan till möteshelgen och på sista mötet kom hon. När jag

klev upp för att tala, kände hon igen både mig och kläderna från drömmen. Vid inbjudan till förbön följde hon med många andra fram, och efter att jag välsignat henne kom arbetskamraten och bad med henne till frälsning. Det berättades också för mig, att när hon nästa morgon gick en promenad ensam i lugn och ro medan hon bad, så hände något. Hon upptäckte att hon inte längre bad på svenska, utan med ett främmande språk. Hon förstod inte vad det var, men det kändes bra. Arbetskamraten förklarade för henne om bönespråket – tungotalet.

När jag kom hem från mötesresan, berättade jag för Jonte vad som hänt. Det var nämligen så att innan jag åkte iväg, hade han hjälpt mig att matcha ihop de nya kläder som jag köpt på rea den veckan. Jonte blev helt förundrad över att den unga kvinnan sett dessa kläder i en dröm, flera dagar innan han hade plockat ut dem åt mig. Det blev en tankeställare för honom om Guds makt.

Änglaguide

Jag har personligen blivit djupt berörd av några händelser då änglar varit inblandade. Detta utspelade sig i Tunisien under den senaste ”Må bra”-resan. En kvinna som jag hade konfirmerats tillsammans med, men inte träffat sedan dess, var med på resan. Hon har en neurologisk sjukdom som orsakar svår smärta och låg kapacitet. På flygplatserna måste hon förflytta sig i rullstol. Hon hade med sig en trebent jägarstol på en axelrem, för att när som helst kunna sätta sig och vila. Under en heldagsutflykt stannade hon och jag kvar på hotellet. Vi tog en kort promenad till några affärer, och åkte sedan hästdroska hem. Med vilopauser gick allt bra. Nästa dag undrade hon om jag kunde följa med henne till stranden. Tyvärr kunde jag inte det, eftersom jag förberedde kvällens gudstjänst. När hon då sa att hon skulle gå iväg ensam blev jag orolig. Hur skulle detta gå? Hon trodde att stranden låg väldigt nära, och hade stolen med sig. Då tog jag hennes hand och bad: ”Gode Gud, nu ber jag att Du skickar en ängel att hjälpa henne komma hem igen.”

Några timmar senare kom hon tillbaka till hotellet, strålande glad och uppmuntrad. Hon sade: ”Jag har mött en ängel!” Så

berättade hon vad som hänt. Det var längre till stranden än hon trodde, men med vilopauser gick det. Hon satt på sin stol på en asfalterad platta vid vattnet. Turisterna låg på stranden längre bort. Där hon satt och sjöng för sig själv och tänkte på Guds godhet och allt det vackra runt omkring, kom en ung man i 25 årsåldern fram till henne. Hudfärgen var mörk som på en tunisier, men hårfärgen var rödbrun. Efter ett mycket positivt och uppmuntrande samtal, sa hon att hon måste tillbaka till hotellet. Han hämtade då häst och vagn och kusk, och hjälpte henne mycket elegant upp på vagnen. Allt kändes så fridfullt. Efter shoppingrunda på en supermarket, ledde han kusken på små krokiga stigar, endast en halvmeter breda. Kvinnan tänkte att det var omöjligt att ta sig fram med vagn där, men snart var de framme vid baksidan av hotellet. När hon hade fått hjälp att komma ned från vagnen ville hon betala, men det fick hon inte. Kusken var en alldeles vanlig person, men hon var helt övertygad om att den andre mannen var ett himmelskt sändebud. Han var helt annorlunda än tunisiska män, och hade dessutom mycket annorlunda ögon- och hårfärg för att var infödd där. Hon tyckte faktiskt att han hade min rödbruna hårfärg. Tunisier är nästan alltid svarthåriga. Hon blev oerhört uppmuntrad och styrkt av händelsen, och jag var minst lika uppmuntrad. Jag hade väl känt att jag borde ha hjälpt henne till stranden egentligen, men det kom ett himmelskt sändebud i mitt ställe. Ordet i Hebr. 1:14 om änglar stämmer bra: *”Är inte änglarna andar i helig tjänst, utsända för att tjäna dem som skall ärva frälsningen?”* Det är inte så dumt att vara reseledare om man får hjälp av sådana assistenter.

Meri-Mirja

I flera av mina tidigare böcker finns olika berättelser om en kvinna som heter Meri-Mirja och hennes familj. Det var hon som t.ex. blev helad från obotlig cancer, och fick en ny njure efter att den andra blivit förstörd under strålbehandlingarna. Kirurgen som ansvarade för hennes operation den gången, hade frågat henne efter titthälsundersökningen: *”Såg du ängeln som kom med den nya njuren?”* Meri-Mirja hade nämligen förklarat för sjukhuspersonalen och sin

läkare att det skulle komma en ängel till henne. Kirurgen berättade att de istället för den döda njuren som fanns där innan operationen, hade hittat en ny njure - med vävnader som på ett nyfött barn.

Det var även så att Meri-Mirja, enligt läkarna, inte skulle kunna få några barn, eftersom de nödvändiga organen också blivit förstörda av strålbehandlingarna tidigare. De helt oförklarliga detaljerna är många, men Meri-Mirja har idag fem härliga barn.

Meri-Mirjas make Matti, har under en längre period haft problem med sitt hjärta. Under en gudstjänst i vår församling, som familjen tillhör, kom de allihop fram för att ta emot förbön. Hela familjens situation var naturligtvis väldigt pressad. När Erik och jag bad för familjen, fick jag orden i Ps. 68:20 till Meri-Mirja: *"Lovad vare Herren, dag efter dag bär Han oss..."* "Kom ihåg", poängterade jag, "det är inte du som ska bära hela familjen, utan Herren bär er dag efter dag".

Två dagar senare ringde Meri-Mirja och var överväldigad av något som just hänt. Hon berättade att hon varit på Torp och handlat med sina två yngsta barn, babyn och lite drygt tvåårige David. Varje gång han skötte sig bra i mataffären, fick han som belöning "gå själv" i en stor leksaksaffär. De kom överens om att han fick gå till vänster vid legohyllan och titta, så skulle mamma gå bakom. Den här gången blev hon dock fördröjd vid entrén. Plötsligt fick hon se en ung man i 20-årsåldern komma gående med David i handen. Mannen frågade: "Är den här lille mannen på rymmen?" Meri-Mirja såg då att de kommit gående från andra sidan av affären, och där fick David inte lov att vara. Hon kände dessutom igen den unge mannen, detta var tredje gången hon träffade honom. Första gången var för sju år sedan, men han såg exakt likadan ut - förutom att klädseln var lite annorlunda. Han talade finska, som är familjens modersmål. Även lille David förstår både svenska och finska. Första gången den unge mannen dök upp, trodde hon att det var sonen till en av makens jobbarkompisar. Senare insåg hon att han var en budbärare från den himmelska världen, eftersom han kunde uppträda på ett definitivt övermänskligt sätt. I leksaksaffären sade han: "Varför är du så orolig? Du ska veta att det Anita sade

i lördags, är det som gäller. Det är inte du som ska bära familjen, utan Herren bär er alla.” Det kunde ju knappast vem som helst på gatan känna till? Med dessa ord försvann han plötsligt. Jag blev nog lika överväldigad som Meri-Mirja när hon berättade det för mig på telefonen. Vi tackade Herren tillsammans, en sådan här bekräftelse från högre ort hade jag aldrig upplevt tidigare. Det berörde mig väldigt djupt att den himmelska härskaran lyssnar på våra ord.

Några dagar senare visade sig den himmelske budbäraren igen, fast nu i sovrummet, mitt i natten. Meri-Mirja var inte säker på om hon sov eller var vaken. Han hade samma budskap igen, ”det är inte du utan Herren som bär”.

År 2007 gav vi ut vittnesbördsboken ”Guide till helande”, som berättar om dramatiska livsberättelser då människor har fått uppleva helande. Produktionen gjordes tillsammans med Marie Arnfjell och kvinnomagasinets Junia. En del av berättelserna i boken hade tidigare varit reportage i Junia. I valet av titel kom ordet ”guide” till oss, eftersom många ”sökare” vill ha en personlig guide i livet. Med denna titel ville vi nå dessa människor. I boken samlade vi berättelser som dokumenterats av läkare. Helandeberättelser som presenterar den verkliga guiden i livet – Den Helige Ande. Han vill leda oss hela vägen fram till det fullkomliga helandet, till en ny kropp i himlen.

En ny bok igen: ”Änglavakt”

Vi ville nå sökarna inom det som går under samlingsnamnet ”New Age”-rörelsen. Sveriges största New Age-bokklubb ”Livsenergi” tog in boken i sitt sortiment. Efter att vi fått veta att de skulle annonsera den i sin produktkatalog, kom följande tilltal till mig som en blixtnöje från en klar himmel: ”Gör en bok som heter ”Änglavakt”, för den kommer de också att ta emot.” Det är inom New Age populärt att söka en ”personlig guide” och en ”personlig ängel”. Man har inbjudningar till särskilda seanser för att förmedla sådana. I ett slag kom idén om att samla in livsberättelser där änglar varit involverade, och samtidigt berätta om relationen med änglarnas uppdragsgivare – Gud själv. Jag fick även Guds tilltal om en med-

författare: ”Gör boken tillsammans med Titti Sonesson.” Vi hade jobbat tillsammans med tidigare böcker, så efter att jag berättat detta för Erik, ringde jag nästa dag till Titti. När jag föreslog att vi skulle hjälpas åt med boken Änglavakt, tänkte hon på idén direkt. Det visade sig att Herren redan hade förberett henne på ämnet under flera månaders tid, men vi hade alltså inte talats vid om detta alls. Vilken Guds tajming!

Vi kände sådan glädje och inspiration över detta. Samma dag fick jag ett lustigt änglabesök. Efter samtalet packade jag en liten väska och åkte till Borås över helgen. Min man var redan där, och vi följdes åt till vårt boende. När jag öppnade väskan för att hänga upp kläderna, lyfte Erik snopet upp ett par sockar som låg överst. Sockarna var dyblöta. Det märkliga var bara, att allt annat i väskan var helt torrt. Erik förstod direkt vad det handlade om: ”Detta är ju som när Gideon lade ut ull för Herren, då marken var torr, men ullen så våt att han kunde krama ur vattnet.” Gideon var en man i bibeln som ville vara säker på en uppmaning som Gud hade gett honom: han skulle gå ut och möta en stor fiendehär. Han bad Gud om ett tecken. Gideon lade ut ull på marken, och om ullen var torr men marken blöt på morgonen – då skulle han tro på det. Nästa morgon skulle det vara tvärtom: ullen torr och marken blöt. Då skulle Gideon veta att Gud var med honom. (Dom. 6:36-40).

Jag har aldrig i hela mitt liv begärt några tecken från Gud för att veta om något är rätt. Just därför blev detta extra speciellt för mig. Jag vinkade då åt den osynlige ängel som fixat detta ”klartecken” för att skriva boken, medan vi vred vattnet ur strumporna i handfatet. Skrattande sade jag: ”Vi kör på! Det blir en änglabok, för jag vill inte ha blöta kläder och torra strumpor i morgon istället.” För mig som gillar roliga historier, gav denna upplevelse en helt ny erfarenhet av vad himmelsk humor är.

Änglavaktsboken kom också mycket riktigt ut på New Age bokklubben.

Kapitel 29

KRISTNA MEDIER

“Men hur skulle de kunna åkalla den som de inte har kommit till tro på? Och hur skulle de kunna tro på den som de inte har hört? Och hur skulle de kunna höra, om ingen predikar? Och hur skulle några kunna predika, om de inte blev utsända? Det står skrivet: hur ljuvliga är inte stegen av dem som förkunnar det goda budskapet.” Rom. 10:14-15

Kristen TV, radio och tidningar

Jag blev ombedd att vara med i en livesändning på den kristna TV-kanalen ”Kanal 10” från Älmhult. Frissan i Uddevalla stod först på programmet innan avfärden, och väl framme i TV-studion skulle jag sminkas - det kommer ingen undan. Jag skulle sitta med i en sex timmar lång cafékväll, och förväntades vara på alerten och hoppa in på kort varsel under denna sändning. Erik var också med, men det var inte tänkt att han skulle medverka. När Börje Claesson, Lennart Åsberg och jag satt i studion i en hörnsoffa med bara några minuter kvar till livesändning, ropade Börje: ”Erik, kom och sätt dig i soffan. Jag vill prata med dig, och jag vill att du pratar danska för våra danska tittare.” Det fanns ingen tid till protester. Erik satte sig, men sa till mig: “Jag har inte ens kammat mig.” Jag hann bara svara kort med det enda som kunde åtgärdas före sändningen: ”Stäng av mobiltelefonen!” Så spännande och livat kan det vara i en TV-studio.

Ett program som vid upprepade tillfällen visats på kanal 10 filmades vid Smålandskonferensen 2004. Det var en kvinnofrukost morgonen efter den profetiska hälsningen om “dubbel smörjelse” som skulle verka under natten och visa sig nästa dag. Av någon anledning, troligen på grund av min spända förväntan, var jag jättesprallig och busig den här morgonen. När Kjell Gustavsson från

Cymbal TV skulle sätta på mig mikrofonen, fick 200 kvinnor bevitna min kreativa problemlösningsförmåga. Det var nämligen så att själva sändardelen till den lilla mikrofonen ("myggan") saknade klämma för att sättas fast i linningen. Det behövdes en livrem eller byxficka för att hålla den på plats. Jag började berätta hur jag en gång tidigare hade löst ett sånt problem och fick nu göra likadant, men då fick Kjell lova att inte börja filma! Jag satte sändardelen (ca 15x3x2 cm stor) innanför byxlinningen baktill, men samtidigt måste jag då komma ihåg att inte vända mig om under filmningen så att det skulle synas. Hur nu det ska kunna fungera borde jag ha funderat över förstås, eftersom jag rör mig så mycket när jag talar. Vi kunde i alla fall konstatera att det här systemet inte var gjort för kvinnliga talare, och det hade Kjell aldrig tänkt på. Det passade ju bra på en kvinnofrukost och vi låg alla dubbelvikta av skratt över min "icke-fungerande" lösning.

Ytterligare en historia om hur det kan vara för såväl manliga som kvinnliga predikanter, kunde jag dra mig till minnes under den där morgonen. Det var vid ett möte i Tunisien, på en av våra "Må-bra"-resor, och jag skulle tala första kvällen. När jag klädde mig inför mötet, tog jag fram en ljus kostym och satte på mig byxorna. Men jag tyckte att de satt lite konstigt, det var lite väl pösigt framtill. Det fanns dock ingen tid att fundera närmare på den saken. Efter samlingen hängde jag undan kostymen och tänkte inte använda den mer, den satt ju så konstigt på. I slutet av veckan fick jag en tanke, eller snarare en farhåga. Den besannades, dessvärre. Det visade sig att kostymbyxorna var av amerikansk modell, och de hade dragkedjan baktill. Det hade jag ju glömt. Jag hade alltså predikat med byxorna bak och fram. Det skulle nog aldrig en karl kunnat råka ut för. Så här uppsluppet fortsatte jag att tala om alla tokigheter jag varit med om. När Kjell äntligen fick tillåtelse att börja filma – (tittare har kunnat följa detta på Kanal 10) – höll vi fortfarande på med lustiga historier.

TV når utanför kyrkan

På mötesresor runt om i landet går jag ofta runt i bänkarna innan gudstjänsternas början och hälsar på folk. Många säger då: ”Vi har sett dig på kanal 10 och kom för att lyssna”. Ofta är detta icke kyrkvana besökare och för mig som brinner för att nå utanför kyrkans väggar är det en fantastisk väg att få möta och betjäna nya människor.

Hur har nu allt detta med TV blivit till? Låt mig ge en bakgrund....

Jag upplever inte att vi har halkat in på ett bananskal - det är resultatet av sådd och skörd. Många års förberedelse har öppnat dörrar för mig att medverka i kristen TV i vårt land.

1989 talade Herren till mig om videoinspelningar, och att förlaget skulle köpa in filmutrustning för att filma vittnesbörd och möten för försäljning. På den tiden var det Super VHS som gällde. Samma år köpte vi den första kameran och snart en till, samt mixerbord. Bättre utrustning kom senare. Under mer än tio års tid filmades alla möten på Fristaden, och dessa kunde sedan beställas genom vår bokhandel. Sammanlagt satsade förlaget 160 000 kr på videoutrustning. Under de här åren blev närvaron av filmkameror lika självklara som mikrofoner för mig som talare. Kring millennieskiftet lades all denna verksamhet ned, efter att en kamera stulits och en annan gått sönder. All vår filmning skedde innan kristen TV fanns i Sverige, men det blev en värdefull träningsstid. TV-inspelningar och sändningar innebär enorma ekonomiska satsningar, men idag satsar vi inte själva på att filma och göra program. Vi medverkar endast på förfrågan i olika typer av program.

Under fyra år har jag haft förmånen att få medverka på olika sätt i Kanal 10, den kristna 24-timmarskanalen. (Fr.o.m. hösten -09 finns den också i ComHems kanalutbud.) Jag medverkar också ibland genom Cymbal TV i Göteborg, där Kjell Gustavsson producerar program som sänds bl.a. på lokala TV-kanaler både i Norge och Sverige. Dessa sänds också regelbundet i Kanal 10 och Vision Norge. Första gången jag mötte Kjell Gustavsson - som är jämnårig med mig - var i Göteborg 1965. Han spelade in en LP-skiva

från Björngårdsvillan med olika grupper, bl. a. EKO-teamet. 1990 började Kjell producera TV-program för olika lokala TV-stationer. Det var faktiskt samtidigt som Herren talade till mig om filmning. Kjell har nu gjort 850 entimmesprogram som heter "Ny Glädje". Han finansierar det hela med att filma konferenser, sälja video och DVD, och senare göra TV-program av dessa inspelningar. Gud välsigne Kjell och andra människor som på detta sätt tar kyrkan utanför kyrkväggarna.

Hösten 2008 reste vi runt mycket i Sverige och hade möten i många olika sammanhang. Min första söndagsmorgon hemma på väldigt länge, klev jag upp, gjorde en kopp te och satte mig framför TV:n i morgonrocken. Jag skulle se på min favoritpredikant, Joel Osteen, på God Channel. Vi har köpt en parabol, och kanalboxen stod på Kanal 10 när jag satte på TV:n. Då såg jag mig själv mitt i en timmes predikan från Smålandskonferensen i somras. Snabbt slog jag över till God Channel istället, och tackade Gud att jag fick predika denna söndagsmorgon utan sedvanlig kamp och vända. Istället fick jag vara tillsammans med min favoritpredikant, i en skön fåtölj, med morgonrock och en kopp te. Vilket drömläge. Förresten tittar jag aldrig på mig själv på TV, och kollar inte efter när det går några program heller. Det är för att jag inte vill tappa frimodigheten.

Alldeles nyligen mötte jag en av våra grannar, som berättade att hon hade sett mig på TV. Hon är mycket trevlig, och är förresten orsaken till att vi sedan några månader tillbaka har parabol och kan se Kanal 10. I vårt område är nämligen paraboler inte tillåtna mer än på markplan, och för oss stod hennes fina japanska körsbärsträd i vägen. Men hon tyckte att det var helt okey att såga ner en stor gren, eftersom jag behövde parabolen för mitt arbete. Vilken granne! Det tog en stund innan jag fattade var hon hade hittat mig på TV:n. Hon hade en dag bläddrat runt bland kanalerna och hittat mig på Uddevalla-kanalen, en lokal sändning inom kommunen. Flera invandrare i stan har också berättat att de sett mig på TV, men jag hade inte kunnat förstå hur och var? Det visade sig att det var genom program på Cymbal TV, som under många år sänt kristna

program på lokal-TV i de största städerna, och under en period även satsat på Uddevalla.

Kvinnomagasinet Junia

Jag har haft förmånen att medverka i kvinnomagasinet Junia sedan 2002 och känner mycket för denna tidning med alla dess möjligheter. Så här började det...

Pastorsparet Marie och Roger Arnfjell, med ett enormt hjärta för kristen media, tog lån på sitt hus för att trycka första numret av tidningen. 15 000 tidningar delades ut på olika sommarkonferenser i landet. Några år senare, år 2005, gavs möjligheten att distribuera tidningen till alla vårdcentraler och folktandvårdsmottagningar i landet. Junia utkommer med sex nummer per år, 84 sidor med fyrfärgstryck. Den säljs också på landets största Interpresställen. Omslagsbilden utgörs alltid av ett porträtt av en kändis som sedan finns med i ett reportage i tidningen. Av de som blivit tillfrågade har hittills få tackat nej till att medverka. Självt har jag haft förmånen att få vara krönikör, och jag känner mig utmanad av att rikta mig till läsarna på vårdcentralerna.

Parallellt med tidningen håller Junia också kvinno-konferenser. De arrangeras oftast i samarbete med samtliga kyrkor på orten, av naturliga skäl i den kyrka som har den största lokalen. Från norr till söder, öster till väster i vårt land möts kvinnor från alla sammanhang. Det kan vara ca 150-300 deltagare som får lyssna till olika talare under en dag. Ofta hålls ett pass med hälsa och friskvård. Vid flera tillfällen har Rosemarie Claussen (Hitlers gud-dotter) talat och jag har fått förmånen att tolka. Dessa konferenser ligger mig mycket varmt om hjärtat och jag har ofta fått vara en av talarna. Man kan lätt bjuda med sig icke kyrkvana vänner och bekanta, man får lämna vardagsansvaret, slappna av och ta emot. I avslutningen ges tillfälle till förbön, och jag känner att jag kan få ge vidare till andra kvinnor av den hjälp jag själv fått. Många har under dessa konferenser också tagit emot Jesus som sin Frälsare, och vi får ofta se fysiska helanden.

Marie Arnfjells man Roger har fått en ”Junia”-kompis i min man Erik. På vårt bröllop höll Roger i sitt tal ett särskilt välkommen till Erik med tanke på kvinnokonferenserna.

Ytterligare en viktig aspekt på kristna medier är internet, som säkert kommer att utvecklas mycket mer även för oss. Förutom vår webshop, kan man idag på hemsidan www.omegaskrift.nu ladda ner flera av våra böcker på mp3. Det går hand i hand med visionen om att sprida budskapet och inte främst att tjäna pengar. På engelska hemsidan www.thewayout.se finns även boken ”Det finns frihet/The Way Out” att ladda ner på olika språk.

Hope FM

Vår gode vän Roger Arnfjell står även i spetsen för en ny riksomfattande kristen radio. Erik och jag har följt processen i bön under flera år, och gläds nu mycket åt ”HOPE FM”. Jag har blivit tillfrågad om att medverka. Det gillar jag, för då slipper jag att tänka på frisyren!

Det offentliga livet kräver lite extra bestyr när det gäller kläderna. Jag behöver hjälp i klädbutikerna för att matcha färger, läsa priser och storlekar. En dag var Jonte med mig på Lindex. Vad jag inte visste, var att man just hade satt upp en flera meter lång spegelvägg - mitt i butiken. Det var mycket folk som shoppade den dagen, och när Jonte och jag förstrött tittade vid några klädsnurror, råkade jag stöta till någon på min högra sida. Snabbt vände jag mig om och sade med ett leende: ”O, ursäkta mig!” Då skrattade Jonte och påpekade: ”Mamma, det är ju du själv i spegeln!”

Kapitel 30

ETT I ANDEN

”Jag ber att de alla skall vara ett, och att såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig.” Joh. 17:21

Sann gemenskap

För mer än 30 år sedan, blev en biblisk sanning till uppenbarelse för mig. Det handlade om att ”bli ett i anden” med en annan människa. Innan jag berättar vidare, vill jag peka på ett bibelord i 1 Tess. 5:23:” *Må fridens Gud själv helga er helt och fullt, och må er ande själ och kropp bevaras hela, så att ni är utan fläck vid vår Herre Jesu Kristi ankomst.*” Där talas om att vi består av ande, själ och kropp i en slags treenighet. Att bli ”till ett” rent kroppsligt, fysiskt, hör samlivet till. Att bli ett i själen med en annan människa, handlar om naturlig gemenskap och vänskap. Det har att göra med vår själsliga kapacitet, våra gemensamma intressen, matchande personliga egenskaper osv. Det finns ytterligare en nivå av enhet, det som kallas ”att bli ett i anden” med andra som tillhör Jesus. Det är en andlig gemenskap som inte är beroende av den själsliga gemenskapen.

En konkret upplevelse av detta fick jag tillsammans med en kvinna i en församling vi tillhörde. Vi hade absolut ingenting gemensamt. Hon var nästan dubbelt så lång som jag, hade vuxna barn och var storföretagare tillsammans med sin man. Vi hade inga gemensamma intressen att prata om, eller kul saker att göra tillsammans. Men när vi började be tillsammans, blev det alldeles varmt på insidan. Jag upptäckte att det räckte med att jag bara såg henne någonstans, så kände jag mig uppmuntrad och uppbyggd i min tro (och med sin längd var hon lätt att få syn på). Det var så här Gud hade tänkt att vår kristna gemenskap skulle vara. Denna

gemenskap i anden har jag sedan upplevt med fler personer genom livet. Det handlar inte om stora skaror, men någon här, och någon där. Denna enhet i anden är ovärderlig. Det är en gemenskap som vederkvicker, uppmuntrar och uppbygger - även om man inget säger med ord. Gemenskap på den nivån gör att man orkar längre. Den är inte begränsad till att man befinner sig i en speciellt ”andlig atmosfär” heller. Emmauslärjungarna upplevde detta när de gick på vägen tillsammans med Jesus. Innan de visste vem han var, blev de påverkade. *”Brann inte våra hjärtan när han talade med oss på vägen”*. Luk.24:32. Deras sorg och tunga steg byttes mot glädje, och de skyndade tillbaka till Jerusalem.

Härliga katolska syskon

Efter att jag hade talat på en OAS-konferens i Värmland 2003, kom två unga teologistuderande tjejer fram till mig. De hade kommit till mötet för att försöka analysera sönder allt som sades, eftersom de inte trodde på den Helige Ande. När min förkunnelse handlade om försoning, fanns det inget de kunde angripa. Istället hade en nyfikenhet på den Helige Ande vaknat inom dem, och de ville nu köpa mina böcker. Något år senare dök den ena tjejen upp i Uddevalla, en måndag, mitt på dagen. Det är normalt en ledig dag för mig, men jag hade fått några praktikanter till mig från högstadiet som behövde sättas i arbete. Hade hon ringt i förväg hade jag inte varit anträffbar, men nu klev hon rakt in, och vi fick två fina timmar tillsammans. Hon ville samtala mer om den Helige Ande.

Den unga kvinnan praktiserade sedan i Fristadens församling i tre månader, och strax efter det gjorde hon en pilgrimsresa till Santiago de Compostela i Spanien. Hon cyklade ensam dit, och det tog henne 77 dagar. Vilken tapper tjej! Både föräldrarna och systrarna på Vadstena kloster fick hennes GPS-position varje dag och vi fick SMS ibland. I början av december nådde hon sitt mål, och sedan tog hon flyget hem. Efter detta äventyr gick hon sedan en vårdutbildning i Uddevalla och bodde ofta hemma hos oss under den tiden. Denna härliga, unga, katolska tjej har genom åren berikat både våra och många andras liv.

Jag har ett antal gånger besökt de underbara systrarna på Vadstena kloster. Vid ett tillfälle satt vi tillsammans med klostersistrarna i fyra timmar, samtalade, skrattade, grät och ställde frågor till varandra. Vi upplevde att våra hjärtan möttes, och det kändes som om det bara var kläderna som skilde oss åt. Sedan dess har vi träffats många gånger, och systrarna följer vårt reseschema och ber för våra möten i olika kyrkor. Det är så värdefullt och underbart. Det har varit så roligt att få säga: ”Vet ni, att idag ber nunnorna i Vadstena för det här mötet.”

Idag är jag så tacksam för den öppenhet som finns gentemot allt Guds folk.

Vår församling Fristaden, som är en fristående församling, hämtar inspiration från olika håll, samarbetar med kyrkorna i stan och alla vi som predikar medverkar i alla möjliga sammanhang. Vi börjar komma in i uppfyllelsen av Jesu bön: *”Jag ber att de alla skall vara ett, och att såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig.”* Joh. 17:21. Vi kan visserligen låta lite olika på olika ställen, och vi kan bära oss lite annorlunda åt. Men så är det alltid med olika familjer. Vi får ändå välsigna varandra och tacka Gud för att vi har varandra. Vi kan lyfta fram det viktigaste vi har gemensamt – Jesus.

Enheten i Uddevalla

Håkan Gniste har genom åren varit en av förkämparna för enhet mellan församlingarna i Uddevalla. Sedan fyra år tillbaka har vi ”Saronhuset”, kyrkornas gemensamma, diakonala arbete. Tillsammans får vi betjäna stans mest utsatta och behövande människor med soppkök, samtal, dusch- och tvättmöjligheter mm. I TV4:s program ”Körslaget” från 2009 kom ett reportage med från detta arbete. När Erik Segerstedts Uddevallakör senare sjöng på torget, och man samlade in 25000 kronor till Saronhusets arbete, sade någon: ”Är det verkligen alla kyrkorna i stan som står bakom detta?” Det stämde ju, och responsen till detta underbara faktum blev: ”Då vill jag också skänka pengar.” Som jag redan berättat gick Erik och jag

dit på sopplunch måndagen efter vårt bröllop. Hurra-ropen därifrån var minst lika värdefulla som från bröllopgästerna.

När jag under kyrkornas midsommarfirande år 2009 fick förmånen att predika på stans ekumeniska gudstjänst, med ca 400 personer från alla kyrkorna, blev det för mig en stor högtid. Under många år har jag på kallelser från olika församlingar i landet uttryckt min önskan om att man ska låta möteshelgen ske tillsammans med övriga kyrkor på platsen. Jag har upplevt att så mycket mer av korsets kraft kan förlösas, när vi kristna försonas och välsignar varandra. Nu fick jag förmånen att predika för allt Guds folk samlat vid ett och samma tillfälle även hemma i Uddevalla.

Det gläder mig oerhört mycket att kunna konstatera vilka välsignelser som blir följderna av en sådan här enhet. I Uddevalla har vi fått se konkreta och helt fantastiska bönesvar, och ett underbart exempel är vad som hände Anders. Sommaren 2008 blev Anders, nu 22 år och son till baptistpastorn i Uddevalla, mycket svårt sjuk. Han var född med ryggmärgsbråck, som hade gjort honom rullstolsburen. I början av sommaren 2008 fick Anders en inflammation i buken, som medförde organsvikt. Många bad för honom och det blev lite bättre. Men i början av augusti drabbades han av hjärnhinneinflammation också. Anders förflyttades till Sahlgrenska i Göteborg och läget var mycket kritiskt.

Den thailändske pastorn Sidney, som jag nämnde i början av boken, besökte just då Fristadens församlingsläger. Han talade då om bön och fasta. Ledaren för det ekumeniska bönenätverket i Uddevalla kom på besök den kvällen, och upplevde att han fick ett tilltal från Herren: ”Pålys en 40 dagars fasta för Anders.” Man började planera för att genomföra en fasteperiod, där 40 personer skulle be under ett helt dygn. Följande söndag pålystes detta i Uddevallas alla kyrkor. På måndagen började fastedygnet. Vad ingen visste då, var att läkarna just hade gett upp om Anders: ”Nu kan vi inget mer göra.” Men de dystra rapporterna ändrades ett dygn senare, för då vände tillståndet för Anders och han tillfrisknade. Samtidigt, medan jag deltog i bön och fasta för denne man (som

jag aldrig träffat), tog min son Jonte emot Jesus i USA. Nåd utöver nåd.

Ett år senare, på den gemensamma gudstjänsten, kunde Anders berätta om allt gott som sjukdomstiden och helandet hade medfört. Jag tror knappast det fanns ett öga torrt i salen när han berättade om allt Gud hade gjort. Tänk vad som kan förlösas när allt Guds folk kommer samman och ber.

Dessutom har ungdomarna gemensamt gatuevangelisation på fredagar med fika och inbjudan till källaren på Saron, "Saron ung". Förutom Saronhusets verksamhet, håller kyrkorna sedan sju år tillbaka gemensamt i ett passionsspel på torget under påsken, med ett 80-tal aktörer. Påsken 2009 slogs ett publikrekord, med ca 3000 åskådare på torget under två föreställningar. Till gemensamma arrangemang hör också FN:s familjedag, Änglafest för barn på Halloween och en kristen grundskola (Stenbackeskolan), Pingstkyrkans Second-Hand-affär, där även andra kristna är involverade, sysselsätter 40-50 personer under hela veckan och säljer för enorma summor varje lördag. Människor kan köa en hel timme innan det öppnar. Pengarna går till socialt arbete både här hemma och utomlands. Jag gläds över vad Gud gör genom sitt folk i vår stad.

Kapitel 31

TANKAR OCH KOMMENTARER

”Ty Herrens ögon överfar hela jorden, för att han med sin kraft skall hjälpa dem som med sina hjärtan ger sig hän åt honom.”
2 Krön. 16:9a

Vem är handikappad?

Jag har fått förmånen att lära känna sångerskan Lena Maria Klingvall. Lena Maria är känd utöver stora delar av världen för sin sång, men alldeles särskilt i Asien. Hon föddes utan armar, och det vänstra benet är bara hälften så långt som det högra (normalvuxna) benet. Ingen konsert har berört mig så mycket som hennes framträdanden gjort. Hennes glädje och tacksamhet över livet smittar verkligen av sig. För många år sedan vann hon även VM-titeln i handikappsimning.

På min 60-årsdag gav Lena Maria en konsert till förmån för tryckningen av ”Det finns frihet” i Kina, och hon sjöng också på Eriks och mitt bröllop.

Jag tänker på den gången när jag och ett team var på väg till Finland. Vi blev hembjudna till Lena Maria på middag i Stockholm när vi ändå passerade, och jag sa: ”Tänk om man fick se hur du gör när du lagar mat?” Hon svarade bara glatt: ”Jag väntar med att göra färdigt tills ni kommer, så kan du titta på.” Det var en upplevelse att se när hon satt på en hög pall för att med foten skruva på vattenkranen, ta kastrullen och fylla den med vatten. Hon hällde i pasta och ställde den på spispattan. När hon sedan öppnade ugnsluckan för att stoppa in en baguette i folie blev jag nervös. Hon tappade nämligen baguetten i ugnen. Jag funderade över om jag skulle kunna fiska upp den åt henne igen, utan att bränna mig.

Även om jag inte ser, så har jag ju i alla fall två händer, tänkte jag. Innan jag hann tänka färdigt, hade emellertid Lena Maria plockat upp foliepaketet och lagt det på gallret – med en fot och utan att bränna sig. Imponerande! Vår eftermiddag tillsammans blev så härlig och inspirerande att vi glömde tid och rum. Vi missade Finlandsfärjan och fick ta nästa tur.

Jag som har svårt att använda mobiltelefoner blev riktigt eggad när jag såg Lena Marias teknik. Hon har hängt sin mobiltelefon i ett band runt halsen, och med en knyck svingar hon upp den på axeln där hon sedan slår numret - med tungan. Allting går tydligen om man bara vill. När Lena Maria besöker ett land, brukar hon hålla presskonferens. I Taiwan tävlade hon med borgmästaren i simning och lagade mat framför en stor publik och många kameror. Hon gör detta för att förändra människors syn på handikapp, och har lyckats särskilt väl med detta i Japan och Kina. Det är ett mirakel i sig.

Ytterligare ett starkt exempel på vad människovärde egentligen består i, fick jag i mötet med en kvinna som vi träffade i USA för många år sedan. Hon och hennes man besökte oss i Sverige och vi hälsade på dem i Colorado. Båda makarna var CP-skadade. Makens ena kroppshalva var spastisk, så att ena benet och ena armen fungerade dåligt. Han hade också svårt att tala. Frun hade en skada som gjorde att hon också hade svårt att tala, och orden kom med ett väsande ljud. Både ansiktet och kroppen var hoptryckta, så hon var ingen skönhet till det yttre. Men det här paret älskade Jesus, och de arbetade med kristen litteratur. Kvinnan skrev informationsmaterial om handikapp, och besökte skolor där hon talade om CP-skador mm. Denna kvinna blev av en kristen veckotidning i USA utvald till ”Årets Kristna Kvinna”. Man valde inte en av skönhetsdrottningarna eller TV-stjärnorna, utan en som ingenting var i världens ögon. Den kvinnan fick sin inre styrka, skönhet och drivkraft från Herren.

Det finns många människor utan synliga eller osynliga funktionshinder, som ändå lider av betydande handikapp. Den som lever fylld av fruktan, självömkan, bitterhet eller annat negativt

i sitt liv får betydligt sämre livskvalitet än många personer med funktionshinder.

Vid ett tillfälle stod jag i kö på ett ställe där man använde kölappar. Jag hade tagit en lapp, men kunde förstås inte själv läsa vad där stod. Jag frågade då en äldre man bredvid mig vad det var för siffra på kölappen, samt vilken siffra det var uppe på nummerdisplayen? Efter att ha fått svaret, sade jag snabbt: ”Då är det 12 personer före mig i kön alltså.” Mannen svarade mig då: ”Jaså, du kan räkna, det är bara läsa du inte kan.” Han missförstod hela situationen. Med någon form av handikapp får man minsann inte vara alltför känslig.

Många roliga incidenter har inträffat på grund av min benägenhet att ”följa framifrån”. Hela mitt liv har jag med fasta bestämda steg gått först i ett sällskap på väg någonstans. Oftast har jag ingen aning om vart jag ska gå, men klarar mig bäst när jag har fri sikt och får styra mina egna steg. (Jag har nämligen bara ramlat när jag litat på andra i närheten, som dessutom skymt sikten.) Det har ofta sagts om mig att jag följer framifrån och bakomvarande får ta ansvaret för att vi alla går åt rätt håll. Tänk vad många gånger jag lett hela sällskap fel och vi har gått vilse. Ska man följa efter mig behöver man ha koll på läget.

Myror och örnar

Ibland ställs frågan om vilket djur man själv tycker att man liknar mest. Jag har ibland tänkt att jag känner mig som en myra, så oerhört liten i allt som händer, och dessutom som en arbetsmyra som alltid håller på. I ett samtal där myran kom på tal, sade en pastor till mig att ”myran är så liten så den kommer in överallt och det gör ju du också. Dessutom kan en myra lyfta 50 gånger sin egen vikt.” Jag blev uppmuntrad av hans utläggning. På min 60-årsfest blev det en stund av tal och förbön. Då kom flera profetiska hälsningar om en ny tid där jag ska lyfta och flyga som en örn. Örnen väntar på den rätta luftströmmen och låter sig sedan lyftas upp av ”termiken.” Högt uppe svävar den sedan fram över stormarna, ”rider på stormen.” På ett antal ställen i bibeln talas det om att vi

ska likna örnen, och jag har ofta talat om det själv. Jag kände att det var min tur att bli mer som en örn som väntar in rätt tid, än en arbetsmyra som alltid håller på. Jag tänker på orden i Jes. 40:29-31: *”Han ger den trötta kraft och ökar den maktlöses styrka. Ynglingar kan bli trötta och ge upp, unga män kan falla. Men de som hoppas på Herren får ny kraft, de lyfter med vingar som örnar. De skyndar iväg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta.”*

Min goda vän Lilian Andersson har studerat örnarna i många år. Hon har skrivit flera böcker om örnen, med paralleller till det kristna livet. Hon berättade för mig att örnen varje morgon förbereder sig för dagens flygturer. Den rensar först sin fjäderskrud, och smörjer sedan in den genom att gnugga näbben mot en fettkörtel vid stjärten. Den kan sedan bara skaka av sig vattnet när den dykt efter fisk. Detta talar starkt till mig. Om jag skall lyfta med vingar som en örn, behöver jag också sköta om fjäderskruden dagligen. Jag behöver rensa och rena i mina tankar, attityder och gärningar och låta Guds ord dagligen verka i mig. Arbetsmyran är dock inte helt borta - detta är tredje boken sedan jag fyllde 60 år.

Ge så ska ni få

Vid ett tillfälle i USA behövde jag köpa mat åt familjen, men hade bara 15 dollar. Jag satt på gudstjänsten i kyrkan och tänkte: ”15 dollar räcker inte långt. Jag ger det i kollekten istället och ber Gud välsigna pengarna.” När jag kom hem, hittade jag en check på 150 dollar på ett ställe där den inte funnits tidigare. Helt oförklarligt! Tio gånger så mycket som jag just offrat. Jesus säger i Luk. 6:38: *”Ge, och ni skall få. Ett gott mått, packat, skakat och rågat skall Gud ge er i famnen. Ty med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er.”*

I USA möttes jag av undervisningen om tiondegivande. I Malaki 3:10-11 står det: *”För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Pröva mig nu i detta, säger Herren Sebaot om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått”.*

Så vitt jag vet praktiseras detta i alla kyrkor i USA. Man får sedan ett kvitto vid årets slut som man får dra av på deklarationen. I församlingar i Sverige är tiondegivandet oftast anonymt. För mig som inte vuxit upp med tiondegivande, blev detta en ny dimension att upptäcka. Bibeln har löften förknippat med detta givande. Löftena om välsignelse upptäckte jag snart genom att våra saker höll och räckte längre. Vid några tillfällen missade jag att ge tiondet, och då upptäckte jag att ungefär motsvarande summa gick till oförutsedda utgifter, som t.ex. reparation av tvättmaskinen. Sedan dess är tiondet det första jag ger, för jag har inte råd att missa Guds välsignelse. I församlingsarbetet behöver ju även pengar komma in på ett eller annat sätt. Tiondegivande är ett enkelt sätt att ordna detta, för annars måste man ”tigga,” ha försäljningar, sälja lotter eller något annat för att få in samma pengar – oftast från samma människor. Tänk så enkel den bibliska vägen är.

På senare år har vi i förlaget praktiserat att ge ”förstlingsfrukten”, så som det står om i Ordspr. 3:9-10: *”Ära Herren med dina ägodelar och ge honom det första av din gröda. Dina lador skall då fyllas av riklig skörd och dina pressar flöda över av vin.”* För de två senaste bokproduktionerna, ”Guide till helande” och ”Änglavakt”, har vi medvetet först gett bort en tiondel av upplagan till andra missionsarbeten (Junia, Kanal 10, Klara kyrka m. fl.) och sagt: ”Ge bort eller sälj dem till förmån för ert arbete.” Vi kan bara konstatera att Gud har välsignat detta. ”Guide till helande” trycktes i 6000 exemplar, och vi fick trycka ytterligare 4000 böcker redan efter ett halvår. 9000 ex. har gått ut från lagret på mindre än två år. ”Änglavakt” fick tryckas om efter två månader, för då var de slut. På fyra månader har 8000 böcker gått ut. Då bör man känna till att de kristna förlagen i Sverige vanligen bara trycker 1000-1500 ex. av en bok! Vi vill ge all ära till Gud, och vi rekommenderar givande eftersom vi vet att lagen om sådd och skörd fungerar.

Personligen tycker jag att givande är mycket spännande. Det finns ett uttryck på engelska som är så bra: ”You can never outgive God.” Det betyder att du aldrig kan ge mer än vad Gud ger. Han matchar alltid ditt givande rikligen. Det underbara löfte som jag har

hänvisat till flera gånger tidigare, innehåller några viktiga detaljer: *"Så skall min Gud, efter sin rikedom på ett härligt sätt i Kristus Jesus ge er allt vad ni behöver."* Fil. 4:19 I verserna innan dessa, tackar Paulus för den gåva de tidigare gett honom: *"Jag har fått allt och det i överflöd. Jag har mer än nog sedan jag av Epafroditus har tagit emot gåvan, en ljuvlig doft, ett rätt offer, som Gud tar emot med glädje."* vers 18. Det underbara löftet i vers 19, om att få allt man behöver, föregås alltså av givande.

Det finns fler områden av givande, än det som bara gäller pengar. Bibelavsnittet från Jes. 58:6-11 som jag redan nämnt om i samband med Jonte, är ett underbart avsnitt att fokusera på i livet. Här finns oerhört starka löften till den som sträcker sig ut till andra, t.ex. i vers 8 :*" Då skall ditt ljus bryta fram som morgonrodnaden och ditt helande visa sig med hast... och Herrens härlighet skall följa i dina spår."* I 1917 års översättning står det i vers 10: *"om du delar med dig av din nödortft åt den hungrige..."* Efter detta följer de starkaste löfena, *"...om du delar med dig åt den hungrige av det du har och mättar den som lider nöd, då skall ditt ljus gå upp i mörkret och din natt bli lik middagens ljus. Och HERREN skall alltid leda dig; han skall mätta dig mitt i ödemarken och ge styrka åt benen i din kropp. Du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång, vars vatten aldrig tryter."*

Vi har ett gott exempel från Jobs liv att ösa ur, Job 42:10: *"Och Herren gjorde slut på Jobs olycka när denne bad för sina vänner. Herren gav dubbelt upp mot vad han förut hade haft."* Eftersom jag är synskadad har jag svårt att predika över så många och långa verser, med många viktiga sanningar att tala om. En lördagkväll skulle jag dock predika över texten i Jesaja 58, så jag behövde lära mig texten utantill och tänkte ägna lördag förmiddag åt det. På förmiddagen ringde en person och undrade om jag ville vara med att hjälpa familjen Gniste med deras stora trädgård innan de kom hem från semestern. "Nej, sånt har jag inte tid med nu, för jag ska förbereda min predikan," tänkte jag. Men då upplevde jag tilltalet att praktisera själva budskapet istället.

Jag hade förstorat upp bibeltexten såpass att den var läsbar, skrev ut den och tog med mig den till pastorns trädgård. Jag tänkte läsa igenom den innan jag började jobba. Då gjorde Gud ett mirakel. Redan under den första genomläsningen lade Gud in hela texten i min hjärna, så att det som normalt skulle ha tagit hela förmiddagen, bara tog några minuter. Detta är en av mina absoluta favorittexter. Den innehåller en hel samling grundläggande och underbara löften för mitt eget liv när jag sträcker mig ut och hjälper andra. I skrivande stund upptäckte Erik att minnesordet i min konfirmationsbibel, skrivet av prästen Åke Dyberg, är från Jes. 58:11. Tänk att detta ord som så mycket präglat mitt liv var ”uttalat” över mig redan som 14-åring. Detta ord är förresten värdefullt för alla att ta till sig. Det sammanfattar hela den kristna livsstilen: ge så ska du få. Denna text lästes förresten på vårt bröllop och står ingraverat i vigselringen.

Synligt och osynligt

Den andliga synen är för mig mycket viktigare än den fysiska, och jag skulle aldrig vilja byta bort min Gudsrelation mot friska fysiska ögon. Genom hela boken har jag önskat berätta om den synliga och den osynliga världen, och hur jag på olika sätt har upplevt den. I vår värld i dag påverkar syn- och bildintryck oss oerhört starkt. Filmer, TV och internet matar oss hela tiden. Själv kan jag inte se på film. ”Sjösjukeeffekten” infinder sig snabbt om jag ska försöka följa händelserna. Därmed har jag gått miste om, eller sluppit mycket i livet beroende på filmens innehåll förstås. En man jag känner som genom åren kämpat en ojämn kamp med vissa program på TV, upplevde hur Herrens tilltal kom till honom genom Jes. 33:15-17: ”...den som tillstoppas sina öron för att inte höra om blodsgärningar och tillsluter sina ögon för att inte se vad ont är; han skall bo på höjderna...ja, dina ögon skall skåda en konung i hans härlighet...blicka ut över ett vidsträckt land...” Det den här mannen fick ljus över var, att om hans kapacitet i hjärnan för bilder var upptaget med film, våld och ondska blir det mycket svårare att få syner, uppenbarelser, drömmar och visioner från Herren.

När jag ser tillbaka på mitt liv har jag naturligtvis missat mycket vackert och fint, men jag har blivit besparad mycken ondska. Kanske har det gett utrymme för visioner, tilltal från Gud och kreativitet i mitt sinne? Eller som talesättet lyder: ”Inget ont som inte har något gott med sig.”

Ytterligare en tanke om det osynliga handlar om de inre ögonen, eller hjärtats ögon, som har blicken fäst på Jesus. ”*Genom tron fick fäderna sitt vittnesbörd.*” Hebr. 11:2. Kapitlet handlar om troshjältarna i Gamla testamentet och alla svårigheter de genom tro tog sig igenom. Så här står det t.ex. om Moses: ”*Han räknade Kristi smålek som en större rikedom än Egyptens alla skatter, ty han hade sin blick riktad på lönen. Genom tron lämnade han Egypten utan att frukta för kungens vrede. Därför att han liksom såg den Osynlige härdade han ut.*” Hebr. 11: 26-27. Några verser senare fortsätter: ”*Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare.*” Hebr. 12:2a. Hedegårds översättning lyder: ”*Låt oss göra detta med blicken riktad på Jesus, som har gått före på trons väg och som har fört tron till dess fulländning.*” Vi avslutar med en viktig bön som Paulus bad för de kristna i Efesus och som vi kan be för oss själva idag: ”*Må han ge ert inre öga ljus, så att ni kan se vilket hopp han har kallat oss till...*” Ef. 1:18 (Bibel 2000)

Tro o hopp

”Jag vet vilka tankar jag har för er, säger Herren, nämligen fridens tankar och inte ofärdens, för att ge er en framtid och ett hopp.” Jer. 29:11

För några år sedan deltog jag i en studiedag för pastorer, där det bland annat talades om att vi förkunnare måste förmedla hopp till människor. Detta slog ner som en blixtnedslag i mitt inre – innebörden av det lilla ordet ”hopp” är ju så oerhört betydelsefullt för människor. Jag insåg plötsligt att jag aldrig hade talat om hopp och det hade sina orsaker. Det var nämligen så att på 1970-talet, alldeles i början av min USA-vistelse, hade en förkunnare bett för mig så att jag skulle få min syn tillbaka. Men när ingen förändring märktes,

sade han helt enkelt till mig: "Du har inte tro, du har bara hopp." Vi växer alla till i kunskap om Gud, och förhoppningsvis har den förkunnaren senare också fått uppenbarelse om vad hopp är – liksom jag nu äntligen själv fått uppleva.

Hopp är inte brist på tro. Hoppet är det som når fram till Gud, det själens ankare som hakar sig fast vid de dyrbara löften som Gud har gett till oss. Hopp är verkligen inte detsamma som när man hoppas på fint väder i morgon, eller "hoppas att jag vinner en miljon på lotten." Det är heller inte en allmän, svag förhoppning om att jag blir frisk snart.

När jag nu ser tillbaka på mitt liv, har jag alltid varit fylld av hopp. Denna positiva inställning till vad livet har att erbjuda, var något jag erhöll på ett tidigt stadium då jag matade mig med Guds Ord och Hans löften. När en svårighet har dykt upp och jag har bett Gud om hjälp – Han som är mitt hopp – så har oftast ett bibelord kommit i mina tankar och stannat kvar där. Det är vid dessa ord som min själ har kastat ankare och låtit mig få en fast punkt i tillvaron, om så allt annat vacklar. Genom hela livet har jag bett Gud om ett ord när jag stått i utmanande situationer, och det ordet har sedan burit mig hela vägen igenom. Tänk gärna på det du läst i boken och notera olika aspekter av hur Gud handlar och bär oss genom svårigheter, eller hur Han griper in genom mirakler.

Efter ett helt liv, där jag varit fokuserad på tro och tillit till Guds löften, har alltså mina insikter nu breddats: hopp och tro hör ihop. Utan övernaturligt hopp, som är grundat i vem Gud är och vad Hans ord säger, kan inte övernaturlig tro förlösas i konkreta situationer och svårigheter. När ordet hopp används i Gamla Testamentet betydde alltid ordet en förväntan på något gott. I Nya Testamentet används det grekiska ordet "elpis". Det används 54 gånger i NT, och som ett uttryck för säkerhet och tillförsikt. Det handlar alltså inte om en önskan eller längtan i största allmänhet, utan det är en skälig förväntan. Hopp och tro är alltså nära sammanbundna. Hoppet förväntar sig Guds agerande i min situation - och tron är definitivt övertygad om saken.

”Kärlekens lov” i 1 Kor. 13 avslutas med orden : ”Nu består tron, hoppet och kärleken, dessa tre, men störst av dem är kärleken.” Den övernaturliga kärleken är kanske mest känd som grekiskans ”agape”, vilket är Guds utgivande kärlek. Det är den kärleken som är beskriven i ”kärlekens lov” och som Gud vill att vi ska vara kanaler för. Bibeln talar om en övernaturlig tro som läggs ner i oss vid frälsningen, där Jesus är trons upphovsman. Hebr. 12:2. Vi läser också om ett övernaturligt hopp: ”Må hoppets Gud uppfylla er med all glädje och frid i tron, så att ni överflödar i hoppet genom den Helige Andes kraft” Eller som det står i Hedegårds översättning: ”Må Gud som är grunden för vårt hopp.” Rom. 15:13.

Under många år i församlingen Fristadens början, hade vi bön klockan sex två morgnar i veckan. Vi bad då en timme utifrån bönen ”Fader Vår”, efter en modell som grundar sig på undervisningen i boken ”Bara en timme” av Larry Lee. När vi kom till stycket ”Helgat varde Ditt Namn”, turades vi om att nämna ett av de förbundsnamn som Gud har presenterat sig genom i bibeln och tacka för vad det innebär; Herren som min Läkare, Fridsfurste, Herde, Segerbaner, min rättfärdighet, Herren som är nära och så vidare. Innan några direkta böneämnen lyftes fram, hade vi en lång stund fokuserat på Guds storhet och makt. Det gav ett underbart perspektiv till saker och ting. Ett uttryck vi ofta citerat är: ”Tala inte om för Gud, hur stora dina berg är. Tala om för dina berg, hur stor Gud är!” Detta sätt att be har sedan följt mig nästan dagligen. Min erfarenhet är, att när jag lyfter upp dessa namn i tacksägelse växer min tro och mitt hopp i de konkreta situationerna.

Att lyfta upp Gudsnamnen är också mitt sätt att förbereda mig och mina team inför mötesuppdrag. Fokuset blir då på Hans storhet och makt, inte våra prestationer. Vid ett besök hos pastor Håkan Gniste efter fyra månader på sjukhus, berättade han att han varje dag lyfter upp Gudsnamnen och tackar Gud för den Han är. Han säger att det sitter i ryggmärgen. Han tackar sig också igenom den 23:e psalmen: ”Herren är min Herde, mig skall intet fattas.” Han berättade också att det sista han tänkte på innan han sövdes ner efter branden, var psalm 23, och det var det första han tänkte på

när han långt senare vaknade ur sövningen. Hans fru Gunilla har också under hela sitt vuxna liv tackat sig igenom den 23 psalmen, varje morgon innan hon klivit ur sängen.

Genom detta sätt att be läggs fokuset på Guds storhet, istället för på våra enorma behov. Det förlöser mirakeltro, hopp och förtröstan på Honom som är större än alla våra behov. Alla Guds namn i Gamla Testamentet personifierades i Jesus Kristus, för i Honom finns hela Guds rikedom förvarad.

Nu till ”trons gåva” något som räknas upp som en av Andens gåvor i 1 Kor. 12. Den räknas till ”kraftgåvorna”, tillsammans med gåvan att bota sjuka och gåvan att utföra kraftgärningar. Alla troende har tro, men trons gåva är ett extra stort mått av tro genom den Helige Andes kraft. Det är som en extra utrustning för särskilda uppdrag och situationer. Trons gåva bär hela vägen tills uppdraget är fullföljt, trots alla motgångar. Trons gåva behövs för att vi som kristna ska kunna ta oss igenom olika projekt.

Thure Karlsson, som jag berättade om i början av boken, var fylld av trons gåva när han ledde bygget av ungdomsgården genom gåvor och frivillig arbetskraft. Jag är också övertygad om att trons gåva finns med i mitt liv när det exempelvis gäller översättningarna av böcker utöver världen. Du kan se trons gåva i funktion hos flera personer jag berättat om. Tänk gärna tillbaka på Meri Mirja, eller lärarna på bibelskolan i Maine som valde att inte ta ut någon lön. Det står att vi ska söka gåvorna och det behövs i alla församlingar och verksamheter. Då kan vi göra det omöjliga. Och trons gåva behöver vi nog mer än någonsin.

På hebreiska, som är grundtexten i Gamla Testamentet, kan ordet tro också översättas med uttrycket ”bäras på armen”. Med andra ord: tro är att låta sig bäras på Guds arm. Ju mer man slappnar av i sitt förhållande till sin tro, desto lättare är det att bli buren. *”Abraham trodde på Herren och Han räknade honom det till rätt-färdighet.”* 1 Mos 15:6. Gud lät Abraham få en rätt ställning till Gud, genom den tro Abraham hade. Det är ju så vi får uppleva frälsningens under också, när vi tror på att Gud förmår att tvätta oss rena från synd och göra oss till hans barn genom Jesus Kristus.

Samma hebreiska ord för tro översätts i Jes. 60:4: *”Dina söner kommer fjärran ifrån och dina döttrar bärs fram på armen.”* Det kristna livet är en relation - inte en prestation. Det bygger på Guds kärlek till oss och Hans nåd. Ordet ”nåd” betyder ”oförtjänt favör”: *”Av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig”.* Ef.2:8-9

Om du inte redan har en Gudsrelation, eller som det kan uttryckas är ett Guds barn, kan du be denna bön:

BÖN OM RÄDDNING

”Herre Jesus, jag behöver Dig! Jag har gått min egen väg och syndat emot Dig. Tack för att Du har dött och uppstått för mig. Förlåt mig mina synder! Nu öppnar jag mitt hjärta för Dig och taremot Dig som min Herre. Tag över ledningen i mitt liv och gör mig sådan Du vill att jag ska vara. Amen.”

*” Lovad vare Herren! Dag efter dag bär Han oss”. Ps. 68:20
”Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i Din hand.” Ps. 139:5*

Detta är verkligen att vara fångad av hopp!

Att vara kallad

Varje kristen har en kallelse i sitt liv. Jesu ord i missionsbefallningen gäller oss alla:

”Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen...” Detta gäller inte enbart missionsarbete till andra länder. Ofta talar man om att gå ut i alla världar med evangelium; idrottsvärlden, politiken, skolvärlden, affärsvärlden eller vilken värld vi nu lever våra dagliga liv i. Franciskus har uttryckt det bra: *”Predika alltid Evangeliet, och när det är nödvändigt – använd ord.”* Det betyder att hur vi lever våra liv talar högre än vad våra ord gör. För att kunna fullfölja denna vår kallelse att vara levande vittnesbörd om Jesus, behöver vi alla bli oerhört beroende av Guds Ande.

2 Petr. 1:10 talar om att vi ska vara ivriga att ”göra vår kallelse och utkorelse fast”, så att vi inte snubblar och faller.

Den ”allmänna missionskallelse” som varje troende har fått behöver man ta seriöst, och ingen är mindre värd i Guds ögon än någon annan. Mot denna bakgrund vill jag se tillbaka på min egen kallelse, som kom tidigt. Det var ingen tvekan om att det gällde heltidstjänst i Guds rike. En del kallas till den tjänsten, andra har sin kallelse i andra yrken. Det är viktigt att ta vara på Guds tilltal och liksom Maria, Jesu mor, gömma och begrunda det i sitt hjärta.

Genom hela mitt liv har också tilltal kommit som profetiska hälsningar. Här får man göra som 1 Tess. 5:20-21: *”Förakta inte profetior, men pröva allt, behåll det goda...”* Personliga budskap kommer oftast som bekräftelse på något man redan har i sitt hjärta. Om budskapet som bärs fram är helt nytt eller känns främmande, behöver man lägga det på hyllan ett tag och invänta bekräftelser på annat sätt. Profetiska budskap ska alltid vara i enlighet med Guds ord och Hans vilja. I mitt eget liv har samma budskap kommit om och om igen genom olika Herrens tjänare på olika platser och i olika länder. Jag kan inte påstå att det har gjort det lättare att bejaka, men jag har liksom inte kommit undan. Gud har lett mig väldigt handfast ibland. Det har alltid handlat om helandetjänst och jag har alltid brottats med det, för det är så stort och så omöjligt. Tack och lov har inte Herren gett upp med mig! Efter det vi fått nåden att uppleva den sista tiden, kan jag berätta några av de profetiska hälsningar jag kämpat med. 1980 var jag på en luthersk konferens när en högljudd pingstvän kom fram till mig i en korridor. Han talade högt i tungor, och jag undrade vem denne äldre, kostymklädde herre var? Väl framme hos mig kom uttydningen: ”Du kommer att ta ett horn med helandesmörjelse till många nationer.” Han visste inte vem jag var, men efteråt fick jag höra att hans namn var Gösta Öhman, koreamissionären känd bl. a. genom sin bok ”Risundet.”

1971 var Ed och jag på ett Kathryn Kuhlman-möte i Tulsa, Oklahoma. Bland 10.000 mötesbesökare stod vi längst upp på övre läktaren i arenan. Jag hade trott att jag skulle bli helad i ögonen

där, men allt som hände var att jag oförklarligt föll till golvet utan något synbart resultat. Något sådant hade aldrig tidigare hänt mig och jag förstod ingenting. 25 år senare, innan Ed försvann ur mitt liv sade han: ”Kommer du ihåg det där Kathryn Kuhlman-mötet i Tulsa, när hon talade om att någon hade en stark helandetjänst? Hon pekade upp där vi stod, och så föll du.” Detta hade han aldrig berättat tidigare, tack och lov, men nu blev han påmind om det. Jag tror inte att jag hade klarat av att höra det innan. Min egen inre helandeprocess behövde komma först, och faktiskt tror jag att jag behövde ha Erik vid min sida. 1979 var jag kaplan på en Israelresa, och då gjorde jag en av mitt livs största böneupplevelser. I Getsemanekyrkan, som just då höll på att renoveras, fanns en knäfallsbänk vid klippan där Jesus bad sin överlåtelsebön innan sin korsfästelse. Mitt i allt oljud av smattrande borrmaskiner böjde jag mina knän, grät och överlät mig på nytt till Guds vilja för mitt liv - även om det någon gång i framtiden skulle innebära en helandetjänst. Arton år senare, när jag kom till Uddevalla, bad jag pastorsparet att hjälpa mig att komma ut i den särskilda kallelsen för mitt liv. Som jag redan skrivit ville jag inte berätta för dem vad det var, men önskade att Gud skulle ta mig dit. Då började min egen helande- och upprättelseperiod, och den gick hand i hand med undervisning om helande och förbön för sjuka.

Det jag 20 år senare, nu tillsammans med Erik, fått uppleva av Guds helande kraft är det starkaste jag varit med om. Vi får bara stå och se på vad Gud gör. Att missionskallelsen jag fick som 12-åring skulle ta den här utvecklingen, skulle jag aldrig ha kunnat drömma om. Det blev inte en ”traditionell” missionärstjänst med ett liv och verksamhet i ett främmande land. Istället får böckernas budskap tala till människor i olika länder. Varje gång en ny bok på ett främmande språk anländer, gråter jag av gripenhet och förkrosselse. Vilken nåd att få vara med och se på vad Gud gör. Att sedan få åka på missionsresor till dessa länder och betjäna människor till frälsning, helande och befrielse, är oerhört mäktigt.

Min kallelse – tillsammans med andra

”Trofast är Han som har kallat er, Han skall också utföra sitt verk” 1 Tess. 5:24

Så vad blev det av missionskallelsen? Den jag fick då jag hörde Guds röst som 12-åring: ”Du ska bli missionär!” Genom boken ”Det finns frihet” med alla dess översättningar till olika språk, när jag i den kallelsen mycket längre än jag skulle kunna göra genom att åka runt och predika och välsigna folk. Tänk att 10.000 pastorer i Kina undervisar utifrån boken i underjordiska husförsamlingar, en bok fylld av Guds Ord som de har så stark hunger efter. I Thailand får upprättelsebudskapet spridas på ett effektivt sätt, och i arabvärlden går budskapet ut om försoning och förlåtelse - istället för hämnd och vedergällning. Den engelska upplagan har gått ut till ett antal tusen pastorer i Afrika, där stora evangelister oftast är deras enda förebilder. Men folket behöver ledas vidare även efter själva frälsningsupplevelsen, till ett hållbart Kristusliv.

En 19-årig kristen tjej från Ukraina kom till Sverige, och träffade då någon som kände mig personligen, och hade mitt telefonnummer. Hon berättade att hon hade hört talas om mig i Ukraina genom boken på ryska, och hon blev överlycklig när vi fick prata vid. Hon fick också en egen ryskspråkig bok signerad. Själva har jag aldrig varit i Ukraina, men 5.000 av mina böcker finns utspridda i den rysktalande världen. Boken finns också i Indien och Burma. Att bli inbjuden att hålla konferenser i de olika länderna är också helt ofattbart. Vilken nåd! Allt detta finansieras genom bokförsäljningen i Sverige. För ett sådant ”blindstyre” som jag kan ju inte bli anställd som en ”riktig” missionär i en missionsorganisation, eller? Men Gud har sina vägar. För tio år sedan höll jag på att helt släppa tankarna på missionsarbete på grund av allt det jobbiga jag fick gå igenom då. Nu känns det nästan som om en riktig ”missionsexplosion” har skett. Vi har också under fem år på rad varit reseledare till Tunisien, på sol och badsemester med gudstjänster. Samtidigt ber vi för landet som har så få kristna. Naturligtvis är våra insatser

bara en liten bråkdel av allt annat som Gud gör i världen, men vi får vara en liten pusselbit i det stora hela. Kallelsen handlar om att varje lem tar sin plats i kroppen. Gud välsigne dig att våga bejaka och göra det som är din kallelse – i stort eller smått!

Hur gick det för pastor Håkan?

Det har nu gått fem månader sedan branden i Gnistes hus, som jag nämnde om i första kapitlet. Det som hade kunnat sluta så fruktansvärt tragiskt, fick en annan utgång. Hela familjen räddades ut ur lågorna, men Håkan kom ut sist av alla och fick mycket svåra brännskador. Gunilla fick stanna 10 dagar på sjukhus med 2:a-3:e gradens brännskador. Hon säger: "Mina sår har läkts med hast, och jag fick en oerhörd styrka av Gud att hålla samman allt och alla." Hon är beundransvärd. I övrigt klarade sig familjen och fosterbarnen utan fysiska skador.

Håkan däremot var illa däran. Han kom till brännskadekliniken i Linköping med både andra och tredje gradens brännskador som omfattade 80 % av kroppen. För att någon ska överleva med så svåra skador, brukar man göra en beräkning enligt en formel: procenttalet plus åldern får inte överstiga 100. I Håkans fall slutade summan på hela 135. Läkarna trodde inte att han skulle överleva. De sade att de inte lyckats rädda någon med de svåra skadorna och den åldern. Situationen var allt annat än ljus.

Över hela Sverige och i 31 nationer har man bett för Håkan. Det starka stödet i bön runtom i kyrkorna i Uddevalla, resulterade i att ett 50-tal personer under våren har fastat och bett en dag i veckan för Håkan. En blogg startades för att alla skulle kunna följa utvecklingen, och den har haft ca 1000 besök per dag. Gud hör bön. Tiden efter branden har präglats av många praktiska kärleksbevis och omsorger. Middagar, gåvor och annan hjälp har kommit familjen till del från både kända och okända givare. Återigen ser vi hur principen om sådd och skörd fungerar. Detta pastorspar har gett sina liv åt att bygga upp andra människor och nu får de skörda av sin sådd. Nu strömmar det till människor som hjälper dem att bygga upp sin tillvaro efter olyckan igen.

Mot alla odds är Håkan ordentligt på bättringsvägen. Efter tre månader i respirator och med kontinuerliga operationer och hudtransplantationer har rehabiliteringen påbörjats. Musklerna behöver tränas upp på nytt och det är mycket arbete, men han är vid gott mod. Vi ser alla fram emot att höra honom berätta allt vad Gud talat med honom om under den här tiden.

Hälsningen från Håkan till församlingen på vår midsommarkonferens var orden: ”Bara Jesus.” Det var många med mig som blev otroligt rörda av dessa ord. Gud sviker inte sina barn även om vandringen sker genom dödsskuggans dal!

Hur blev denna bok till?

Genom åren har tre olika förlag velat låta någon skriva en bok om mitt liv, men det har inte varit rätt tid. Samma dag som Erik och jag hade skickat boken Änglavakt till tryckeriet den 12 augusti 2008, sa jag: ”Nu skall det dröja länge innan jag gör någon ny bok. Det är så mycket jobb.” Erik svarade: ”Om några dagar kommer du att börja på nästa.” Jag svarade direkt: ”Aldrig i livet!” Två dagar senare upplevde jag tilltalet att själv skriva om mitt liv, och nästa morgon fick jag titeln till boken. När jag berättade detta för Erik, sa jag att det kommer att ta tre år innan boken är klar. Inom en vecka var allt tidigare publicerat material sammanställt, och jag kunde ordna det i kronologisk ordning. Därefter påbörjades arbetet med att fylla på med nytt material.

Gud har välsignat arbetet genom att ställa trogna medarbetare till tjänst, som naturligtvis är helt outhärliga. Erik har varit första ”bollplanket”. Han har också skött arbetet med datorn, mailat, flyttat berättelser och bilder till rätt plats i manuset. Han är en klippa. Inger Johnsson, som på dator skrivit in mina handskrivna, nästan oläsliga manus till tre tidigare böcker, har också denna gången tagit hand om alla mina manus och ansvarat för korrektur. Lena Rosdahl, som varit bollplank för innehållet i alla mina produktioner under 28 år, har även denna gång följt produktionen. Telefonsamtalen har blivit både många och långa oss emellan. Tre väl beprövade vänner har sedan, liksom tidigare, gett konstruktiv kritik: Elisabeth Sääf

och Marie Arnfjell samt Kerstin Fullerton som kontrollerat ”det teologiska” i texterna. Det har annars pastor Håkan Gniste gjort i tidigare böcker. Slutligen, efter tio månaders manusframtagning, har Titti Sonesson, bl.a. journalist och skribent, gjort den språkliga bearbetningen samt gjort en ombearbetning av tidigare publicerat material. Detta är femte boken som vi samarbetar i. Tack Titti! Tack Martin Svensson, som gjort det grafiska arbetet i alla våra böcker. Tack Håkan och Gunilla för allt ert stöd genom åren. Tack alla som läst korrektur. Tack familjen Gustavsson som tar hand om distributionen. Tack Ingrid Högman och Stina Espenkrona som i 15 år haft huvudansvaret för bokbord på mötesresor, samt Ingrid som skött klädinköp och Stina som tagit sig an frisyren. Av rädsla för att glömma någon viktig person vågar jag inte nämna namnen på alla er andra som betyder så oerhört mycket. Tack för ALLT!

Tack Gud och alla ni som gjort denna bok möjlig! Vilket team, vilket mirakel!

Epilog

Elstolpen

Det var en gång tre pastorer som satt och samtalade om bön, och de delgav varandra sina erfarenheter av att liksom ”bryta igenom” i bönen – att verkligen känna att man når fram. Samtalet kom till slut fram till vilka olika böneställningar som var bra att använda. En tyckte att han nådde fram bäst när han låg på knä, den andre fick bäst resultat när han låg utsträckt på golvet. Den tredje lyckades bäst när han gick fram och tillbaka i lokalen och ostört fick utgjuta sitt hjärta inför Gud.

En elektriker fanns i närheten av de samtalande pastorena, medan han utförde en reparation. Han hade hört samtalet och sade: ”Ursäkta att jag stör, men jag måste berätta om min bästa böneställning. Det var när jag var högt uppe i en elstolpe och hade tappat taget. Medan jag där hängde upp och ner, med bara ena foten fast i klätterskon, ropade jag till Gud om hjälp. Det är min mest effektiva böneställning - och jag fick svar direkt.” Det framgår väl ganska tydligt att det knappast är kroppsställningen det handlar om, utan med vilken inställning vi närmar oss Gud. Gud ser till hjärtat och har inte anseende till person. Han imponeras inte av akrobatiska övningar, utan av ett hjärta som uppriktigt söker Honom.

Jag hoppas...

Nu skall jag använda ordet hoppas på ett mer allmänt sätt för första gången i boken: jag hoppas att du förstår att bön varken är teknik eller fint formulerade meningar. Jag använder ordet hoppas på detta sätt här, för när det gäller människor kan man bara hoppas. Vi människor är alltför bräckliga för att någon ska kunna sätta all sin tilltro till någon enda. Om man sätter sitt hopp till människor, pengar eller en karriär, blir man alltid förr eller senare besviken.

Det enda som bär, är att sätta sitt hopp till Gud - Hoppets Gud! Att be till denne Gud, är något som mer liknar ärliga uttryck och samtal i en god och nära relation. Elektrikern i klätterskon funderade inte på hur han skulle kunna formulera sig heligt nog för att bönen skulle duga. Hans desperata ord var kanske mera som ett illvrål, där man kunde höra: ”Gud - hjäälp mig!” Själv ber jag sällan långa böner, för jag är inte så bra på det.

Bön är något som uttrycker vårt beroende av Gud. Ju mer beroende vi blir, desto mer får vi uppleva av Hans storhet och makt. Jag hoppas att du förstått att mitt liv är helt beroende av Gud – beroende av Jesu nåd och förlåtelse för alla mina felsteg och tillkortakommanden (=synd) och beroende av den helige Ande varje dag för att få mer av Jesu karaktärsdrag, kärlek, frid, glädje, tålmod o.s.v. (Andens frukt Gal. 5:22) I mig själv finns inget gott, och det har varit smärtsamt att upptäcka. Jag är också beroende av den helige Ande att ge mig kraft och utrustning för varje dag och varje uppdrag. Jag hoppas att du förstår, att detta med att vara beroende av Gud, inte bara är till för ”sådana som är handikappade och inte klarar sig själva” av en eller annan anledning? Men det kan sannerligen hjälpa till att fortare komma i den nödvändiga beroendeställningen.

Jag hoppas att du skymtar Jesus genom det du läst i den här boken, och att du blir lika liten och hjälplös i dig själv som jag har beskrivit att jag känner mig, så att du blir helt beroende av Honom. Då får du ett rikt och spännande liv, som en av Hans representanter här på jorden.

”Men denna skatt har vi i lerkärl, för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från oss.” 2 Kor.4:7

”Ty Herrens ögon överfar hela jorden, för att han med sin kraft skall hjälpa dem som med sina hjärtan hänger sig åt honom.” 2 Krön.16:2

Mitt liv har inte varit en dans på rosor, men genom allt har jag lärt mig att lita på Gud och Hans ord. Jag hoppas att du inser att hur du hanterar förorätter, både små och stora, påverkar din framtid. Det jag önskar är att mitt liv ska få predika till människor, mer

genom gärning än genom ord : ”Om Anita kan, så kan jag också.”
Låt mig sammanfatta mitt budskap med den kända bönen av Franciskus av Assisi:

FRANCISKUS BÖN

*Herre, gör mig till ett redskap för din frid.
Låt mig bringa kärlek, där hat råder.
Låt mig bringa förståelse, där orätt begåtts.
Låt mig skapa endräkt, där tvedräkt råder.
Låt mig bringa tro, där tvivel råder.
Låt mig bringa hopp där misströstan råder.
Låt mig bringa ljus, där mörker råder.
Låt mig bringa glädje, där sorg och bedrövelse härskar.
O, Mästare, låt mig icke så mycket söka att bli tröstad som att
trösta,
icke så mycket söka att bli förstådd som att förstå,
icke så mycket söka att bli älskad som att älska.
Ty det är genom att ge som man får.
Det är genom att glömma sig själv som man finner sig själv.
Det är genom att förlåta som man blir förlåten.
Det är genom att dö som man uppstår till det eviga livet.
Amen*

AlphaOmega produktioner sedan 1981

Kassetter	CD-skivor	Småböcker
Mer än 200.000 ex		25.000 ex.
1 Hel Människa		EFS-förlaget
2 Rika löften från Guds Ord -CD		EFS-förlaget
3 Hämta ny kraft		
4 Framtid (ungdomsprogram)		
5 Herren är mitt ljus		Interskrift
6 Kärleken segrar – Scandinavium Live		
7 Högst personligt med Frank Mangs		Interskrift
8 Tro och vila		EFS-förlaget
9 Mamma, Gud älskar dig		
10 Psaltaren		
11 Cancer men hopp ändå		Proklama
12 Frihet (tonårsmusik)		
13 Ingenting är omöjligt		
14 Jesusord		
15 Förlåtelse -CD		
16 Upprätta mitt folk		
17 Guds Fadershjärta -CD		
18 Gud är en god Gud -CD		
19 Övervinnare		
20 Liv i frihet		
21 Jesus gör under -CD		
22 Guldkörn -CD		
23 Korsets kraft -CD		
24 I Kristus – Kärleksbrev -CD		
25 Lyft blicke -CD		
26 Inför tronen -CD		
27 Vatten där jag finner ro -CD		
Beside still water (Instrumental)		

Nya Testamentet inläst på 21 timmar. Kassett, MP3, DAISY

OmegaSkrift Böcker 2000 – 2009 Upplaga

Den bästa dagen i mitt liv	(slut)	5.000
Det finns frihet		15.000
De faderlösas pappa (Paul Forsén)	(slut)	5.000
Det finns hälsa och helande		7.000
Från skilda världar	(slut)	10.000
Vad hände se'n?		5.000
Lever han (Stig-Evert Thornberg)	(slut)	4.000
Naturligt Övernaturligt		5.000
Sökaren		10.000
The way out (Det finns frihet)		10.000
Guide till helande		10.000
Änglavakt		10.000
Fångad av hopp		5000

**"Det finns frihet" på andra språk,
producerat och distribuerat i resp. land
*Ryska, Hindi, Thaiändska, Kinesiska (Mandarin),
Burmeseiska och Arabiska. Fler språk är under produktion.***

Ljudbok: Det finns frihet (MP3)

DVD – filmat av norska TV-Inter
Cafékvällar (4 program)
The way out (cafékvällar på engelska)

OmegaSkrift
Box 151
451 16 Uddevalla
Aut. tel.sv. 0522-33480
Fax: 0522-30085
info@omegaskrift.nu
www.omegaskrift.nu
www.thewayout.se

